

Just One Starfish

Contents

Just One Starfish	1
1. Chương 1: Chỉ Cần Một Chú Sao Biển - Gabriel	1
2. Chương 2: Brian	9
3. Chương 3: Gabriel	18
4. Chương 4: Brian	27
5. Chương 5: Gabriel	33
6. Chương 6: Brian	39
7. Chương 7: Gabriel	46
8. Chương 8: Brian	57
9. Chương 9	62
10. Chương 10: Brian	66
11. Chương 11: Gabriel – Brian	72
12. Chương 12: Gabriel – Brian	80
13. Chương 13: Gabriel – Brian	88
14. Chương 14	97
15. Chương 15	104
16. Chương 16	109
17. Chương 17: Tiếng Thì Thầm Từ Quá Khứ	115
18. Chương 18: Tiếng Thì Thầm Từ Quá Khứ 2	127
19. Chương 19: Tiếng Thì Thầm Từ Quá Khứ 3	136

Just One Starfish

Giới thiệu

Truyện này có 17 chương và nhân vật chính là Gabriel và Brian. Mỗi chương trong truyện được viết từ góc nhìn của một nhân vật.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/just-one-starfish>

1. Chương 1: Chỉ Cần Một Chú Sao Biển - Gabriel

Baltimore, Maryland

Mario Parelli ngồi trong phòng xưng tội, đầu ông tựa một cách mệt mỏi lên khung cửa hoa văn ngăn cách ông với Cha DeLuca. Ông nghe tiếng cánh cửa gỗ nhỏ mở ra và những lời quen thuộc mà ông đã nghe năm mươi năm có lẽ qua. “Ta giúp gì được cho con, con của ta?”

Ông vẫn nhớ là đã từng nghe những lời đó trong thời trẻ khi ông chuẩn bị xưng tội về chuyện làm vỡ cửa kính hàng xóm, chuyện gian lận trong bài thi đại số, chuyện quây phá Angela Contadino từ ghế sau chiếc

Pontiac cũ của cha ông. Ông luôn có tội lỗi gì đó để thú nhận, mỗi tuần lại có một tội mới và mỗi tuần ông ra về mỉm cười vì ông đã được xá tội. Có thể bây giờ thì ông già hơn và có nhiều tội lỗi hơn nhưng ông vẫn được Chúa che chở. Chúa đã tha thứ cho những lần vi phạm của ông.

Ông nhanh nhẹn làm dấu thánh và ngồi thẳng dậy. Bao năm nay ông chưa từng bỏ lỡ một buổi xưng tội hàng tuần nào và ông luôn tự hào đứng trước sự phán xét của Chúa. Hôm nay cũng không phải là ngoại lệ. Ở góc sâu kín nào đó trong trái tim mình, ông biết rằng bốn năm nay ông đang nói dối vì đã bỏ qua sự thật trong buổi xưng tội, nhưng ông tin rằng Chúa biết lý do tại sao và tha thứ cho ông.

“Xin Cha hãy tha tội cho con vì con đã phạm tội. Đã một tuần trôi qua kể từ lần xưng tội trước của con. Những tội lỗi lần này của con là con đã uống quá nhiều bia ở quán bar của Giovanni tối thứ bảy, con đã la mắng vợ con khi món lasagna bị nguội, con đã xem một phim có những người đàn bà gần như trần truồng trên tivi và đã ham muốn họ. Vì những tội lỗi này và tất cả những tội lỗi con đã phạm trong đời, con thành tâm hối lỗi.”

Ông nghe tiếng vị cha xứ thở dài. “Còn gia đình con thì sao, Mario Parelli? Vợ con và hai con trai của con bây giờ ra sao?”

“Concetta và Dominic đều khỏe,” Mario trả lời.

“Còn cậu bé Gabriel ra sao rồi?”

“Mọi chuyện đều ổn với gia đình con,” ông chủ gia đình Parelli lặp lại.

Mỗi lần Cha DeLuca cố gắng thuyết phục Mario nói chuyện về cậu con thứ, ông luôn nhận được những lời đó. Vị cha xứ có tuổi nhăn mặt lần nữa. Tất cả những gì ông biết là bốn năm trước, cậu con út của Parelli là Gabriel bất ngờ rời khỏi nhà. Người nhà nói là cậu đến sống với họ hàng ở New Jersey. “Hãy cầu nguyện Đức Mẹ mười lần và Mario Parelli, hãy nghĩ về gia đình mình.”

Mario nhắm mắt, hít một hơi thở sâu và bắt đầu đọc. “Kính lạy chúa, con rất hối hận vì đã xúc phạm Người và con căm ghét những tội lỗi của mình vì con sẽ bị người trừng phạt. Nhưng quan trọng hơn tất cả, con căm ghét những tội lỗi của mình vì chúng xúc phạm Người, đáng toàn năng mà con phải hết lòng yêu kính. Với ân sủng của Người, con xin hứa sẽ không phạm tội nữa và sẽ tránh xa cám dỗ. Amen.”

Cha DeLuca làm dấu thánh và thì thầm. “Nhân danh Cha, Con, và Thánh Thần, ta tha tội cho con”

Khi bước từ nhà thờ ra vùng ánh nắng ấm áp, Mario Parelli đã hoàn thành nghĩa vụ của mình. Ông đã xưng hết tội lỗi của mình. Ông cảm thấy an toàn trong niềm tin sắt đá của mình rằng quan hệ đồng tính là tội lỗi trong mắt Chúa. Ông chỉ có một con trai và chuyện đó sẽ không thay đổi trong tương lai. Ông bước đi, tự hài lòng rằng mình luôn đúng.

Wrightsville Beach, North Carolina

Gabriel kéo khóa chiếc túi du lịch và buộc dây áo khoác của mình. Anh chuẩn bị vừa đủ đồ đạc cho chuyến đi xuyên quốc gia của mình. Chiếc túi du lịch sẽ phải ở trong ngăn hành lý vì ghế sau chiếc xe lớn đã chật cứng các thứ đồ đạc khác. Chiếc xe tuyệt vời này là món quà bất ngờ mà Jordy, Dan, Markie, Griff, Easy và Val đã tặng anh hôm qua. Anh cười khi nhớ về JD và cái cách cậu bé gần như nổ tung khi cố nhin không nói ra bí mật ở sân sau.

“Gabriel đến rồi! Gabriel đến rồi!” JD hét lên khi Gabriel bước lên bậc thềm của ngôi nhà trên bãi biển. Anh đi trên đường con đường mà anh và Mitch từng đi dạo, bước ngang qua nghĩa trang nơi anh tìm thấy Chris Giáng Sinh năm đó. Tâm trí anh chứa đầy những kỷ niệm về tình yêu đầu thơ dại của anh, về gia đình mới của anh và về việc anh sẽ nhớ tình yêu và sự động viên của họ như thế nào. Đi qua một nửa đất nước để học đại học sẽ là một thử thách. Một phần con người anh muốn ở lại và tiếp tục học tại Đại học North Carolina nơi anh cảm thấy an toàn, nhưng anh hiểu rằng anh sẽ không bao giờ cảm thấy hoàn thiện trừ khi anh được tự thử sức xem anh có thể tự lập đến đâu.

Gần đây anh nghĩ nhiều về gia đình kia của anh, về mẹ anh, cha anh và nhiều nhất là về anh trai Dominic của anh. Nỗi đau vẫn còn tươi mới và trái tim anh vẫn bị nỗi buồn ám ảnh, nhưng anh có những kỷ niệm mới, những kỷ niệm giúp anh tìm ra mình là ai. Anh sẽ mãi mãi biết ơn Easy về điều đó. Trong trái tim anh, Easy là một người cha đúng nghĩa còn hơn cả người đàn ông đã sinh ra anh.

Cuộc đời anh sau khi bị cha đuổi đi là một cơn ác mộng. Anh đã dùng cơ thể anh, thứ duy nhất anh có lúc đó, để nuôi thân. Ngay từ khi đó anh đã kinh tởm việc mình làm, và bây giờ anh còn ghét nó hơn khi trí óc anh hiểu ra rằng anh không xấu xa hay vô dụng. Chính những kẻ ham muốn các cậu bé và những kẻ ép các cậu vào con đường đó mới xấu xa. Không, anh không xấu xa, anh chỉ làm những gì có thể để sống sót và có thể một ngày nào đó, trái tim anh sẽ chấp nhận chuyện đó.

Khi anh chuẩn bị rời khỏi nơi anh yêu quý và những người yêu quý anh, việc đầu tiên anh làm để lấy lại sự tự hào về bản thân và quên đi chuyện cũ là để tóc mọc lại. Anh gần như cạo trọc đầu trong bốn năm qua. Mái tóc của anh là niềm tự hào của mẹ anh và cắt nó đi là một kiểu phản kháng lại bà. Bà không làm hay nói gì khác ngoài việc khóc lóc, than vãn và vắn vẹo tay khi cha anh đuổi anh đi. Anh không muốn có gì để nhớ về bà, nhất là về những khi bà vuốt những lọn tóc quăn của anh hồi anh mới lớn. Anh lắc đầu khe khẽ để cảm nhận những lọn tóc quăn đen nhánh quét qua trán và bám vào má mình. Markie nói rằng với mái tóc quăn đó, với đôi mắt nâu chocolate và làn da màu olive, anh sẽ làm tất cả đổ gục dưới chân khi đến Arizona.

JD nhảy cẫng lên cho đến khi Jordan chịu thua và ném cho Gabriel chùm chìa khóa.

“Bọn chú muốn cháu giữ cái xe đằng kia, Gabriel ạ.”

“Em mua móc khóa cho anh, anh có thấy không?” JD cười khúc khích. Gabriel giơ móc khóa lên ánh sáng. Một khuôn mặt cười trên nền cầu vồng gắn vào cái kẹp màu xanh da trời và xanh lục. Chiếc chìa là một hộp đen nhỏ với một chiếc nút bạc mà khi nhấn vào, chìa khóa sẽ bật ra.

“Để em, để em, để em!” JD kêu lên. Jordan đã cố tình không chỉ cho cậu bé cái mảnh nhỏ với chiếc chìa này. Anh muốn chiếc chìa sống sót ít nhất là khi Gabriel dùng nó lần đầu.

Gabriel bị lôi kéo bởi một đám trẻ con trong tình trạng hết sức phấn khích. JD giữ một tay anh, Nikki kéo tay kia và Bug thì quấn dưới chân. “Đến đây mà xem! Đến đây mà xem!”

Dan bật cười, “Bọn chú muốn tặng cháu cái gì đó phù hợp với các kiểu đường núi và đường cũ mà cháu sẽ đi qua. Cháu không được thấy cảnh Jordy tìm kiếm như điên trên Google.”

Griffin giúi chiếc thẻ tín dụng vào tay Gabriel, “Cứ mua những gì cháu cần. Bọn ta tin cháu.”

Gabriel đứng trước hiên và ngắm nhìn chiếc xe mới của anh. Đây chính xác là những gì anh mơ ước đến từng chi tiết nhỏ. Khi tặng anh món quà này, mọi người đã tặng anh linh hồn của niềm vui và tiếng cười trong ngôi nhà này, biểu tượng của niềm hạnh phúc mà anh sẽ nhớ cho đến khi anh tìm được hạnh phúc của riêng mình. Chiếc xe Jeep Wrangler màu đen đang đợi anh. Nó đang gọi to tên anh và anh bật cười. Tất cả thật hoàn hảo!

“Ba nói phải chờ anh đặt tên cho nó,” JD nhe răng cười. “Em có thể giúp anh. Em biết nhiều tên lắm.”

“Anh nghĩ anh cần làm quen với nó đã,” Gabriel cười và quay về phía những người đứng dưới hiên. “Mọi người...” Anh không nói nên lời. Thay vào đó, anh tiến lại phía họ và ôm tất cả mọi người một lúc. “Cháu yêu cả nhà.”

“Chúng ta cũng yêu cháu. Chúng ta sẽ luôn là gia đình của cháu.”

Từng xăng-ti-mét trên chiếc xe cần được kiểm tra, nệm ghế lật hết cả lên, anh bò cả vào khoang chứa hành lý và đu lên khung xe. Radiô được bật lên và cuối cùng đã đến lúc chạy thử. Đó là cả một kỳ công vì ghế xe cần được chỉnh lại cho Bug và Nikki. Khi chuyển đi kết thúc thì bọn trẻ đã mệt nhoài.

Cả nhà ngồi quanh đồng lửa trước hiên để cười đùa và ôn lại chuyện cũ về Gabriel đến tận khuya đến mức đám trẻ con cần được bế vào giường.

“Anh bế em đi, Gabrel,” JD thì thầm, cậu bé đã buồn ngủ rũ ra. Gabriel nhắc cậu bé đang ngủ gà ngủ gật và đưa cậu qua những bậc thềm để về phòng. Sau khi kéo chăn cho JD, Gabriel vén sang bên mái tóc đang rơi vào đôi mắt xanh ngái ngủ của cậu bé.

“Đừng quên em và Buggie” JD thì thầm.

“Không đâu chàng trai. Em ngủ đi.” Gabriel ngồi lại một lúc để ngắm hàng mi dài sụp xuống và hơi thở đều đều của JD. “Làm sao anh quên các em được?” anh thì thầm.

**

Gabriel đã cảm ơn mọi người đến mười triệu lần mà đến sáng hôm sau anh vẫn chưa tin được là anh được có chiếc xe và những con người tuyệt vời này trong đời mình.

Anh đến văn phòng của Easy lần cuối, những lời từ đáy lòng nghẹn lại và nước mắt thì chực trào ra. Easy đứng lên và bước vòng qua chiếc bàn để đón cậu trai mà anh coi như con. Biết rằng Gabriel khó nói nên lời, anh nói, “Chú có cái này cho con.” Anh tìm trong túi và lấy ra một chiếc điện thoại di động mới. “Chú đã nhập số của cả nhà vào đây. Chú là số 1. Con có thể nhấn 1 bất cứ lúc nào, bất kể ngày đêm. Con cần thì gọi ngay nhé. Chú sẽ bắt chuyến bay đầu tiên tới đó. Nghe chưa? Bất cứ việc gì con cần.....bất cứ việc gì.”

Gabriel không nói nên lời. Nước mắt anh trào ra làm anh nghẹn ngào. Anh nín chặt lấy áo của Easy và cảm thấy vòng tay mạnh mẽ nâng đỡ anh.

“Con,” Easy thì thầm, “là con trai ta.”

“Vâng,” là tất cả những gì Gabriel thốt ra được.

Họ bước ra ngoài và đứng cạnh chiếc xe. “Chú vẫn có thể đi cùng con rồi bắt máy bay về,” Easy nói.

“Con biết, nhưng con muốn tự đi.” Anh không để lộ rằng anh đã lên kế hoạch ghé qua nhà cũ của anh ở Baltimore, một chuyến đi sẽ khép lại cuộc đời cũ và mở ra một cuộc đời mới. “Hơn nữa, chú chui vào cái xe này ư? Con nghĩ là không nổi đâu.”

“Hiểu rồi,” Easy mỉm cười. “Gọi chú ngay tối nay khi con tới nơi nhé, được không?”

“Con sẽ gọi. Chăm sóc mọi người khi con đi vắng nhé.”

“Hửn rồi. Con sẽ ổn thôi. Chú rất tự hào về con.” Easy vuốt mớ tóc xoăn và nhe răng cười. “Chú chưa quen được kiểu tóc này của con. Đừng làm quá nhiều trái tim tan vỡ ở đó nhé.”

Gabriel bật cười, “Con sẽ cố, nhưng chú biết đời là thế nào mà.”

Anh chui vào xe, chỉnh lại gương chiếu hậu lần cuối, cầm lấy vô-lăng bằng cả hai tay và nhìn Easy qua cửa xe. “Chú có nhớ cái lần chú đi dọc đại lộ Barstow tìm con bốn năm trước không?”

“Có, và chú sợ rằng sẽ không tìm được con, rằng con sẽ làm trò gì dại dột và gặp nguy hiểm.”

“Con không định làm vậy. Con đang chờ chú tìm con. Con đã hy vọng rất nhiều.....”

Easy nhướn mày rồi mỉm cười “Cẩn thận nhé, con trai.”

“Vâng,” chữ ‘thưa cha’ treo lơ lửng trong không khí. Một cái ôm thật chặt cuối cùng và Gabriel ngồi vào ghế tài xế.

Easy đứng nhìn chiếc xe đi hết con đường và rẽvề hướng Arizona. Nếu Easy biết được Gabriel định đi đâu, anh sẽ không bao giờ để người anh coi như con đến đó một mình.

Baltimore, Maryland

Đó là chuyến đi dọc đường cao tốc I95 từ Richmond đến Fredericksburg đi ngang qua Washingto DC và đổ vào Baltimore. Gabriel cố gắng xóa đi ký ức chuyến xe buýt bốn năm trước đã đưa anh đến Wrightsville, North Carolina. Anh không biết tại sao anh lại chọn xuống đó, nhưng bây giờ anh cảm thấy số phận đã ưu đãi anh. Anh đã cố sống với những gì còn lại từ số tiền \$300 tiết kiệm của anh sau khi mua vé xe buýt cho đến khi anh chỉ còn vài dollar. Ở giữa những đứa trẻ cùng trang lứa, anh đã cố gắng không làm những gì chúng làm, đấu tranh với nó bằng tất cả sức lực. Tuy nhiên, cuối cùng thì đó là tất cả những gì anh có.

Khi anh lái xe dọc những con đường quen thuộc của nơi anh sống trước kia, anh đi ngang qua trường tiểu học, trường trung học, và cuối cùng là trường cao trung nơi anh đã cười đùa một cách hạnh phúc cùng với công viên nơi anh từng chơi bóng. Anh thở dài khi nhớ lại rằng chơi bóng chày đã là ước mơ của anh, rằng tất cả những gì anh suy nghĩ và phấn đấu là một học bổng để chơi bóng chày. Anh nhìn những đứa trẻ cười

đua và xô đẩy nhau trên vỉa hè như anh đã từng làm gần ngôi nhà nơi anh lớn lên. Gabriel đã cắt cỏ cho khu vườn này từ tháng năm đến tháng mười từ thời xa xưa nhất mà anh còn nhớ được. Ngôi nhà cũ bằng gạch với góc nhà bắt đầu vỡ và những cây thường xuân leo đến tận ống khói đã là mái ấm của anh. Anh và Dom đã chơi ném vòng ở ngay lối đi đó và đôi khi, nếu cha anh không quá mệt, ông sẽ ra ngoài và chơi với các con trong ánh hoàng hôn đầy ma thuật. Những việc đó tưởng chừng nhỏ nhặt nhưng Gabriel nhớ chúng như in. Hình ảnh một gia đình hoàn hảo.....cho đến khi tất cả hóa ra tro.

Anh chỉ cần nói những gì cần nói và đi. Một giọng nói nhỏ hoảng hốt vang lên trong tai anh, ‘Chạy đi! Quay về xe! Chuyện này sẽ không kết thúc tốt đẹp đâu!’ nhưng anh nghĩ về Easy, về gia đình đích thực của anh ở ngôi nhà trên bãi biển, và ngạc nhiên thay, anh nghĩ về khuôn mặt của JD. Anh phải tự hào về bản thân. Đóng sập cửa xe lại, anh rảo bước đến bậc thềm trước khi giọng nói nhỏ đó kịp ngăn anh lại.

Cảm giác khi nhấn chuông gọi cửa nhà của mình thật lạ. Cái cảm giác khi đứng trước ngôi nhà nơi anh lớn lên chờ ai đó cho anh vào. Tay anh đang run lên nên anh nhét chúng vào túi quần khi anh nghe tiếng cha anh hét bảo mẹ anh ra xem ai gọi cửa. Trong trí óc, anh có thể nhìn thấy cha ngồi trong chiếc ghế tựa cũ sờn, áo để ngoài quần, một lon bia lạnh trong tay, chiếc remote trong tay kia chuẩn bị xem bản tin 6 giờ tối. Anh biết mẹ anh đang ở trong bếp khuấy cái gì đó trong nồi.

Cửa mở và Gabriel gặp lại mẹ mình lần đầu sau bốn năm. Bà lau tay vào tạp dề. Khi mắt bà gặp mắt anh, anh không nhìn thấy niềm vui hay hạnh phúc trong đó. Thay vào đó, chúng mở to vì ngạc nhiên và sợ hãi. “La Madre di Dio, No.” (Lạy Đức mẹ, không)

“Voglio parlare al Papa,” (Con muốn nói chuyện với cha) Gabriel nói qua hàm răng nghiến chặt, không để những cảm xúc cũ đánh bại mình.

“Sara cosi arrabbiato. Per favroe appena di andare via.” (Ông ấy sẽ giận lắm. Làm ơn đi đi.)

“La mamma ,” anh van nài, “Il suo me, Gabriel, suo figlio. Per favore farme entrare, la Mama.” (Mẹ ơi, con đây, Gabriel, con trai mẹ đây. Làm ơn cho con vào nhà đi.)

“Chi e alla porta, Concetta?” (Ai ở cửa thế, Concetta?) anh nghe tiếng cha gọi vọng ra.

“Non e niente. Nessuno e, Mario.” (Không có gì. Không ai cả, Mario), bà nói, liếc nhìn về phía sau lưng một cách hoảng sợ.

Những lời cuối này từ môi mẹ anh thốt ra như nhát dao cắt vào lòng Gabriel, làm anh cảm thấy mình như bị chặt làm đôi. Không có gì? Không ai cả? Gabriel đẩy tay mẹ ra khỏi cửa và bước vào. “KHÔNG phải là không có gì!! KHÔNG phải là không có ai!! CON đây thưa cha. Gabriel CON TRAI CHA đây.”

Bước nhanh vào phòng khách, anh thấy cha đang chống gậy để đứng thẳng dậy từ ghế tựa, lon bia đổ ra sàn. Anh nhìn thấy phát thanh viên đang đọc tin trên tivi. Anh nghe tiếng mẹ nói gì đó phía sau. Anh ngửi thấy cái mùi cũ kỹ của một ngôi nhà mệt mỏi với những con người mệt mỏi. Anh ngửi mùi sốt đang sôi trong nồi và mùi bánh mì nướng trong lò. Đây đã từng là nhà anh trong mười sáu năm và tất cả những gì anh thấy bây giờ là những con người cũ kỹ và tất cả những gì anh cảm thấy là sự căm ghét tỏa ra từ người đàn ông có tuổi ở phía bên kia căn phòng.

“Las ciare questa casa. Lei non e benvenuto qui. Ho soltanto un figlio.” (Ra khỏi cái nhà này. Mà không được chào đón ở đây. Tao chỉ có một con thôi.)

Gabriel quay ra, cảm thấy những nỗi sợ hãi và bất an ủa về. Những gì xảy ra bốn năm trước đang lặp lại. Tại sao anh lại nghĩ lần này sẽ khác? Anh nhìn những bức ảnh trên lò sưởi: ảnh Dominic đang chơi bóng, lễ tốt nghiệp của Dominic, Dominic với một cô gái xinh đẹp. Ảnh của Gabriel đã từng ở đó. Cha anh đã từng tự hào về anh. Cha anh đã từng yêu quý anh.....trước khi anh trở thành thứ gì khác. Anh là kẻ xấu xa và bệnh hoạn và cha mẹ anh đã làm đúng khi.....

Khi anh quay đi với nỗi đau quá sức chịu đựng, chiếc chìa khóa xe rơi khỏi tay anh và rơi xuống sàn. Khi cúi xuống, anh thấy cái mặt cười ngộ nghĩnh trên nền cầu vồng mà JD mới đưa anh hôm qua. Anh cảm thấy sức nặng của chiếc điện thoại Easy đưa cho anh trong túi. Anh nhớ lời Easy ** Con là con trai ta**. Anh đứng thẳng dậy và đối mặt với cha mình.

“Con sắp đi học xa và con muốn đến chào,” anh nói nhỏ nhẹ. “Con muốn xem có gì đã thay đổi không và con thấy là không.”

“Mày là finocchio. Lei non e benvenuto qui.” (Mày không được chào đón ở đây)

“Cha đừng làm vậy nữa,” Gabriel thở dài, “Cha nói tiếng Anh chẳng kém gì con. Cái từ đó là đồng tính và con biết con không được chào đón ở đây. Cha ném một đứa trẻ sợ hãi ra đường giữa đêm khuya, nhưng cha biết không? Con không còn là đứa trẻ ấy nữa. Cha muốn thương Dominic và ghét con? Được rồi, cha cứ việc làm thế. Cha muốn đuổi con đi và không bao giờ thấy mặt con nữa? Được rồi, con sẽ làm mọi chuyện dễ dàng cho cha. Nhưng cha ơi, cha sai rồi. Con vẫn là Gabriel mà cha đưa đi xem bóng; Gabriel mà đã giúp cha sơn nhà mùa hè năm con chín tuổi. Cha còn nhớ con không? Con là đứa con mà cha từng công trên vai khi ta đi biển. Con chưa bao giờ thay đổi.”

“Anh đang làm cha giận, Gabriel. Hãy đi khỏi đây.”

Gabriel quay sang nhìn mẹ. Anh cảm thấy nước mắt trào lên mắt. “Mẹ ơi, con gần như có thể hiểu được những gì cha làm và thái độ của cha, nhưng còn mẹ.....? Mẹ là mẹ con. Mẹ tạo ra con và mang con vào thế giới này. Tại sao mẹ lại không yêu thương con?”

Concetta Parelli quay nhìn hết chồng đến cậu con thứ. “Anh là một tội lỗi mà tôi phải chuộc lại hằng ngày để xứng đáng với ân sủng của Chúa. Hằng ngày, tôi phải đến nhà thờ và cầu nguyện Đức mẹ đồng trinh chữa lành cho anh. Nhưng Đức mẹ không nghe thấy tôi.” Bà hoảng sợ rút chuối tràng hạt ra.

Gabriel sờ thấy chiếc điện thoại trong túi và anh rất muốn rút nó ra để nhấn số 1. Anh chưa bao giờ cần một bàn tay vững vàng trên vai như bây giờ. Anh biết Easy có thể đánh gục những người xa lạ này với chỉ vài lời. Nhưng đây là trận chiến của anh, một trận chiến mà anh cần hoàn thành để không bao giờ nhắc tới nó nữa và anh có thể tiếp tục sống.

“Con chỉ có hai yêu cầu rồi con sẽ đi,” anh nói nhỏ nhẹ. “Con muốn biết cha đã giải thích với Dominic tại sao con đi và con muốn quả cầu tuyết bà nội Ginetta cho con. “

“Anh mày cũng ghét mày. Nó không muốn gặp mày. Mày làm nó kinh tởm và hổ thẹn. Với nhà này thì mày chết rồi,” cha anh quát lên.

Mẹ anh rời phòng và Gabriel nghe tiếng một cánh cửa tủ mở ra. Bà quay lại tay cầm một quả cầu tuyết lớn đặt trên đế bằng gỗ đỏ. Bên trong quả cầu là hai cái tượng tí hon của một cậu bé và một bà cụ đứng cạnh một ngôi nhà trắng. Trên cái đế có khắc dòng chữ nhỏ: Roma, Italia il 1999 Settembre. Bà nội anh đã tặng nó cho anh sau khi bà đi Rome. Bà mất ngay năm sau. Anh đã ngồi cạnh giường nắm lấy tay bà khi những cơn đau cuối cùng cũng khuất phục bà. Những lời cuối cùng của bà dành cho anh là “Mio nipote amato, segue sempre il suo cuore.” (cháu yêu quý của bà, hãy luôn lắng nghe trái tim mình). Cậu bé Gabriel yêu quý bà nội Ginetta bằng tất cả trái tim thơ trẻ của mình. Bà đã tin vào anh và yêu quý anh. Món quà này của bà là tất cả những gì từ cuộc đời cũ mà anh muốn giữ.

Mẹ anh nhìn chồng mình dò hỏi. Mario Parelli gật đầu và bà đưa quả cầu cho Gabriel. Anh nhẹ nhàng đón lấy nó và lật ngược nó lại. Thay cho tuyết trắng là những hạt bụi vàng rơi lên hai người tí hon và ngôi nhà trắng. Bà nội Ginetta của anh đã nói những hạt bụi vàng này như ánh nắng mà Gabriel đã mang đến cuộc đời bà. Gabriel chưa bao giờ cần ánh nắng của bà mình nhiều như lúc này.

Anh đau khổ vì cha mẹ anh ghét anh, trái tim anh bị giằng xé bởi điều đó, nhưng anh ghen ngào với ý nghĩ là cả anh trai Dominic cũng ghét anh. Họ đã rất thân thiết với nhau. Anh đã làm gì nên tội để phải chịu tất cả những chuyện này?

“Tạm biệt cha, tạm biệt mẹ. Potere la scoperta di Dio esso nel suo cuore per perdonarla.” (Cầu Chúa tìm thấy sự khoan dung trong tim Người để tha thứ cho cha mẹ.)

“MÀY mới là kẻ cần Chúa tha thứ,” Mario hét lên. “Mày là cái gai trong mắt Người.” Ông chồm lên, giơ gậy ra và đánh đổ qua cầu thủy tinh mỏng manh từ tay Gabriel. “Mày không được mang bất cứ thứ gì từ nhà này.”

Gabriel nhìn xuống bấu vật bị vỡ tan. “Cha ghét con đến thế ư? Cha có thể làm CHUYỆN NÀY ư?” Anh cúi xuống và tìm thấy hai bức tượng nhỏ xíu. Không còn gì để nói. Một tay giữ những bức tượng tí hon,

một tay cầm chìa khóa xe, Gabriel Parelli bước ra khỏi nhà của cha mình.

Anh không thể cho được chìa vào ổ, anh không nhìn thấy gì vì nước mắt. Anh lau mắt để nhìn rõ lại, nhét chìa vào ổ và mở máy. Anh ngồi yên trong một giây để nhìn lại ngôi nhà mà anh biết là sẽ không bao giờ quay lại, rồi với một trái tim nặng nề như sắp bung khỏi lồng ngực, anh lái xe đi vào con đường nơi anh trải qua tuổi thơ và tiến đến một cuộc đời mới. Anh không cần những con người này, anh không cần ai cả. Anh có thể tự xoay xở cho bản thân.

Dominic Parelli rẽ vào con đường trước cửa nhà cha mẹ mình vừa kịp lúc để thấy một chiếc Jeep đi ra. Trong một giây, anh nghĩ là đã thấy những lọn tóc đen của Gabriel trong xe.

Khi bước vào nhà, anh thấy mẹ đang dọn cái gì đó trong phòng khách còn cha thì nhìn vào màn hình tivi. “Chuyện gì xảy ra vậy hả mẹ?”

“Không có gì, không có gì cả.”

“Con cảm thấy có gì đó hơi lạ,” Dominic nói khi đỡ mẹ đứng dậy. “Con nghĩ là đã thấy Gabriel lái xe trên đường. Nó đã ở đây à?” Anh thấy cha mẹ trao đổi với nhau một ánh nhìn mà anh không hiểu được và mẹ anh vội vã ra khỏi phòng “Cha ơi?”

Cha anh hít một hơi sâu. “Không, nó sẽ không bao giờ về đây nữa.”

Dominic nhăn mặt, “Chắc là con nghĩ nhiều về nó quá nên thấy nó ở khắp nơi, đúng không cha?”

“Em con sẽ về nếu nó muốn thế,” Mario Parelli nói. “Nó mới là đứa bỏ nhà đi. Nó mới là đứa làm con buồn. Nó không quan tâm gì tới con. Đừng thương xót gì nó.”

“Con chỉ muốn biết tại sao nó đi mà không chào con,” Dominic lẩm bẩm. “Con nhớ nó quá.”

**

Gabriel dừng xe ở Harrisburg. Tim anh đập quá nhanh và anh không thể bình tĩnh lại được. Anh biết là anh chưa thể nói chuyện với Easy được nên anh mua một cái hamburger và một lon coca từ hàng ăn bên đường rồi ngồi xuống bãi để xe. Anh bắt đầu ăn và cố không nghĩ gì cả nhưng những giọng nói cứ vang vang trong đầu anh:

“Mày không được chào đón ở đây.”

“Mày không phải con trai tao.”

“Dominic ghét mày. Mày làm nó kinh tởm và hổ thẹn”

“Mày không được mang gì ra khỏi đây.”

Thế nhưng ở một góc trong đầu nơi anh giữ những gì tốt đẹp, một giọng nói vẫn thì thầm: “Con là con trai ta.” Anh nhớ lại những lời Jordan nói với anh ngay trước khi anh rời ngôi nhà trên bãi biển tối qua:

“Bất kể cháu đi đâu, Gabriel, bất kể cháu quyết định làm gì, cháu là một phần của cái gia đình chấp vá điên rồ này. Chú hy vọng cháu biết điều đó. Bọn chú sẽ luôn ở đây nếu cháu cần. Dan và chú sẽ giúp cháu với bất kỳ điều gì trong khả năng của bọn chú. Cháu như đứa con mà bọn chú sẽ không bao giờ có. Đừng bao giờ quên ngừng cao đầu và sống thật với chính mình. Cháu rất đặc biệt. Đừng bao giờ quên điều đó.”

Anh nghĩ về cảnh khi anh quay lại nhìn họ đứng ở hiên nhà lần cuối, cánh tay khỏe mạnh của Jorday đỡ Danny vừa đủ để đứng vững bên cạnh. Gabriel thở dài, cảm thấy rằng mình sẽ không bao giờ có được điều đó. Anh không có gì đặc biệt. Anh không xứng đáng được hưởng hạnh phúc như hai người. Anh chưa bao giờ cảm thấy lối sống nhơ bẩn trước kia đè nặng lên anh như lúc đó. Anh chậm rãi rút điện thoại và nhấn số 1. “Xin chào, vâng, con đang ăn tối và sẽ cố lái thêm một đoạn nữa trước khi nghỉ.”

Gabriel lắng nghe chất giọng trầm trầm của Easy kể về ngày hôm đó ở Trung tâm và chuyện những đứa trẻ ở đó nhớ Gabriel như thế nào.

“Vâng, con cũng vậy. Không, không có gì đặc biệt xảy ra hôm nay. Chỉ có lái xe thôi. Con không dừng nhiều, trừ khi để đi vệ sinh. Con sẽ cố tăng tốc vào ngày mai. Con sẽ tới Memphis tối mai. Con sẽ gọi chú ngay. Con chào chú.”

Anh tắt điện thoại và nhẹ nhàng xoa tay lên màn hình. Giá như anh có thể xóa đi những gì xảy ra hôm nay một cách dễ dàng như tắt điện thoại, nhưng anh biết chuyện đó là không thể. Anh phải sống với những gì đã được nói ra. Anh cảm thấy những tội lỗi và sự sợ hãi xưa kia đang cố gắng xé toang lớp vỏ can đảm mỏng manh của anh. Anh gần như sợ hành trình ngày mai vì tất cả những gì anh có thể làm là suy nghĩ, và lúc này suy nghĩ không phải là liều thuốc tốt nhất cho anh.

**

Mario Parelli ngồi xuống ghế xưng tội và nhìn ô cửa nhỏ mở ra. “Ta có thể giúp gì cho con, con của ta?”

Mario ngáp ngừng, rồi yên tâm vì sẽ có được tình thương của Chúa, ông nói, “Xin cha hãy tha tội cho con vì con đã phạm tội. Con đem tiền đi chợ của Concetta đi cá cược. Con uống hai cốc bia trong quán rượu và chửi thề khi đội của con thua. Vì những tội lỗi này và những tội lỗi con đã phạm phải trong đời, con xin thành tâm hối lỗi.”

Khi Mario Parelli ra khỏi nhà thờ, ông nheo mắt vì nắng gắt. Ông đã xưng tội. Ông là người lương thiện. Tất cả những gì ông làm là vì lợi ích gia đình và linh hồn vĩnh cửu của mình. Ông biết Chúa sẽ hiểu cho ông.

**

Khi đến Memphis, Gabriel chọn đường cao tốc I40 và đi thẳng qua Little Rock, Oklahoma City, Amarillo rồi vào Albuquerque. Anh rẽ hướng nam, đi vào đường I25 tới Las Cruces và dừng lại mua thức ăn phía dưới đường I10W tới Tucson. Anh đã đi được ba ngày và mệt rũ người. Cơ thể đau nhức của anh cần được vận động.

Tất cả các vấn đề của anh sẽ được giải quyết chỉ cần anh cho chiếc xe Jeep lật nhào xuống cái vực nào đó. Đầu óc anh rơi tự do, nghĩ về đủ loại lý do để không tồn tại trên cõi đời này nữa. Tại sao có ai đó muốn có anh khi quá khứ của anh xấu xí đến vậy? Anh có thể nói dối và trở thành một người khác, nhưng Gabriel không bao giờ nói dối. Nhất là về những chuyện quan trọng như tình cảm. Nói dối không đem lại lợi ích gì. Nếu anh cho chiếc Jeep xuống vực, cha mẹ anh sẽ không quan tâm, Dominic cũng không quan tâm, họ sẽ chỉ mừng là anh không còn nữa. Thế nhưng ý nghĩ của anh luôn quay về những người thực sự yêu thương anh: Jordan và Dan với niềm tin vững vàng họ dành cho nhau và cho anh, Markie và Griff, những người đã giúp anh tìm được đường đi cho mình, và JD, cậu bé cho Gabriel hy vọng về tương lai.

Và lúc nào cũng có Easy. Nếu Gabriel làm Easy thất vọng, anh sẽ bị đá sang tận Trung Quốc và Easy sẽ tới nhặt anh về rồi chỉ cho anh con đường đúng đắn. Đó là những gì Easy sẽ làm.....Easy là điểm tựa của anh. Anh không thể làm gia đình đích thực của mình thất vọng

Một lần nghỉ nữa và anh sẽ đi thẳng tới Tucson. Gabriel bật đèn hiệu, chậm rãi đi về bên phải và lái dọc lề đường để tìm chỗ trú bỏ lượng coca khổng lồ mà anh đã tiêu thụ. Khi đi về xe từ nhà vệ sinh, anh thấy một cái xe tải đi chậm lại, cửa xe mở ra và một cánh tay ném một túi giẻ rách lên lề đường. Cái xe chạy mất và cái túi bị bỏ lại trên vệ đường. Gabriel nhìn cái xe đi khỏi bãi đỗ và hòa vào dòng giao thông trên đường quốc lộ. Cái túi run nhè nhẹ.

Gabriel cau mày và bước nhanh lại. Anh ngồi xuống và chọc chọc vào lớp vải sờn rách. Nó cựa quậy. Anh xé toạc lớp bao ngoài và một cái mũi hồng hồng hắt hơi. Một con chó! Gã khốn nạn đó đã ném một con chó lên lề đường như một đăm rác. Gabriel nhìn hai con mắt nâu và lớp lông đen cau bẩn. Con vật tội nghiệp yếu ớt và gầy trơ xương. “Dio, piccolo cane (chó con), không ai cho mày ăn sao?”

Gabriel ngồi xuống lề đường và nhìn con chó thăm hại đăm đăm. Làm gì bây giờ? Anh cần tới Tucson. Anh không có thời gian cho một con chó. Nó lại hắt hơi. “Để tao cho mày chút nước rồi ta tìm cái gì ăn.” Anh nhặt đồng lông đổ lên và đi lại đài phun nước rồi vốc từng vốc nước cho con chó uống.

Anh lái xe đến Tucson chiều hôm đó, một tay trên vô-lăng, tay kia lơ đãng vỗ vỗ đăm lông cau bẩn trên đầu con chó với cái bụng tròn căng đang tựa vào đùi anh. Nó ăn khá nhiều đối với một con chó còm nhom như vậy: hai chiếc hamburger và gần hết một túi khoai tây chiên. Anh không có đủ sức để tìm Hội cứu trợ động vật trong hôm đó. Anh sẽ lo chuyện đó vào hôm sau. Giữ con vật tội nghiệp đó một ngày cũng không sao. Nhưng anh không cần có chó, không đời nào!

Đưa mắt nhìn phong cảnh tuyệt đẹp với những rặng núi xa xa, những cây xương rồng trên cát, Gabriel thở dài. Mọi thứ đều khác xa với cảnh ở nhà. Đây là sự khởi đầu cho một cái gì đó. Cảm giác đó chảy trong người anh. Dù tốt dù xấu thì anh cũng sẽ đón nhận nó. Anh không phải là thứ bỏ đi. Anh không phải là kẻ không tên tuổi. Anh là Gabriell Parelli cháu của Ginetta Parelli, và anh sẽ làm bà tự hào.

Lái xe dọc đường Campbell, anh rẽ và đại lộ Speedway rồi rẽ trái vào đường Cherry. Con đường hẹp và đông nghẹt người. Anh chỉ muốn nhìn qua ngôi trường mới rồi đi tìm nhà nghỉ để ngủ liền hai ngày. Lũ nhóc cười đùa và xô đẩy nhau, con đường nhỏ trong khuôn viên trường đầy người qua lại. Gabriel có thể thấy rằng anh sẽ phải đi bộ vào trường để nhận đồ đạc, nhưng đó là việc cho một ngày khác.

Anh thấy văn phòng hội sinh viên, phòng dịch vụ và hiệu sách. Tòa nhà to kia chắc hẳn là thư viện. Anh dừng lại khi đèn đỏ và nhìn đám sinh viên qua lại. Thật là lạ, anh cảm thấy mình thật già. Anh chỉ mới học năm ba đại học nhưng anh không cảm thấy mình giống như đám sinh viên kia. Anh gạt đi cảm giác nghi ngờ đang xâm chiếm anh..... cảm giác nghi ngờ rằng anh sẽ không thuộc về nơi này cũng như về bất cứ chỗ nào khác vì anh không xứng đáng.

Anh nhìn tụi sinh viên từ sau cặp kính râm và ước rằng với một phép màu nào đó, anh cũng chỉ là một cậu bé vô tư bước vào đời đại học, rằng cha mẹ anh đưa anh đến đây để học năm đầu tiên và họ khóc lóc vì anh bắt đầu phải tự lập. Tất cả đám sinh viên đều có vẻ trẻ trung và trong sáng. Anh muốn được bắt đầu phần đời mới như những người kia chứ không phải như thế này với trái tim bị xé nát thành từng mảnh. Gabriel hiểu rằng những gì cha mẹ anh và anh trai Dominic đã làm là lấy đi niềm tự hào của anh, và chuyển trở về ba ngày trước chỉ khơi lại vết thương.

Lấy cậu bé vừa đi qua trước xe anh làm ví dụ. Cậu ta tươi tắn và sáng loáng như đồng xu mới đúc với mái tóc nâu có một hai lọn nhuộm vàng và chiếc áo Đại học Arizona rõ ràng là mới mua. Cậu ta có vẻ kinh ngạc với mọi sự, nhưng chỉ cần nhìn Gabriel cũng đủ biết đây là một cậu bé bình thường được lớn lên trong sự yêu thương và không bao giờ nghi ngờ bản thân hay vị trí của mình trên thế giới này. Gabriel muốn có lại cảm xúc đó. Anh đã lớn lên trong yên bình với gia đình mình cho tới khi anh phá hỏng nó. Anh đã có lại sự bình yên đó một thời gian nữa ở ngôi nhà trên bãi biển nhưng lúc này North Carolina đã ở xa phía sau.

Cậu nhóc dễ thương đó nhìn chiếc Jeep, mắt cậu ta mở ra tròn xoe và họ giao mắt với nhau trong một giây. Gabriel nhắc kính lên để nhìn cho rõ hơn và cậu bé mỉm cười. Gabriel gật đầu để đáp lễ nụ cười tươi tắn đó.

Thế là đủ, đã tới lúc đi tìm một nhà nghỉ để ngủ. Điều cuối cùng anh cần bây giờ là lang thang trên đường và tròn mắt ngắm một cậu nhóc nào đó. Anh tới đây để học và để leo núi, tất cả chỉ có thế. Anh sẽ không tìm kiếm cái gì dài hơn một đêm và những cậu nhóc kiểu đó chỉ tổ đem lại rắc rối.

Anh sẽ chứng tỏ cho cha mẹ, anh sẽ chứng tỏ cho Dominic rằng anh không xấu, rằng anh vẫn là Gabriel. Vấn đề là anh không chắc ai là Gabriel nữa.

2. Chương 2: Brian

Trường đại học thật rộng. Brian Jenkins đi từ ký túc xá của cậu ở phía bắc tới trạm y tế của trường, vòng qua vài tòa nhà, rồi quay trở lại đại lộ Speedway và tìm thấy trụ sở Hội sinh viên và hiệu sách. Nhìn từ con đường rợp bóng cây chạy dọc rìa sân trường ở phía tây với những ngôi nhà đất sét của dân bản địa viên xung quanh, cậu có thể thấy núi Tucson từ xa và đỉnh phủ tuyết của ngọn Wasson. Chà! Đúng là cậu không còn ở Kansas nữa!*

Tình cảm của cậu là một sự pha trộn giữa phấn khích, hồi hộp, sợ hãi và vui sướng ngây ngất cùng lúc. Lần này không giống lần cậu đến chơi với Steve và Whit ở San Diego. Chuyến đi lần này hoàn toàn thuộc về cậu. Lần này cậu hoàn toàn tự chủ, tự ra quyết định, tự đi tìm con đường của mình. Đây là khởi đầu cho những gì cậu đã mơ tưởng suốt bao năm qua.

Brian có thể thấy đỉnh núi phủ tuyết từ đỉnh của The Old Main, tòa nhà lâu đời nhất của trường. Cậu tưởng tượng về tuyết và cả chuyện nắm bàn tay đi găng của ai đó. Cậu biết là cần phải cải thiện khiếu lãng mạn rất tồi của mình, nhưng bây giờ trời nóng còn hơn dưới hỏa ngục và mồ hôi túa ra trên lưng của cậu làm ướt đầm chiếc áo Đại học Arizona cậu mới mua ở hiệu sách. Cậu rút chiếc áo cũ ra khỏi ba-lô và lau mặt.

Khi cậu đứng chờ đèn xanh cho người đi bộ bật sáng, cậu có thể cảm nhận sự phấn khích từ các sinh viên mới xung quanh. Những cô bé xinh đẹp. Những cậu trai dễ thương!! Cậu cố để đừng nhìn ai chằm chằm nên rút cục là cậu chớp mắt liên tục. Cậu không biết một ai, cũng chẳng ai biết cậu, và chỉ nghĩ về những gì tương lai hứa hẹn cũng đủ làm cậu nhảy cẫng lên vì phấn khích.

Đèn bật sáng và Brian trôi đi trong đám đông vui vẻ. Khi nhìn về bên phải, cậu thấy đầu một chiếc Jeep Wrangler màu đen lớn. “Chà,” Brian trầm trồ, “Con xe này nóng bỏng thật.” Khi nhìn đến tài xế, cậu cảm thấy phần dưới của mình thất vọng. Quỷ tha ma bắt! Xe Jeep Wrangler đen, kính râm, mái tóc quăn đen nhánh. ‘Bây giờ có chết mình cũng cam lòng!’ Cậu cảm thán. Đây đúng là những gì cậu mơ tưởng, một chàng đúng như người ở đằng kia!! Thật tuyệt vời!!

Người đó đang tựa tay trái lên khung cửa sổ, cơ bắp tay anh ta săn chắc, làn da olive loáng mồ hôi vì ánh nắng chiều sa mạc. Đúng lúc Brian nghĩ mọi chuyện không thể tuyệt hơn, anh chàng đẹp trai đó nhấc kính lên và cậu nhìn thẳng vào một cặp mắt nâu chocolate. Không kịp nghĩ ngợi gì, cậu cười và thấy “xe Wrangler đen” gật đầu với cậu.

Gần như nhảy cẫng lên vì hê, Brian quay lại và nhìn chiếc xe Jeep đi khuất trên đường. Brian thở dài vì cậu biết rằng anh chàng hunk đang trở về với vòng tay cô bạn gái xinh đẹp của mình. Một người đẹp như vậy không thể có những nỗi nghi ngờ và sợ hãi vẫn ám ảnh cậu hàng ngày. Thôi thì cậu có thể mơ.....

Cha mẹ Brian đã ở với cậu suốt ngày hôm qua để giúp cậu ổn định nơi ở, mẹ cậu tíu tít chuyện dọn phòng. Cậu những muốn cha mẹ mình đi cho rồi. Thế nhưng khi cậu tiễn họ ra về, cậu cảm thấy như mình trở lại hồi sáu tuổi vẫy chào mẹ từ sân trước trường mẫu giáo và mẹ cậu lái xe ra đi để cậu lại cho số phận. Cậu hơn cả sẵn sàng để thử sức với cuộc sống mới này, nhưng một phần trong người cậu, một phần nhỏ thôi, vẫn cần những người yêu thương cậu ở bên thêm một lúc nữa. Đây đúng là những gì cậu mơ tưởng trong suốt những năm qua.

Bạn cùng phòng cậu vẫn chưa tới và cậu có thời gian làm quen với căn phòng nhỏ và tiếng ồn ào, tiếng cười nói cùng cảm giác chỉ có một mình lần đầu tiên trong đời. Cậu không cô đơn, dù sao đi nữa cậu cũng là con một, cảm giác chỉ đơn giản là ở một mình, không có ai trả lời những câu hỏi của cậu, không có ai để cậu chạy tới cầu cứu trong cơn bối rối. Cậu không biết ai và cậu có thể trở thành bất cứ ai mà cậu muốn. Có thể tại nơi đây cậu sẽ có thể công khai việc mình là gay lần đầu tiên trong đời. Bạn bè trong câu lạc bộ sách của cậu đã khuyên cậu nên cẩn thận và nhắc cậu nhớ rằng cậu không đi học ở San Francisco mà là ở Tucson, Arizona và đó có thể không phải là nơi khoan dung nhất. Brian vẫn luôn cẩn thận từ trước tới giờ, nên cậu sẽ chỉ là chính mình và quan sát động tĩnh xung quanh.

Cha cậu đã nói rằng nếu điểm số cậu khá và mọi chuyện khác đều ổn thỏa, năm tới cậu có thể được lái xe, nhưng bây giờ cậu có đôi chân của mình và túi tiền lẻ để đi xe buýt. Cậu ngồi trên hàng rào bao quanh khu ký túc các bậc cha mẹ chờ đồ đạc cho con mình và sự háo hức trên mặt các cô cậu mới đến. Đây là sự khởi đầu cho tất cả bọn họ. Sẽ rất tuyệt khi được biết cảm tưởng mỗi người khi rời xa gia đình lần đầu tiên..... những ước mơ và hy vọng của họ. Cậu tự hỏi bao nhiêu người đến đây để tìm kiếm điều mà họ bị từ chối ở trường trung học. Đó có thể là sự nổi tiếng hay bạn bè. Có thể là tình yêu đầu hoặc cảm giác được thuộc về nơi nào đó. Dù họ đến Đại học Arizona này với bất cứ lý do gì, cậu hy vọng họ sẽ tìm thấy điều họ muốn. Cậu biết cậu muốn gì, cậu biết cậu rời gia đình vì cái gì. Cậu không biết sẽ đạt được nó bằng cách nào, nhưng chắc chắn là cậu sẽ cố gắng. Ở đây cậu sẽ tìm ra cậu là ai và cậu sẽ hòa nhập với thế giới này như thế nào. Cậu chỉ không biết phải bắt đầu từ đâu.

Cười với bản thân, Brian lên cầu thang và bước vào hành lang mát lạnh của khu Larson. Căn phòng nhỏ nơi cậu sẽ ở vừa đủ kê giường tầng và bàn học kê dọc tường với ổ cắm vi tính cho hai người. Phòng cậu nối với một căn phòng hai người khác có cùng nhà tắm và vệ sinh tạo thành một khu vực hình cong cong như vỏ quả đậu. Có ba nhóm phòng giống như thế ở khu nhà này. Brian và cha mình đã chọn ký túc nhỏ này

để Brian dễ dàng thích nghi trong giai đoạn đầu. Brian hy vọng rằng cậu sẽ tìm được bạn trong số mười lăm sinh viên sẽ ở khu Larson này.

Bạn cùng phòng của cậu là một anh chàng tên Chester Farling đến từ Roswell, New Mexico. Brian đã gửi email làm quen và Chester đã trả lời. Cậu ta có vẻ khá tốt dù hơi kỳ cục nhưng thôi nào, ai chẳng có cái khác người. Brian đã bật cười khi thấy user name trên gmail của Chester: O2BAlien. Cậu chỉ hy vọng căn phòng này sẽ không biến thành một cảnh trong Battlestar Galactica.

Brian đã đỡ đồ nhưng cậu muốn chờ Chester đến và cả hai sẽ cùng sắp xếp chỗ ngủ. Cậu lắp máy tính và gửi email cho Steve và Whit báo là cậu đã đến nơi. Khi cửa phòng bật mở, cậu đang ngồi gác chân lên bàn học và thấy hai người kỳ dị nhất đời gần như ngã vào phòng khi mang đủ thứ linh kiện. Họ có vẻ như khuôn đi tất cả những gì có thể nhét vào khoang hành lý trong xe: hàng đóng hộp, những chiếc túi lớn từ siêu thị WalMart và những gói giấy để đồ tạp hóa màu nâu.

“Hửn cháu là Brian,” một phụ nữ rất thấp nhưng lại rất đầy đà lên tiếng, mái tóc đỏ rực rỡ của bà quăn trên đầu giống như một con trăn khổng lồ đang cuộn lại và xuyên qua bởi vài cái que dài trông giống que đan. Trông bà như thể đã hạ một con rắn khổng lồ khi đang bình thản ngồi đan.

“Hả? À, vâng, là cháu....Brian,” cậu trả lời, quay trở lại ngôn ngữ thời tiền sử một lần nữa.

Một người đàn ông cao bất thường, ít nhất phải hơn người phụ nữ kia nửa mét, nhìn cậu từ phía sau chồng hộp mà ông đang ôm trong đôi tay dài gầy gò của mình, “Còn tôi là George Farling.”

Brian bật dậy để giúp hai người, mắt cậu tìm kiếm Chester. “Hai bác là cha mẹ của Chester?” lần này cậu đã nói được một câu hoàn chỉnh. “Đây, để cháu giúp.”

Khi Brian đưa tay ra đón lấy chồng hộp, Chester Farling bước vào phòng. “Chào, chắc cậu là Chester,” Brian nói một cách ngốc nghếch. Việc gì Chester phải dán một cái nhãn có hàng chữ “Xin chào, tên tôi là Chester” lên áo như vậy.

“Phải, tên mình là Chester,” cậu bé mới đến gật đầu. Cậu ta là kết hợp các đặc điểm của cả cha lẫn mẹ mình; mớ tóc dài đỏ rực buộc kiểu đuôi ngựa, cao và gầy gò, cậu ta là anh chàng đặc sắc nhất mà Brian từng gặp. Cậu ta như được ghép từ rất nhiều phần khác nhau, nhiều đến mức rất khó xác định nên bắt đầu kể từ đâu. Chủ đề cơ bản có vẻ là người ngoài hành tinh. Chiếc áo thun đã phai màu có hàng chữ “Thế Là Hết, Mulder” và trên cánh tay trái cậu có hình xăm chữ X đen trong một vòng tròn đỏ và cánh tay phải có hàng chữ ‘Chối Bỏ Tất Cả’. Còn một hình xăm nữa lấp ló sau cổ áo mà Brian không nhìn ra là cái gì cho đến khi Chester cho cậu tham quan một vòng những hình xăm chủ đề người ngoài hành tinh trên người. Đó là cái gì đó giống như tia chớp chạy từ cổ đến chân mái tóc đỏ mượt của Chester.

Ông bà Farling dẫn hai người bạn cùng phòng mới gặp đi ăn tối tại một nhà hàng Mexico địa phương. Bữa tối rất vui; họ tỏ ra là những người rất tốt hết lòng yêu thương con mình và không cần lý do để mở rộng tình thương ấy cho cả Brian. Brian cảm thấy rất thoải mái với gia đình mới nhận được này.

Sau khi các bậc cha mẹ đã đi khỏi với bà Farling khóc hết nước mắt, Chester và Brian ngồi trong phòng và bắt đầu công đoạn làm quen với nhau. Brian không có anh em và chưa bao giờ ở cùng phòng với ai khác. Cậu cảm thấy hơi bối rối vì không biết phép tắc thông thường là như thế nào.

Chester đỡ đồ khi hai người bạn trò chuyện. Một trong đám hộp chứa đầy đĩa CD, mỗi đĩa là một tập phim X-Files. Brian có thể thấy bạn mình đã tỉ mỉ dán những nhãn màu lên từng đĩa.

“Màu xanh là các tập độc lập còn màu đỏ là những tập truy tìm chìa khóa giải mã âm mưu,” Chester giải thích.

Brian cười, “Cậu thích phim X-Files, đúng không Chester?”

“Câu trả lời cho mọi câu hỏi ở đây,” người đối thoại của cậu nói một cách sùng kính. “Mulder là Chúa.”

“Chà,” Brian bật cười, “Câu đó trả lời cho mọi cuộc đàm thoại tôn giáo nửa đêm về chủ đề Chúa có tồn tại hay không. Ông ấy có tồn tại, và tên ông là Fox Mulder.” Brian bắt đầu thấy thích Chester một cách thật sự như một người bạn cũ.

“Cậu đã để mất tới giới phụ nữ ở đây chưa?”

“Cái gì? Giới phụ nữ?” Brian hỏi lại.

“Cậu biết đấy,” Chester nhướn một bên chân mày, “Các cô nàng xiiinh đẹp.”

Brian chớp mắt, tất nhiên là Chester đang nói về chuyện bạn gái. Cậu thật là ngu ngốc. “À, ừ.....Không, mình chưa biết cô nào. Mình mới tới đây hôm qua.”

“Chà, cùng với một gã bánh trai là cậu, mình đã sẵn sàng cho các cuộc chinh phục, đúng không hả anh bạn thân mến?”

“Mình.....mình.....,” lời lẽ như mắc kẹt trong cổ Brian. Cậu muốn giải thích sự thật, nhưng cậu không muốn làm Chester ghét mình ngay lập tức.

“À,” Chester khịt mũi, “Cậu đi trên tuyến xe khác đúng không?”

“Hả?”

“Không thành vấn đề. Thế thì các quý cô lại càng tập trung về phía mình.”

Brian sửng sốt. Hóa ra cậu là như vậy. Cậu là người đi trên một tuyến xe khác. Cậu cảm thấy tiếng cười khúc khích dâng lên trong cổ họng. Chester không vừa chạy vừa la hét ra khỏi phòng hay dấn vào mặt cậu. Chester thậm chí còn không coi đó là chuyện gì đáng kể. Hít một hơi sâu, Brian nói, “Mình là gay.”

Chester lườm cậu, “Xì, như mình vừa nói thôi. Ai thêm quan tâm miễn là cậu đừng nổi máu yêu râu xanh bỏ vào giường mình lúc nửa đêm.”

Và như thế, Brian Perkins đã tiết lộ mình là ai với người lạ đầu tiên. Lạ thay, chuyện không có gì là kịch tính nhưng chẳng sao, cậu vẫn thấy rất hạnh phúc.

Brian giúp Chester treo vài mô hình tàu vũ trụ của người ngoài hành tinh bằng dây trong lên trần và hai đứa oằn từ từ xem đứa nào được cái giường bên dưới. Bao của Chester thắng búa của Brian nên Brian leo lên cái thang gỗ hẹp và ngã người vào giường. Cậu thò đầu xuống dưới và hỏi, “Sao cậu chọn trường này thế Chester?”

“Cậu đùa với mình? Đài quan sát quốc gia Kitt Peak, nó ở ngay kia trên dãy Baboquivari,” Chester trả lời và chỉ về đâu đó qua vai bên phải. “Mình sẽ là người đầu tiên chứng minh được là có sự sống ngoài trái đất. Mình sẽ làm Mulder tự hào.”

“Không biết ai sẽ ở phòng bên kia với bọn mình nhỉ?” Brian thắc mắc thành tiếng và xuống giường để nhìn vào căn phòng trống bên cạnh.

“À, bố mình gọi điện hỏi trường về chuyện đó. Đây là một cậu da đỏ, Alan gì đó. Cậu ta chiếm cả phòng.”

“Thật à? Tuyệt. Có lẽ cậu ta là người dễ chịu,” Brian mỉm cười.

Đã có thêm vài người mới đến dọn đồ vào phòng và lang thang dọc hành lang. Brian để cửa mở và một lúc sau đã có vài người tụ họp trong phòng tự giới thiệu về bản thân.

Jeffrey Valenzuela sống ở khu định cư của dân tộc Tohono O’odham ở ngay phía tây Tucson. Cậu ta có thể lái xe đến trường hàng ngày nhưng cậu muốn có bạn mới và học bổng của cậu cung cấp cả phòng ở trong ký túc xá. Jeffrey là một chàng trai thân thiện với mái tóc đen cắt ngắn, đôi chân dài mảnh mai và một nụ cười tỏa sáng trên làn da màu gỗ cây hồng. Cậu đến đây để học tất cả những gì cậu có thể tiếp thu được về kỹ thuật trị thủy để giúp dân tộc mình có cuộc sống trù phú hơn trong sa mạc. Brian thấy mến cậu ngay lập tức.

Ngồi dựa đầu vào chiếc giường dưới là một cậu dễ thương tóc đỏ đang lướt qua số mới nhất tạp chí ‘Đi tìm người ngoài hành tinh’ của Chester. “Đến lượt mình hả,” cậu nói, “Tên mình là Will Lenquist. Mình đến từ Chandler, Arizona. Mình là kẻ cuồng lướt ván và là bạn cùng phòng của Charlie,” cậu ta kết thúc bằng việc đá vào chân một cậu khác.

“Mình là Charlie Gilbert, từ Phoenix, Arizona,” cậu này cười, xoa xoa chân. Charlie là một chàng trai Mỹ gốc Phi cao và duyên dáng với cái miệng hay cười và đôi mắt sáng. Charlie tuyên bố là sẽ học môn Nghệ thuật và Khiêu vũ. Một khoảnh khắc khó xử trôi qua cho đến khi Chester khịt mũi, “Chà, phải có ai biết

nhảy ở đây chứ. Cái đó chắc chắn là mình không làm được rồi.” Brian tưởng tượng Chester với tay giơ cao và thân người đung đưa. Cậu suýt nữa cười phá lên.

Thế rồi không rõ từ đâu, “Mày bóng à?” một gã cơ bắp da cháy nắng xì ra.

Charlie nhướn mày. “Và cậu có vấn đề với chuyện đó à?”

“Phải, tao không muốn ở với bọn homo khốn nạn.”

Sự im lặng trong phòng căng thẳng đến mức dao có thể xuyên qua được. Brian có thể cảm thấy hơi thở cậu nghẹn lại vì sợ hãi. Khỉ thật, không phải bây giờ chứ. Mọi chuyện đang diễn ra hết sức tốt đẹp.

Charlie cau mày. “Tôi định là sẽ trả lời câu hỏi hết sức tế nhị của cậu, nhưng giờ thì tôi nghĩ là không cần. Cứ cho là với tôi ai là gì cũng được. Định kiến không nằm trong định nghĩa về hạnh phúc của tôi.”

“Gi thì gì, giữ cái dái của mày xa khỏi tao,” gã đó lẩm bẩm và bỏ đi. Brian và các bạn có thể nhìn thấy hình xăm chữ ‘Juarez’ cao hai tấc hoa mỹ sau cổ gã.

“Ồ, chắc chắn tôi sẽ tránh xa anh. Chỗ đó của tôi không thêm bộ lông khốn khổ của cậu,” Charlie dài giọng.

“Charlie,” Will can thiệp, “Vừa rồi căng thẳng quá. Gã đó là ai và cậu chọc tức hắn làm gì? Hắn có thể là một kẻ nguy hiểm.”

“Cái gì? Và để hắn muốn làm gì thì làm ư?” Charlie thở dài. “Mình không thể để lũ ngốc đó làm mình sợ.”

“Tên hắn là Rick Juarez. Hắn ở cùng phòng với mình. Hắn là người ở Austin, Texas,” Jeffrey nói khẽ. “Hắn đã phàn nàn với người quản lý khu nhà vì phải ở chung phòng với mình.”

“Cậu? Tại sao? Cậu là gay à?” Chester hỏi, chữ “cũng” không nói ra.

Brian lườm bạn mình một cái.

“Không phải vì chuyện đó. Mình là, các cậu thấy đấy, mình là người bản địa Mỹ. Mình thuộc về dân tộc Tohono O’odham. Có vẻ là hắn ghét bất kỳ ai không giống mình.”

“Khỉ thật, Jeff,” Brian nói nhỏ nhẹ, “Thế thì tệ quá.”

“Ừ, nhưng mà người ta sẽ chuyển hắn sang phòng khác ngày mai. Mình sẽ chỉ phải chịu đựng đêm nay thôi,” Jeff thở dài.

“Không, cậu không cần làm thế. Ở đây với bọn mình. Cậu không phải nghe bất cứ điều gì hắn nói và tin mình đi, chỉ có hắn mới phun ra những thứ vớ vẩn thế thôi, đúng không các bạn?”

Chester, Will và Charlie nhiệt liệt hưởng ứng.

“Bọn mình đi ăn pizza đi.”

“Năm nay sẽ vui lắm đây.”

“Kệ gã đó.”

Khi lắng nghe những người bạn mới của mình nói chuyện lúc ra ngoài tìm thức ăn, Brian buồn bã lắc đầu. Cậu đã muốn mọi chuyện sẽ trôi chảy. Cậu biết đó là điều bất khả những những lời thô lỗ của Rick nhắc cậu phải cẩn thận. Cậu rất muốn trèo lên mái nhà và hét lên rằng cậu là gay và cậu tự hào về điều đó, nhưng cậu không thể. Giờ chưa phải lúc. Cậu cần bạn bè hơn là cần chia sẻ bí mật của mình. Chiến thuật lúc này là chờ đợi và quan sát. Cậu sẽ không nói dối, nhưng cũng sẽ không đeo huy hiệu màu cầu vồng trên áo.**

Cả đám đến khu hội sinh viên và thấy có cửa hàng Mickey D’s, Panda Express, Papa John’s và Chick-fil-A. Mỗi đứa lấy thứ mà mình muốn và năm cậu bé đổ bộ xuống một cái bàn ở góc sân để ngắm người qua lại.

“Này, Jeff,” Chester hỏi, “Cậu có thể nói lại cho mình được không cái dây tộc gì đó ấy? Chẳng phải cậu là người da đỏ sao?”

Jeff nhìn Chester trong một giây như thể xác định xem cậu này có ý xúc phạm không và quyết định là không. Cậu mỉm cười giải thích, “Thực dân Tây Ban Nha gọi dân tộc mình là Papago. Papago có nghĩa là ‘dân ăn

đầu'. Dân tộc mình không chọn cái tên đó; dân tộc mình không muốn có cái tên đó, nên bây giờ nó được đổi thành Tohono O'odham. Từ đó có nghĩa là 'Dân tộc của sa mạc'."

"Tên rất hay," Chester mỉm cười.

"Ồ, còn chuyện này nữa Chester," Jeff nói nhỏ nhẹ, "Nếu được thì mình muốn cậu gọi mình là người bản địa Mỹ hơn là người da đỏ."

"Lại một cái tên hay nữa."

Brian bật cười, "Đúng đó, Chester, chuyện này giống như gọi cậu là người theo chủ nghĩa X-Files trường phái Mulder thì hay hơn là thằng cuồng người ngoài hành tinh quái dị."

"Luận điểm được ghi nhận," Chester cười nhe răng, "Dù gọi tên nào thì mình vẫn trả lời."

Sáng hôm sau là Ngày hướng dẫn sinh viên mới và cả đám phải có mặt ở khu hội sinh viên lúc 7 giờ. "Quý thật các cậu ạ, hơn 2 giờ rồi," Will ngáp ngắn ngáp dài. Hàng quán đã đóng hết và cả đám đã trò chuyện tới sáng hôm sau. "Chúc ngủ ngon. Gặp lại các cậu trong năm tiếng nữa."

Tới 2:10 thì năm người bạn mới đã ngủ ngay khi đầu chạm vào gối. Chester và Brian tạo cho Jeff một chỗ nằm thoải mái trên sàn bằng tất cả chăn mà họ có. Khi Brian trèo lên giường, cậu mỉm cười mệt mỏi. "Mọi chuyện có vẻ tốt đẹp. Mình nghĩ là mình sẽ thích nơi này." Cậu vẫn chưa thể là chính mình nhưng có lẽ cậu sẽ có thể nói sự thật cho các bạn mình trong một ngày không xa. Có thể họ sẽ không quan tâm tới chuyện đó như Chester. Thật lạ là Jeff ít nhiều cũng có cảm giác mình là kẻ khác với mọi người như cậu. Brian chưa bao giờ nghĩ xem người khác làm gì hay cảm thấy gì về sự khác biệt của họ. Cậu vẫn còn nhiều thứ phải học và hôm nay chỉ là khởi đầu. Cậu không thể chờ được để gọi cho Steve và Whit về những người bạn này.

**

Brian đang chống chọi với một lũ ong màu cầu vồng khi chúng đang bay vào mũi cậu để chiếm chỗ mặt ong cậu trong đầu để phết bánh mì đem đến nhà thờ. Arg! Ack! Cậu quạt đuổi đám ong khi chúng ngậm nga đoạn điệp khúc "Vây là mây có một ngày tôi tệ" khi chúng bắt đầu chui vào tai cậu. Cậu cảm thấy cái gì nặng nề rơi vào người và thức giấc. Cái gối của Chester đang ngự trên mặt cậu, còn đồng hồ báo thức thì kêu vù vù như diên trên sàn. "Giết nó đi, Bri," Chester rên rỉ.

Đã 6:30. Đến lúc phải đi rồi "Chờ bọn mình thay đồ rồi sẽ đi cùng với cậu về phòng," Brian nói với Jeff. "Hi vọng là Rick, gã đầu đất ấy đã đi rồi."

...>7:00-7:50 Đăng ký, Chụp ảnh làm thẻ sinh viên, Nghỉ ăn sáng

8:00-9:00 Diễn văn chào mừng

9:00-9:50 Gặp ban tư vấn

10:00-11:30 Thi xếp lớp Toán/Tiếng Anh cơ bản

12:00-12:50 Ăn trưa

1:15-2:45 Họp tổ môn

3:00-5:00 Họp nhóm

5:00-7:00 Ăn tối với các cố vấn

"Cứu mình với, Brian," Charlie rên rỉ, "Mình không thể chịu được nữa." Cậu nắm lấy tay Brian khi họ đi đến chỗ họp mặt với các trưởng nhóm. "Cái trò mỉm cười với người lạ này. Tối nay mình sẽ cần nghỉ một lúc, nhưng mình phải nói là đã thấy vài thân hình tuyệt đẹp."

Brian bật cười. Trong một sáng cậu gặp nhiều người hơn trong cả phần đời trước đó của mình và cậu không nhớ nổi một cái tên. Cậu nhìn thấy một nhóm sinh viên tụ tập dưới một lá cờ cầu vồng ở buổi hướng dẫn. Trên đó viết "Niềm tự hào của Đ.A. (Đại học Arizona)" và cậu những muốn bước lại đó để đơn giản là tự giới thiệu. Nhưng Chester là tóm lấy tay cậu và kéo đến bảng thông báo để đọc lịch party cho sinh viên mới.

Cậu mất đi cơ hội nhưng vẫn ngoái lại và thấy vài cô gái có vẻ thân thiện và mấy cậu trai đang nói chuyện dưới lá cờ.

Lúc 1 giờ, nhóm tách ra để tới cuộc họp tổ môn của mình:

Jeffrey – Kỹ thuật trị thủy/Nông nghiệp

Charlie – Nghệ thuật/Khiêu vũ

Chester – Khoa học/Thiên văn

Will – Chuẩn bị: Luật

Brian – Báo chí

Chester đi cùng với Brian tới tòa nhà họ cần đến. Cả hai thấy Rick Juarez đi một mình trên vỉa hè trước mặt. “Không biết hần sẽ học khoa gì nhỉ...Chuẩn bị làm một thằng khốn chẳng?”, Chester nhận xét cay độc.

“Mình nghĩ hần đã qua bước ‘Chuẩn bị’ rồi,” Brian thở dài. “Tên dở hơi!”

Sau bữa tối, cả đám đều mệt mỏi theo cái kiểu mà nếu không có gì thú vị xảy ra thì họ chỉ muốn đi ngủ. Mỗi đứa lê thân về phòng mình và khi Brian cùng Chester mở cửa ra thì đã thấy người bạn cùng phòng còn lại đã tới.

Đèn của căn phòng kia bật sáng và cả hai có thể nghe thấy tiếng nhạc khe khẽ. Brian bước tới và gõ cửa. Cánh cửa mở ra và Brian bắt gặp một cặp mắt đen huyền. Cậu bước lại một bước và thấy trước mặt mình là một cậu bé mảnh mai có nước da màu đồng với mái tóc đen dày mượt được buộc lại bởi một sợi dây da. Cậu ta là người đẹp nhất Brian từng gặp. Và cậu ấy ở ngay bên đó. Brian rên lên trong lòng.

“Chào,” người mới đến nói một cách rụt rè.

“Chào, mình là, ơ,..... Brian.” Cậu tiếp tục, “Còn đây là Chester.” Chester chìa tay ra.

“Uhm, được rồi. Mình là Alan, Alan Lapahie. Mình tới trễ. Hy vọng là mình không bỏ lỡ cái gì quan trọng.”

“Xi, chỉ là những thứ vớ vẩn chán ngắt như thể sinh viên và gặp những người cậu sẽ không bao giờ nói chuyện nữa,” Chester cười. “Chuyện hay sẽ bắt đầu trong nửa tiếng nữa.”

“30 phút nữa?” Alan hỏi lại.

“Phải, tối nay có party ... có các nàng và thức ăn và các nàng và âm nhạc và....”

Brian bật cười, “Chắc cậu cũng thấy được là Chester đang cao hứng về... âm nhạc? Cậu muốn đi cùng bọn mình không?”

“Tất nhiên là đi ra ngoài và nghe nhạc thì hay rồi,” Alan cũng cười đáp lại.

Khi dọn đồ xong rồi, Alan kể là cậu đến từ một thị trấn nhỏ ở bắc New Mexico tên là Drifter. Hồi cao trung cậu đã làm phụ tá cho vị bác sỹ thú ý của địa phương và được học bổng vào đại học với sự giúp đỡ của bác sỹ McBride.

“Mình hy vọng sẽ tốt nghiệp với bằng sư phạm và về Shiprock để dạy ở trường Tse’ Bit” Ai.”

“Tại sao lại là trường đó?” Brian hỏi. Cậu bị mê hoặc bởi cậu bé ăn nói nhỏ nhẹ với đôi mắt đẹp này.

Alan mỉm cười, “Tse’ Bit A’i là tên người Dine cho một nhóm núi gần Shiprock. Từ đó nghĩa là ‘Đá có cánh’ trong tiếng Navajo. Ngôi trường được đặt tên theo ngọn núi đó.”

“Vậy thì cái tên Shiprock từ đâu ra?” Chester hỏi.

Alan mỉm cười đáp lại, “Chắc là dân Anglo có lý do để chọn cái tên đó.”

“Ái chà,” Brian bật cười. “Được rồi, một câu hỏi nữa và bọn mình sẽ để cậu yên một lúc.... có lẽ thế.” Cậu muốn hỏi người bạn mới này rất nhiều điều.

“Không sao đâu, thật đấy. Mình cũng có điều muốn hỏi mà,” Alan gật đầu. “Cậu muốn biết gì?”

“Nếu cậu là người Navajo, Thế thì cái từ cậu vừa nói là gì ... Dine’ ấy?”

“À, được rồi. Với người ngoài thì dân tộc mình là Navajo. Trong ngôn ngữ của dân tộc mình thì bọn mình là Dine’, ‘một dân tộc’. Nhiều người thuộc dân tộc mình muốn dùng cái tên này hơn.”

Chester ngửa cổ và thở ra một hơi, “Trời ơi, trời ơi, vậy mà mình nghĩ chỉ có dân Anglo bọn mình mới có luật lệ và rắc rối thôi chứ. Được rồi, dù cậu gọi cậu bằng tên gì đi nữa, Alan, cậu rất đỉnh và chúng ta phải đi thôi nếu không muốn bỏ lỡ cơ hội gặp các nàng.” Cậu đứng dậy và đi tìm một cái áo sạch..

Lần thứ hai trong ngày, Brian nhận ra là có những người gặp các vấn đề gần giống cậu: những vấn đề khi người ta tự hỏi mình là ai và mình thuộc về đâu. Cậu hy vọng cậu có thể giải quyết vấn đề của mình như Jeffrey và Alan đã làm.

“Thật hay là có cậu ở đây, Alan. Mình muốn nghe thêm về cậu và nơi cậu sống.”

Alan tặng cậu một nụ cười thân thiện. “Cám ơn, Brian. Điều đó rất có ý nghĩa với mình.”

Rick, tên chính thức bây giờ là ScuzzSuck, đã chuyển đi và Jeffrey sẽ có một bạn cùng phòng mới phù hợp hơn trong một hai ngày tới. Cả hội đập cửa phòng Jeff và bước xuống cầu thang dẫn tới Hội sinh viên.

Thật là một nhóm nổi bật! Charlie, với tóc cắt sát đầu và chiếc áo cộc tay bó sát đỏ nổi bật trên làn da màu cà-phê; Will, mớ tóc đỏ cắt theo kiểu dân trượt ván, quần thùng, giày I-Paths và áo thun Danny Way; Brian, mớ tóc nâu rủ xuống mắt, cảm thấy hạnh phúc, mặc chiếc áo thun với con báo đang chạy mà Steve mua cho cậu ở sở thú San Diego; Jeff với mái tóc đen cắt gọn và áo thun xanh nhạt làm nổi bật đôi mắt sáng; Chester, tóc dài đỏ rực cột kiểu đuôi ngựa, diện một cái áo X-Files khác, cao hơn cả đám một cái đầu; và Alan, thành viên mới nhất của băng, với mái tóc dài đen mượt và nét mặt như được khắc gọt. Không gì có thể cản đường họ! Sáu cậu bé với xuất thân khác nhau, đến đây vì những lý do rất khác nhau, nhưng lúc này họ là bạn thân và ủng hộ lẫn nhau.

Phòng Hội sinh viên sáng đèn và nhạc tuôn ra từ những cánh cửa để mở. Brian cảm thấy như hồi còn học trung học khi cậu đến các vũ hội. Cậu không có bạn nhảy nên cậu nhảy với các cô gái mà cậu quen. Cậu khao khát nhìn quanh nhưng không thấy gì ngoài những giao tiếp nam-nữ thông thường. Tất nhiên rồi. Cậu tự hỏi có bao nhiêu cậu bé gay khác đang đứng trong căn phòng này và có cùng ước muốn với cậu. Steve đã nói rằng trong một căn phòng có một trăm người thì ít nhất mười người là gay. Một ở đây rồi, vậy thì chín người kia ở đâu? Cậu phải tính cả Charlie nhưng giữa hai người không có gì đặc biệt, vậy là còn tám người nữa. Và cậu không thể quên được Whit đã kể rằng có những người “bình thường” không bao giờ chịu thừa nhận là họ yêu một người con trai khác. Khỉ thật, mọi chuyện thật rắc rối.

Cả nhóm hòa vào đám đông để trò chuyện, cười đùa và gặp rất nhiều người tốt, một vài kẻ dở hơi và một hai tên khốn. Nơi đây cũng như mọi nơi khác.

Chester đang cố gắng ghi điểm với các nàng, nhưng có cái gì đó tỏa ra từ cậu làm các cô gái ngần ngại. Đó có thể là hàng chữ ‘Lừa đảo ~ Dụ dỗ ~ Che giấu’ trên áo thun hoặc chiều cao 1m85 nổi bật giữa đám đông. “Khỉ thật, Bri, thần tình yêu không đứng về phía mình tối nay. Cậu thì sao?”

Brian bật cười, “Không, thần tình yêu cũng không ở đây. Muốn về phòng không? Bọn mình còn phải đi nghe hướng dẫn ngày mai.”

Gọi Will, Jeff và Charlie, họ tóm lấy Alan và quay về. Trên đường không còn nhiều xe cộ và tiếng nhạc cứ mờ dần.

“Cậu thấy ở đây ổn chứ?” Chester hỏi Alan.

“Ừ, tối giờ thì vẫn ổn.” Rồi cậu nói nhỏ nhẹ, “Mình đã thấy lo về bạn cùng phòng, về chuyện họ là ai và sẽ đối xử với mình như thế nào.”

“Và?” Brian hỏi, hy vọng rằng cậu và Chester là những gì Alan cần.

“Mình không thể đòi hỏi hơn được nữa,” Alan rụt rè nói. “Cám ơn các cậu.”

“Tại sao cậu lại lo nghĩ về bọn mình?”

Alan thở dài, “Thì mình tự hào về dân tộc mình, nhưng một số người luôn dè bĩu và chế nhạo mình nên mình hơi lo khi xa nhà.”

“Điều gì khiến cậu quyết định đến đây?”

“Một người bạn cũ của mình, tên chú ấy là Cody. Chú ấy nói mình rằng người khác không thể làm tổn thương những gì tạo thành con người mình; rằng mình nên tự hào về bản thân và về nơi đã tạo ra mình.”

Brian nhớ lại Steve và Whit cùng cha cậu đã nói với cậu đúng những lời như thế. Có vẻ như cậu và Alan có rất nhiều điểm chung. Brian tự hỏi liệu Alan sẽ chấp nhận cậu dễ dàng như cậu mến Alan không.

Hiệu sách của trường vẫn còn mở, nhưng bãi đỗ xe gần như trống không. Cả hội đi ngang qua đó để rút ngắn đường về ký túc xá. Một trong năm chiếc xe đỗ dưới ánh đèn là chiếc Jeep Wrangler lớn màu đen. Brian ngay lập tức nghĩ ngay về sinh thể đẹp như một vị thần cậu gặp hôm qua. Có lẽ chỉ trong một thế giới khác anh ta mới là một trong chín người gay còn lại trong bất kỳ một căn phòng nào.

Brian liếc nhìn chiếc Jeep và thấy một bóng đen nằm trên ghế trước. Khi họ lại gần và đi ngang chiếc xe, cậu thấy đó là một con chó đen lớn. Tất nhiên anh ta có một con chó đen to. Những người như thế luôn có những con chó đen dữ tợn chỉ nghe lời họ. Có lẽ tên nó là Spike hay Killer. Nếu có kẻ nào chạm vào chiếc Jeep, có lẽ kẻ đó sẽ bị nó cắn nát mặt.

“Các cậu ơi, mình vào hiệu sách để mua, ơ... mua, ơ...”

“Sách?” Chester khịt mũi. “Cậu bắt đầu học rồi sao, Bri?”

“Không,” cậu lúng búng, cảm thấy mình thật ngốc nghếch. Cậu chỉ muốn xem những gì cậu nhớ có đúng như cậu nghĩ không. “Mình ghé đó hôm qua. Trong đó có khoai tây chiên và đủ thứ khác. Mình thấy đói bụng.”

Cả đám cùng vào và chuông cửa ngân nga. Người thu ngân ngẩng lên và lại cúi xuống đọc cuốn sách to tướng. Giả vờ xem xét tủ kệ và snack, Brian nhìn quanh quất. Kia rồi! Ở quầy tạp chí. Cậu có thể nhận ra những lọn tóc quăn đen ở bất cứ đâu! Anh ta đang lướt qua một cuốn tạp chí về hoạt động ngoài trời nào đó; Brian có thể thấy mấy cái cây trên bìa.

Cuốn tạp chí trong tay, người đó ngẩng lên và nhìn về phía quầy thu ngân, ánh mắt anh ta lướt qua Brian. Vì không có cặp kính mát nên Brian có thể nhìn rõ đôi mắt nâu chocolate tuyệt đẹp. Cao hơn Brian ít nhất một cái đầu, người đi xe Wrangler đen uyển chuyển bước đi như một chú mèo rừng, chiếc áo không tay đen bó sát người, quần short xanh bằng vải thô làm nước da olive ánh lên, đôi ủng leo núi đen hoàn thiện bức tranh. Khi mắt họ gặp nhau, Brian cảm thấy mặt mình đỏ lên và thấy “xe Wrangler đen” nhướn mày.

Và anh ta đi ra. Brian có thể nghe tiếng xe Jeep và nhìn thấy đèn hậu đi ra khỏi bãi đỗ xe. Thở một hơi dài, cậu nhận ra là mình đã ngừng thở trong suốt thời gian vừa rồi và máu ở chỗ nào đó thì chảy rần rật. Cậu cảm thấy như hàng giờ đã trôi qua nhưng tất cả chỉ diễn ra trong có vài phút. Với lấy một bịch Doritos to, cậu cầm nó đến quầy tạp chí và nhắc một số tạp chí Thế giới người leo núi Tây-nam ra khỏi giá. Phải rồi! Tất nhiên người như thế sẽ leo núi. Có lẽ anh ta chạy marathons và chèo thuyền và lướt sóng ở Hawaii gần Rặng San Hô Lớn. Có lẽ anh ta nhảy bungee từ nhiều cây cầu và đi tàu lượn là là trên một ngọn thác nào đó Ý nghĩ Brian cứ thế tuôn trào. Chà! Có lẽ anh ta đi leo núi và chơi đủ môn mạo hiểm khác mà Brian chưa bao giờ thử trong đời.

Và cái nhìn anh ta dành cho Brian. Cái đó nghĩa là gì? ‘Có lẽ anh ta còn không nhận thấy là có mình,’ Brian nghĩ. ‘Tại sao anh ấy phải để ý tới một người như mình?’ Hơn nữa, và đây mới là yếu tố quan trọng..... anh ta không thể là gay. Người như thế không thể là gay. Không đời nào! ‘Trở lại mặt đất đi, Brian, mày là đồ ngốc,’ cậu thở dài.

Khi quay lại ký túc xá, cả đám ngồi nói chuyện thêm một lúc nữa rồi đi ngủ. Hôm sau là một ngày bận rộn với việc sắp xếp lịch học và gấp gờ các cổ văn cho tới bữa trưa. Will và Charlie ló đầu vào chúc tất cả ngủ ngon và đến 2 giờ, tất cả lên giường.

Brian không hỏi tại sao Alan lại ở một mình, nhưng cậu có thể đoán ra lý do. Cậu hy vọng cả đám sẽ vẫn hợp nhau và mọi chuyện ngày mai cũng tốt đẹp như hôm nay.

Cậu trèo lên thang và chui vào giường. Cậu ném cuốn tạp chí vào cái túi lưới cạnh tường và ngã người xuống. Ngay khi vừa nhắm mắt, cậu thấy một cặp mắt nâu chocolate rất sáng. Cậu lướt ký ức của mình dọc thân hình anh chàng tuyệt đẹp đó, chạm vào đây đó một chút khi mắt cậu cứ xuống thấp dần. Trong trí tưởng tượng của cậu, chiếc áo đen biến đi. Cậu hình dung "xe Wrangler đen" trèo lên một vách đá cheo leo với quần short và ủng, thân hình anh loáng mồ hôi, cho đến khi tới đỉnh. Ở đó, anh ta nhấc một chai nước lạnh, ngửa cổ ra và uống một ngụm rồi đổ chỗ còn lại lên người.

Agh! Cậu còn không chuẩn bị gì. Brian cởi áo ra và cổ không gây một tiếng động nhỏ. Cậu thò tay vào quần và hình ảnh vị thần đầm mồ hôi làm cả người cậu ê ẩm. Cậu cảm thấy áp lực tăng lên rồi thoát ra. Hơi thở đứt quãng, cậu hy vọng tất cả vẫn ngủ say.

Im lặng Tiếng đồng hồ tích tắc, rồimột tiếng ho khan "Minh có thể giả vờ là không nghe thấy gì, nhưng trời ơi, Bri," Chester rên rỉ.

"Ôi trời, mình ... mình xin lỗi," Brian lắp bắp.

"Không cần đâu. Minh chỉ cần cậu để mình ngủ say trước khi động đất nổ ra lần tới," Chester cười khùng khục. "Hắn là cậu đã thấy cái gì đó rất tuyệt tối nay."

"Ừ," Brian thở dài, "Rất tuyệt."

3. Chương 3: Gabriel

Gabriel qua đêm ở nhà nghỉ WeeHours. Đó là nơi gần trường duy nhất cho phép mang chó lớn vào, đặc biệt là những con chó đầy bùn bẩn thỉu.

Anh mở cửa và ném túi lên giường. "Này, vào đi chứ. Đừng có đứng thiếu não như thế."

Con chó thò mũi vào cửa và nhìn quanh. "Thôi nào," Gabriel lắp lại.

Con chó hít hít tấm thảm và hắt hơi. "Tao biết. Đây không phải là nơi xịn nhất, nhưng dạo này mày có nhìn mình trong gương không?"

"Ở đây chưa đến một ngày và mình đã lãnh phải rắc rối," anh lẩm bẩm.

Bây giờ khi mũi Gabriel ở gần con chó trong chỗ kín chứ không phải là trong xe Jeep đang chạy, cái mùi làm anh nghẹn thở. "Đức Mẹ ơi, CÁI MÙI đó là cái gì vậy?" Chó chỉ nhìn Gabriel với đôi mắt ướt và tấm thân gầy gò của nó run rẩy ngoài cánh cửa.

Sự bực dọc tan biến, Gabriel để con chó lại trong phòng, chạy hai bậc thang một lúc xuống tầng dưới và quay về với một chồng khăn tắm đã sờn từ người trực đêm.

"Ổn rồi, Chó, hãy xem cái gì ở dưới đám mùi ấy nào."

Sau khi đổ đầy nửa bồn nước, Gabriel kéo con chó vào phòng tắm và đẩy nó vào bồn. Cầm lấy chai dầu gội đầu, Gabriel đổ dầu khắp người nó và nhìn nước ngả màu. Để cho chỗ nước bốc mùi trôi xuống cống, con chó được tắm lại lần nữa và lau khô và Gabriel có thể thấy con chó thật dưới đám đất bẩn.

Nước trôi ồng ộc xuống cống, Gabriel cố bắt con chó rũ nước. "Rũ sạch nước

trong đó đi, làm ơn đi. Rủ đi mà!” nhưng tất nhiên, con chó đợi đến khi nó đi đến giữa phòng rồi mới trút sạch nước lên người Gabriel. “Ít nhất đó là nước sạch,” anh thở dài. “Xem chúng ta có gì nào. Nhìn kỹ thì mày cũng không tệ lắm.”

Con chó có vẻ là giống Labrador lai với nhiều giống khác. Nó có bộ chân to tướng và cặp mắt buồn nhất mà Gabriel từng thấy. Sau khi được lau sạch, bộ lông nó ngắn và mềm và phần tuyệt nhất là nó có mùi rất tuyệt. “Mày nợ tao \$10 dollar tiền dầu gội đấy anh bạn.”

Gabriel nhảy vào bồn tắm và thay đồ lót sạch. “Đi ngủ thôi. Mai ta sẽ nghĩ nên làm gì với mày.” Anh trèo lên giường và gần như ngủ ngay lập tức. Một tiếng động nhỏ làm anh hé mắt ra. “Cái gì?” Anh lại nghe tiếng động đó và nhận ra con chó đang cào cửa. “Ôi chúa ơi, tao xin lỗi.”

Khoác vội cái quần short nhả nhúm vào người, Gabriel mở cửa và đưa con chó ra bãi đất trống ngoài nhà nghỉ. Gần như ngủ gật trên đôi chân mình, anh lắc lư nhẹ khi chờ con chó giải quyết chuyện của mình. Anh nhìn con chó ngộ nghĩnh tìm chỗ phù hợp để xả ra. Tại sao lại có ai nỡ vứt nó ra bãi để xe như lũ khốn đó? Anh cảm thấy có gì đó thúc nhẹ vào chân và nhìn xuống. “Xong chưa? Mày ngoan lắm.” Khi đã quay lại phòng, Gabriel đi vào giấc ngủ ngay khi đầu chạm vào gối và con chó thở ra khoan khoái khi nó duỗi dài trên tấm thảm cạnh giường.

**

Gabriel lật người và cảm thấy mình áp sát vào cái gì đó âm ẩm trên giường. Anh hít sâu hương thơm đầy quyến rũ và vuốt ve lớp nhung mượt. ‘Thật tuyệt khi được thức dậy,’ anh thở dài, ‘khi nằm trên giường với ... với ...,’ Mắt anh bật mở và anh nhìn thẳng vào hai con mắt nâu rất ướt át. “Ôi, khỉ thật! Xuống ngay, Chó!!” Anh co rúm người khi bật dậy, thậm chí còn không muốn nghĩ về những gì anh cảm thấy hai giây trước. “Cút khỏi giường tao!!”

Con chó tội nghiệp chui vào góc và cố gắng co người lại hết sức có thể. Lắc mạnh đầu để xua đi ý nghĩ đó, Gabriel muốn nổi cáu, nhưng anh nhìn con chó từ khóe mắt. Được rồi, quỷ tha ma bắt! “Lại đây nào, cậu bé. Tao xin lỗi vì đã mắng mày. Tao chỉ ... chỉ ...” Không, không nghĩ về chuyện đó nữa. Gãi gãi cái tai to mềm của con chó, Gabriel ngáp dài. Duỗi dài và nằm bẹp xuống đất, con chó nhìn Gabriel hít đất nhanh một trăm cái.

“Được rồi, việc đầu tiên cần làm hôm nay là kiếm thức ăn nóng. Sau đó ta sẽ kiếm nhà cho mày.” Gabriel nhặt danh bạ điện thoại của Tucson lên và tìm văn phòng Hội cứu trợ động vật. “Thấy rồi.” Anh ghi lại địa chỉ và khoác quần áo sạch, thu dọn

đồ đạc rồi trả tiền.

Ở hiệu ăn: Sáu cái bánh xúc xích, bốn bánh khoai tây rán, một lon Coke Zero lớn và hai chai nước. Gabriel tìm một công viên nhỏ rồi anh và Chó ngồi xuống một băng ghế dưới tán cây và bắt đầu ăn sáng.

“Ở đây tuyệt thật. Mày sẽ thích nơi này. Mày sẽ được người tử tế nhận nuôi ngay và mày sẽ có một cái nhà cùng nhiều thức ăn.” Rác ném đi rồi, họ quay trở lại chiếc Jeep, Chó ngồi vào chỗ của mình bên cạnh Gabriel, đầu ngẩng cao để thu nhận các loại mùi vị.

Rẽ vào hướng North Kelvin, Gabriel nhìn thấy biển báo trước mặt. “Đến rồi,” anh thì thầm, với bản thân hơn là với Chó. Cả hai nhảy ra, ủng và chân con vật chạm xuống nền cát ẩm rồi đi về hướng tòa nhà. Chó nép sát vào chân Gabriel khi tiếng sữa rõ dần. Anh do dự, bước chân chậm dần rồi gần như đứng yên. “Thôi nào cậu bé. Mày sẽ ổn thôi,” Gabriel nói, để trấn an bản thân hơn là Chó. “Tao không thể có ai phụ thuộc vào lúc này. Chúng ta đã thảo luận chuyện đó rồi. Mày hiểu mà đúng không?”

Người phụ nữ ở bàn tiếp tân mỉm cười và Gabriel kể cho bà mình đã tìm thấy Chó như thế nào. Lắc đầu buồn bã về sự tàn bạo của một số người, bà rút ra một đồng hồ sơ. “Chỉ cần anh điền đầy đủ vào những đơn này, anh Parelli, chúng tôi sẽ đưa cậu bé này đến dãy chuồng bên kia.”

“Sẽ không có khó khăn gì để tìm nhà cho nó đúng không?” Gabriel hỏi, tránh nhìn vào đôi mắt van nài của Chó như đang đục lỗ trong đầu anh.

“Tất nhiên là chúng tôi hy vọng sẽ không có vấn đề gì, nhưng nếu anh nhìn về tay phải, anh sẽ thấy đã có nhiều chú chó dễ thương đang đợi rồi.”

Gabriel quay đầu nhìn và thấy hàng dãy chuồng với những con chó đủ kích cỡ và hình dạng.

“Nhưng sẽ luôn có cơ hội đúng không?”

“Tất nhiên,” Người phụ nữ cười tươi. “Lúc nào cũng có cơ hội.”

“Nhưng, nếu không ai muốn nếu không ai” Cuối cùng anh cũng quay nhìn Chó. Chỉ bốn ngày trước thôi, có ai đó đã nói đúng những lời đó với anh không ai ~ không một ai Anh không phải là kẻ vô danh nào đó và Chó cũng vậy. Anh thấy trong mắt Chó đúng ánh nhìn đã ở trong mắt anh khi ở nhà cha mình; cái nhìn của sự tuyệt vọng, tổn thương và hổ thẹn. Anh sẽ không là kẻ làm cho bất kỳ ai phải có ánh mắt đó, đặc biệt khi đó là một chú chó vô tội chưa làm gì để chịu bị hành hạ như vậy.

“Tôi đổi ý,” Anh nói rồi vo tròn tờ đơn lại. “Mày sẽ đi với tao,

đúng không Chó?”

Chó cảm thấy sự thay đổi, thấy Gabriel chìa tay ra rồi nhảy một cái ra tới đường.

Được vũ trang bằng một tờ giấy hẹn với bác sỹ thú y để khám sức khỏe và tiêm phòng cho Chó, Gabriel cùng chiến hữu của mình rời khỏi trung tâm cứu trợ động vật. “Tại sao chuyện này xảy ra được nhỉ? Ừ, đừng trèo lên người tao, đồ dạ dày không đầy. Giờ thì tao sẽ phải tìm một việc gì đó vì phải nuôi cả mày.” Sau khi tuôn ra một tràng, Gabriel lắc đầu, “Tao không thể để mày lại đó. Mày biết vậy đúng không hả đồ lông lá.”

Quay trở về trường, anh đi vào bãi để xe cho khách. “Tao có nhiều việc phải làm hôm nay lắm. Tao phải tìm giấy phép đỗ xe, kiểm tra xem đơn đăng ký nhập trường đã ổn chưa và mua sách. Tao đi vào đó đây. Mày phải ở yên đây nhé.” Gabriel đặt mõm Chó lên tay, “Chó, mày phải ở trong xe. Bất kể chuyện gì xảy ra, mày phải ở yên đây, capisce?” (hiểu chưa). Chó, với trí khôn của kẻ được cứu từ đáy vực, lè lưỡi ra và liếm Gabriel ướt từ đầu đến tai. “Tao sẽ coi đó là ‘Vâng’,” anh bật cười.

Gabriel lo phát ốm khi phải xếp hết hàng này đến hàng khác, anh lo rằng Chó sẽ chạy ra ngoài và bị xe cán, bắt trộm, hoặc đơn giản là bỏ đi. Với giấy phép đỗ xe và lịch học trong tay, anh vội vã chạy về bãi để xe cho khách. Khi sải bước về chiếc Jeep, anh thấy một đám người xúm xít bên cửa xe để mở. “Cái gì...?” Anh thấy ba cô gái rất xinh đang để Chó liếm kem trong trên tay mình.

“Đây là chó của anh à?”

“Nó dễ thương quá.”

“Con chó yêu thật.”

“Tên nó là gì?”

“Bọn mình cho nó ăn kem.”

Chà, có vẻ những gì anh thường nghe là sự thật. Chó đúng là nam châm hút con gái. Vấn đề là anh cần chiếc nam châm hoạt động theo chiều ngược lại. Mỉm cười giới thiệu bản thân và Chó, anh cuối cùng cũng thoát được, để lại các cô gái rú rít về anh chàng đẹp trai lạ mặt mới đến.

“Mày giỏi lắm,” anh nói và xoa đầu Chó. “Ta sẽ đi mua sách rồi đến chỗ hai chú Jordan

và Dan tìm cho tao hồ hồ xem họ có cho phép nuôi chó không. Mày thấy mày phiền nhiễu như thế nào chưa?” Chó trả lời bằng cách liếm Gabriel lần nữa với cái lưỡi ẩm ướt của mình.

Gabriel rẽ vào đường Mesa

và dừng lại ở tòa nhà chính với biển ‘Văn phòng’ trước cửa. Anh vẫn nhớ là Jordan rất ấn tượng với khu vực an ninh và sạch sẽ này còn Danny thì thích mùi dầu đại trong không khí. Mười dãy nhà chạy dọc hai bên đường đến sát khu rừng bên cạnh. Căn phòng nhỏ của anh mang số 7 và anh hy vọng người ở phòng số 8 cũng thích chó. Ông Krenney, người quản lý khu nhà, một người có tuổi dễ mến sở hữu hai con mèo và một con chó nhỏ tên Fred, nói rằng chừng nào Chó cư xử thân thiện và không gây rối thì ông sẽ không có ý kiến gì. Ông còn thêm vào rằng nếu Gabriel cần kiếm thêm ít tiền, anh có thể giúp việc cho khu nhà. Người sinh viên vẫn làm việc đó đã tốt nghiệp mùa xuân vừa rồi và một mình ông Krenney không thể xoay xở hết mọi chuyện.

Gabriel nhận chìa khóa, tạ ơn Chúa một lần nữa vì đã ban cho anh Jordan và Dan, rồi đi về phòng #7. Anh mở cửa và được chào đón bởi mùi thảm mới và mùi sơn. Một căn hộ nhỏ với tất cả những gì anh cần, một phòng ngủ, phòng tắm, và cái bếp nhỏ xinh trong góc. Trong nhà có đầy đủ những đồ dùng thiết yếu nhất và anh sẽ nhanh chóng biến nơi này thành của mình với đủ thứ đồ đặc khác. Còn bây giờ anh chỉ muốn dỡ đồ, ăn cái gì đó và ngồi nghỉ.

Dỡ đồ trong chiếc Jeep -; Đã xong.

Cần mua-; Sữa, bánh mì, bơ đậu phộng, mứt, ngũ cốc Cheerios, hai mươi gói mì ăn liền, sáu gói thịt xông khói và pho mát hiệu Hot Pockets, mười hai gói Frost Gatorade, hai mươi tư lô nước đóng chai, một gói mười cân thức ăn chó không phải loại đắt tiền nhất nhưng cũng không phải loại rẻ nhất. – Đã xong.

Ngồi nghỉ. Đã xong.

“Này, Chó, mày nghĩ sao? Liệu ta sẽ sống tốt ở đây không?” Gabriel hỏi khi cả hai ngồi ở bậc thềm. Anh uể oải gãi tai Chó và nhận ra là anh thấy mừng vì không phải ở một mình. “Mày biết ai sẽ thích mày không?” anh mỉm cười khi nghĩ về một cậu bé không lúc nào ngồi yên. Anh rút điện thoại và nhấn số 2 gọi về ngôi nhà trên bãi biển.

“Cháu chào cô, cô Markie.”

“Vâng, mọi thứ đều ổn.”

“Vâng, căn hộ đó rất tuyệt.”

“Không, cháu chưa gặp cậu bé dễ thương nào cả.”

“Vâng, cháu cũng nhớ mọi người lắm.”

“JD đang ở đó ạ?”

“Vâng cháu chào cô.”

Gabriel nghe tiếng Markie gọi JD và tiếng cửa mở ra đánh sầm một cái. Anh bật cười khi nghe JD hét đuổi Nikki đi, nói rằng Gabrel không muốn nói chuyện với

lũ con gái. “Anh Gabrel đó ă? Anh Gabrel!! Em JD đây.”

“Chào anh bạn nhỏ! Mọi chuyện ra sao?”

“Không thể tốt hơn,” JD khoe ầm lên. “Em đang học bảng cửu chương đó anh Gabrel. Anh muốn nghe không?” Cậu bé bắt đầu tuôn ra $2 \times 0 = 0$, $2 \times 1 = 2$, $2 \times 2 = 4$ và có lẽ sẽ đọc hết bảng nếu Markie không hãm cậu lại.

“Chà, chà! Anh có cái này. Em đoán thử xem?”

Im lặng -; và rồi, “Phi thuyền? Xe ủi đất? Một con voi? Năm xe cứu hỏa?”

“JD!!! Cái này còn hay hơn! Anh mới có một con chó. Nó lông đen và rất to giống Fiddle và em sẽ thích nó.”

“Gabrel có chó!!!! Ôi, Gabrel, tên nó là gì? Nó có to thật không? Nó có cắn không? Nó có bậy trong nhà như Dot không? Nó có”

“Từ từ đã nào. Tên nó là” Gabriel nhìn Chó và nhận ra anh chưa cho nó một cái tên chính thức. Anh cần một cái tên để làm hồ sơ thú y.

“Em có muốn giúp anh chuyện đó không, anh bạn nhỏ?”

“EM á!!! Gabrel muốn CON đặt tên cho con chó của anh ấy -; EM! Được rồi, được rồi! Uhm, được rồi! Tên nó là,” Gabriel nghe tiếng JD hít một hơi sâu, “Michaelangelo Leonardo Donatello Raphael.”

“Cái gì???”

“Đó là tên em đặt cho nó,” JD nói một cách quả quyết và Gabriel có thể hình dung ra khuôn mặt của cậu bé, khuôn mặt của Joshua Daniel khi cậu đã ra quyết định.

“Cái tên đó ở đâu ra vậy?”

“Ba và ba D cho em đi coi Teenage Mutant Ninja Turtles.”

“Ồ,” là tất cả những gì Gabriel thốt ra được. Markie lấy ống nghe từ tay JD.

“Và cô sẽ không bao giờ tha thứ cho Jordan và Dan về chuyện đó. Bây giờ cô có ba tên ninja rùa đầu đội khăn nhẩy tưng tưng trên bàn ghế.” Gabriel nghe Markie bỏ ống nghe ra xa và hét lên, “JD, nói em con không được trèo lên tay vịn cầu thang.”

Gabriel nói chuyện với Markie một lúc nữa rồi chào JD và Bug. Sau khi tắt điện thoại, anh cười, “Chà, tao sẽ phải ghi hết đồng tên đó vào giấy tờ của mày vì cả nhà đều khiếp sợ uy quyền của JD, nhưng tao thì tao thấy gọi mày là Chó cũng được.”

Một chiếc Dodge Dakota đi vào ô đỗ xe số 8. Một tay đặt trên lưng Chó, Gabriel ngồi chờ xem đó có phải là hàng xóm của anh không. Chiếc xe ngừng một phút rồi

người lái xe đi ra. Trong một giây, Gabriel nghĩ đó là một cậu bé mảnh mai, nhưng chiếc mũ lưỡi trai được bỏ ra để lộ mái tóc đuôi ngựa phe phẩy và khuôn mặt rám nắng nhỏ nhắn của một cô gái khá dễ thương.

Khi cô đi lại phía anh, Gabriel có thể thấy đôi chân rám nắng lộ ra từ chiếc quần short kaki, một cái eo gọn gàng và chiếc áo không tay trắng bỏ trong quần cùng một khuôn mặt thân thiện dù không tươi cười lắm. Mái tóc vàng cháy nắng của cô buộc lại gọn gàng kiểu đuôi ngựa sau đầu. Đôi tay, ngực, mọi thứ ở cô đều nhỏ nhắn. Cô chắc chắn không cao đến 1m7. Lạ nhất là điều làm anh chú ý đầu tiên là chuyện cô đi ủng leo núi cùng hiệu với ủng của anh. Đúng là mẫu phụ nữ anh sẽ thích nếu đó là khuynh hướng của anh.

“Xin chào.”

“Chào,” anh trả lời, “Ủng của cậu có vẻ chiến nhĩ.”

Cô nhìn xuống rồi lại nhìn anh, “Ừ, các loại ủng khác mòn nhanh quá. Mình tìm được đôi REI Spirits này ở chỗ bán hạ giá. Mình có khuôn vác nặng nên cần cái gì đó chắc chắn dưới chân. Anh bạn đằng kia là ai thế?”

Gabriel hất hàm về phía Chó, “Đây là Chó và mình là Gabriel. Cậu sống ở phòng số 8 à?”

“Mình là Sam. Ủ mình sống ở đó hơn một năm rồi. Mình đang làm nghiên cứu với giáo sư Kelman ở khu bảo tồn quốc gia Saguaro đằng kia. Cậu đến học đại học à?”

“Ừ, mình chuyển từ Đại học North

Carolina. Mình đã đi hết đường mòn trên dãy Appalachians và muốn thử sức với những núi lớn hơn.”

“Cậu học ngành gì thế?”

“Địa chất. Cậu đang nghiên cứu gì ở Saguaro?”

Ngồi thụp xuống cạnh Gabriel và lơ đãng gãi cái bụng đang ưỡn ra của Chó, Sam bắt đầu giải thích chi tiết về công việc của cô. Cô đang nghiên cứu tỉ lệ giữ nước của giống xương rồng saguaro và tiềm năng giúp con người dự trữ nước của nó. “Nhóm mình hy vọng sẽ xuất bản được các kết quả vào năm tới. Cậu có gì ăn không?”

Gabriel bật cười, “Không có gì nhiều. Chỉ mấy gói Hot Pockets nếu cậu thích.”

“Không, ý mình là cậu có thể ăn với mình nếu cậu muốn,” Sam cười tinh nghịch. “Mình còn mấy miếng pizza và bia lạnh.”

“Nếu có bia thì cá cắn câu rồi,” Gabriel trả lời.

Chỗ Pizza đã được giải quyết, Chó lăn ra ngủ ngoài cửa phòng số 8, Sam bật TV và tìm xem có phim nào hay không. Cô ngồi xuống ghế sofa cạnh Gabriel, hay đúng

hơn là ngay sát Gabriel, và giọng cô trầm xuống một quãng tám. “Cậu có bạn gái ở quê nhà không?”

“Không.”

“Cậu có định tìm bạn gái ở đây không?”

“Không.”

“Quá bận à?”

“Không, quá gay.”

Sam chớp mắt. “Quý bắt nó xuống đáy địa ngục đi,” cô gầm lên.

“Các chàng tuyệt nhất, lúc nào cũng là các chàng tuyệt nhất.”

“Xin lỗi, mình không hiểu ý cậu?” Gabriel không nhịn được cười.

Sam giơ tay lên trời và gào, “Chúa ơi, Ngài không thấy là có gì rất không

ổn à.” Thở dài, cô quay nhanh lại và hôn lên môi Gabriel một cách trêu

chọc. “Đấy, có thể thôi. Bây giờ mình sẽ đi lo chuyện của mình, anh bạn

diễn trai mà các vị thánh thần đã quyết định là không thuộc về mình ạ. Đáng ra

mình phải biết chứ,” cô lắc đầu, “Cung cách lịch sự, không rống lên

hát Quốc ca hay cái gì khác, cái xe đen nóng bỏng đỗ ngoài sân, và không tặng

mình cái nhìn đó lấy một lần.”

“Cái nhìn gì cơ?”

“Ồ mình cá là cậu có cái nhìn sát thủ,” cô nheo mắt và lúc lắc đầu,

“Chỉ không dành cho con gái thôi, mình đoán đúng không?”

Gabriel bật cười, “Được rồi, được rồi, cậu nói đúng, nhưng không hẳn là cái nhìn đó.”

Sam suy nghĩ một phút, “Cậu biết không,” cô nói chậm rãi,

“Chuyện này hóa ra lại hay. Cậu thì cơ bắp cuồn cuộn, tóc đen và có vẻ nguy hiểm còn mình thì nhỏ bé, tóc vàng và có vẻ yếu đuối.”

“Ừ, mình hy vọng là không tên nào đại dốt đến mức nghĩ thế. Có lẽ cậu sẽ cho hẳn một trận vãi hết cả ra.”

“Ừ thì, thôi nào, mình và cậu có thể làm thành một đội ăn ý đấy chứ.”

“Và mình thì được lợi gì từ vụ này?”

“Cậu, anh bạn gay đẹp trai của mình, sẽ được tham quan hết vùng này với sự hướng dẫn của mình, còn mình thì có thể làm bất cứ cái gì mà không phải sợ, ừ, không phải sợ bất cứ cái gì.”

Gabriel lắc đầu. “Cậu thật quá sức chịu đựng của mình.”

“Mình biết. Việc đầu tiên là đến thăm hộp đêm mới ở trên đường Laredo. Mình muốn đi nhưng không có gan tới đó một mình.”

Đã gần một tuần kể từ khi Gabriel tạm biệt Naz ở Wrightsville. Anh cảm thấy

phần dưới của mình nhưng nhúc với ý nghĩ ai đó chạm vào người mình.

“Được.”

**

Anh không phải đến lớp cho đến thứ hai và Gabriel nóng lòng muốn hòa mình vào nơi hoang dã để xả hết căng thẳng. Anh và Sam sẽ đến hộp đêm tối thứ sáu, rồi anh sẽ đi leo núi vào thứ bảy.

“Tao cần bản đồ vùng này, Chó ạ. Ta đi xem hiệu sách ở đây có gì nào.”

Trời đã tối nhưng hiệu sách vẫn sáng đèn và vẫn còn vài chiếc xe đỗ bên ngoài.

Anh dừng xe vào đúng chỗ rồi tắt máy. “Mày ở yên đây, được không? Nhớ những gì mình đã thỏa thuận không? Bất kể chuyện gì xảy ra, mày không được đi khỏi chiếc Jeep này.”

Anh đi vào hiệu sách và cầm lên bản đồ Tucson và vùng lân cận trên giá. Khi đi tới khu tạp chí, anh lướt qua vài quyển tạp chí thể thao và chọn số mới nhất của Thế giới người leo núi vùng Tây-nam. Anh đọc thấy một bài khá hay về đường leo núi vùng Tây-nam và quyết định mua vì nó có bản đồ. Khi đọc, anh cảm thấy có ai đó đang nhìn mình.

Quay sang quầy tính tiền, anh thấy một cậu nhóc đang nhìn mình từ quầy kệ. Tại sao cậu ta có vẻ quen quen? Trong cậu bé khá dễ thương với mái tóc bù xù màu nâu rủ xuống mắt và đôi mắt đó, đôi mắt hứa hẹn điều mà Gabriel đã mất từ lâu lắm rồi ... sự ngây thơ pha lẫn niềm hy vọng.

Nhìn cậu bé chăm chú dù anh không cố tình làm vậy, anh như một bên chân mày khi đi ngang cậu. Anh biết rằng chỉ cần anh dừng lại và bắt chuyện, anh sẽ có cậu bé này, thậm chí là ở ngay bãi đỗ xe. Anh không còn phải sống trên đường phố nữa, nhưng những bài học nó dạy anh vẫn chưa phai mờ. Có cái gì đó trong dáng đứng ngượng ngập của cậu bé và cái cách cậu ta suýt ngã ở lối đi báo cho Gabriel biết cậu vẫn còn trong trắng. Điều đó làm Gabriel tỉnh ra.

Dù gay hay không... Cậu nhóc đó không cần Gabriel phá rối đời mình. Gabriel đã làm và thấy nhiều điều hơn những gì cậu sẽ làm trong cả đời mình. ‘Hãy mừng vì chuyện này, nhóc ạ,’ anh lẩm bẩm khi ra quầy thu ngân tính tiền và cuốn gói khỏi hiệu sách.

“Chó, đây là cuộc sống của chỉ tao và mày. Tao không muốn bị ràng buộc.

Lối sống này không thành vấn đề với tao. Tao không thể giải thích với bất kỳ ai về những gì tao đã làm hay tao đã là ai để thấy sự kinh tởm trong mắt họ khi họ bắt đầu ghét tao. Mày không hỏi han gì, Chó ạ, và mày cần tao. Sẽ không có ai cần tao như thế.”

Anh đã có bạn mới hôm nay. Anh có Chó. Anh có Sam. Cả hai sẽ không tìm cách vượt qua bức tường đứng chắn giữa Gabriel và thế giới anh mơ ước. Cả hai đều không cần phần con người đã chết của anh -; cái phần biến anh thành kẻ vô danh -; không ai cần đến nó.... đặc biệt là cậu bé đã nhìn anh như thể anh là một thanh chocolate. Trường này rất rộng. Anh sẽ hòa mình vào nó và chỉ nhận lấy những gì bóng đêm chào mời. Bỗng nhiên anh nhớ ra anh đã thấy đôi mắt to và sáng đó ở đâu; đó là cậu bé đi ngang đường cái ngày anh mới đến đây; cậu bé có cả tương lai trước mặt, không lo lắng, không sợ hãi. Anh chúc cậu nhóc mọi điều tốt lành. Trong một kiếp khác, có lẽ anh sẽ đón nhận cậu ta. Trong một kiếp khác, có lẽ họ sẽ có cơ hội.

4. Chương 4: Brian

Cuối cùng thì thứ sáu cũng đến và các chàng trai nóng lòng đợi ngày cuối tuần. Việc học bắt đầu vào thứ hai và cuộc sống của cả đám sẽ tăng tốc với sách vở, luận văn, bài kiểm tra cùng đủ thứ tuyệt vời khác vốn là một phần của đời đại học.

Will cầm ván trượt trong tay khi cậu gõ cửa. “Này, mình định đi tìm công viên gần nhất để trượt ván. Có ai muốn đi cùng không?”

“Mình còn phải mua sách,” Chester trả lời.

“Alan và mình sẽ đi một vòng quanh trường để làm quen với mọi thứ ở đây,” Brian nói. “Nhưng gọi mình lần tới nhé, mình muốn xem cậu trượt ván.”

“Được rồi, tối nay bọn mình vẫn tới hộp đêm đó chứ?”

“Ừ, hôm nay là thứ sáu và họ mở cửa cho sinh viên trên mười tám tuổi có mang thẻ sinh viên. Mình sẽ kiếm được một cô nàng đích thực tối nay,” Chester nhe răng cười.

Charlie thò đầu vào. “Chester, cậu có muốn làm vài bài học nhảy trước khi cậu đi tán các nàng không?”

“Xì, Mình chỉ cần lướt vòng quanh, giơ hai tay quá đầu và làm như thể đang bị động kinh. Chiêu đó luôn có tác dụng.”

“Chà, nếu thế thì có lẽ cậu sẽ được một cô xinh xinh tìm cách hô hấp nhân tạo cho,” Will bật cười. “Chào các cậu nhé.”

Chester đến hiệu sách còn Brian và Alan đi quanh trường để làm quen với những tòa nhà khác nhau. Khu Larson Hall ở phía nam trường và phần lớn các khu khác nằm ở hướng tây bắc. Trong trường bắt đầu đông học sinh, một số đi theo nhóm, một số đi với một người bạn khác và một số có vẻ ngơ ngác đi một mình.

Khí trời nóng bức của Tucson đầy mùi dầu đại. “Ở đây đúng là khác xa Kansas,” Brian nói khi lau mồ hôi trên trán. Ở đây khô hơn nhưng người ta vẫn thấy nóng bức. “Khi mình đi, bạn mình trêu mình rằng mình sẽ không ở Kansas nữa và đúng là như vậy. Chẳng có gì như cũ cả.”

“Chắc cậu có nhiều bạn ở Kansas lắm?”

“Một vài người bạn tốt trong câu lạc bộ, nhiều người mình biết và cũng mến, nhưng cậu biết không, mình chưa bao giờ có một người bạn thân đúng nghĩa. Mình luôn tự hỏi có một người bạn thân là như thế nào.”

“Cậu có bạn gái không?”

“Không,” Brian mỉm cười.

“Mình cũng không,” Alan cũng cười. “Nhưng có một cô bé tên là Delores Willink. Bạn ấy rất xinh và mình không với tới được, nhưng mình lúc nào cũng mơ mộng về bạn ấy.”

“Có lẽ khi cậu quay lại, cô ấy sẽ nhìn cậu bằng con mắt khác. Lúc đó cậu sẽ là một thầy giáo.”

“Có lẽ,” Alan thở dài. “Cậu có cô bạn nào mà cậu thích không?”

Tới rồi đây. Cậu có thể nói điều cậu vẫn luôn nói và thả ra nhẹ nhõm, nhưng quỷ bắt nó đi! Đã đến lúc cậu cần trưởng thành. Cậu là cậu và nếu Alan đúng là bạn của cậu thì Alan cần biết sự thật.

“Không,” Brian nói khẽ, “Nhưng có một cậu bạn mà mình rất thích.”

Alan ngừng lại. “Cậu bạn?”

“Ừ,” Brian bắt đầu nói, “Tên cậu ấy là Gary Tremont và bọn mình có nhiều sở thích chung, phim, nhạc, sách.” Cậu ngừng lại và cúi đầu ủ rũ. “Mình làm hỏng hết mọi chuyện rồi đúng không?” Cậu gần như có thể nghe thấy Alan nghĩ gì.

Alan mỉm cười, “Với mình thì không. Hồi còn ở nhà mình có biết hai người giống cậu. Các chú ấy là những người tốt nhất mà mình biết. Bác sỹ McBride và Cody dạy mình cách ngắt cao đầu và tự hào về bản thân. Cậu sẽ quý các chú ấy. Mình không phải là người Hai Linh Hồn, nhưng điều đó không ngăn mình là bạn cậu.”

“Hai Linh Hồn?” Brian lặp lại, “Cái đó là gì vậy?”

“Trong văn hóa của mình, những người có các yếu tố tâm linh của cả nam và nữ được gọi là người Hai Linh Hồn. Thời trước họ được coi là giới thứ ba, và được kính trọng trong vai trò của quân sự, người kể chuyện và thầy thuốc. Thời đó không có sự kỳ thị người đồng tính. Cái đó đến từ nền giáo dục và tôn giáo của phương Tây và những quan niệm đó đã ở lại. Ngày nay người của dân tộc mình được dạy để coi thường chính mình vì chúng mình không phải là người da trắng. Bên cạnh chuyện đó thì chuyện làm người Hai Linh Hồn cũng là một gánh nặng.”

“Vậy mình là người Hai Linh Hồn,” Brian lẩm bẩm. “Chắc chắn là mình thích cách gọi đó hơn bất kỳ cách gọi nào khác.” Cậu liếc nhìn Alan qua khóe mắt. “Chuyện đó có thành vấn đề với cậu không?”

“Tất nhiên là không. Cậu không kỳ thị mình. Mình không kỳ thị cậu. Bọn mình là bạn!” Cậu chìa tay ra và Brian siết chặt lấy nó. “Bọn mình sẽ tìm cho cậu một người xứng đáng. Cậu thấy sao về anh chàng dễ thương đầu húi cua đằng kia? Hay cậu có cái bụng bự đó? Ồ, chờ đã, anh bạn mặc quần short cam đang đi về hướng chúng ta kia kìa, cậu ta sẽ rất hợp với cậu.”

Brian đẩy Alan một cái. “Được rồi, cậu khôn hồn thì im ngay hoặc mình sẽ gọi cho cô Delores Gì đó để kể là cậu chết mê chết mệt cô ta.”

Hai cậu bé vừa cười vừa tiếp tục bước lên bậc thềm của The Old Main, tòa nhà cổ nhất của trường. Từ đó, họ có thể thấy toàn cảnh con đường chính rợp bóng cây. Sau khi mua mấy bình nước từ máy bán hàng tự động trước hiên, hai người bạn ngồi xuống bậc thềm cao nhất để đơn giản là cảm nhận mình đã đến một nơi khác với cả thế giới trước mặt.

Brian phải thú nhận rằng cậu ước gì Alan là gay, nhưng cậu rất mừng được làm bạn với cậu bé này.

**

Chester đang nằm trên giường đọc tạp chí dành cho fan của Farscape khi Brian và Alan quay về. “Vui vẻ chứ? Chúa ơi, các cậu bốc mùi kinh quá.”

“Bọn mình chơi bóng đá với mấy cậu mới quen,” Brian bật cười. “Cậu tắm trước đi, Alan. Mình sẽ ở đây với Chester và bốc mùi khắp phòng.”

“Bọn mình đi ăn rồi tới hộp đêm đó chứ?”

“Kế hoạch vẫn vậy.”

Khi Brian nghe tiếng nước xối ào ào, cậu ngồi xuống sàn cạnh giường Chester. “Ches, mình đã nói cho Alan biết.”

“Biết chuyện gì?” Chester hỏi một cách lơ đãng, mắt vẫn không rời quyển tạp chí.

“Cậu biết đấy, về chuyện mình là gay.”

“Và?”

“Cậu ấy không ghét mình.”

Chester quăng cuốn tạp chí xuống sàn. “Jesus H. Christ, Bri. Đã đến lúc cậu cần vượt qua chính mình. Cậu không cần phải nói ra chuyện đó với mọi người cậu gặp để nhận huân chương hoặc là một cú đâm vào mặt. Nếu có ai đó cần biết thì cho họ biết, nhưng cậu chỉ cần kết bạn thôi. Cậu làm gì với một nạng hay một chàng là chuyện riêng của cậu và đừng để kẻ nào làm cậu nghĩ khác đi. Mình không quan tâm tới chuyện đó và bây giờ thì Alan cũng vậy. Chỉ có bọn ngu ngốc như gã Rick đó mới bận tâm và gene của hắn thoái hóa từ vài thế hệ trước rồi. Cậu không thể làm vừa lòng tất cả mọi người.”

Brian ngồi yên một lúc rồi phá lên cười. “Mình nghĩ đây là lần đầu tiên mình nghe cậu nói nhiều đến thế về một chủ đề không phải là người ngoài hành tinh kể từ khi mình biết cậu.”

“Ngậm miệng lại đi Bri. Mình sẽ chú ý hơn nếu cậu nói cậu là một kẻ lai người ngoài hành tinh. Cái đó mới là thứ thú vị!!”

Các chàng trai đã hiểu rõ về nhau. Mỗi người có phong cách riêng, có lòng tự trọng riêng. Mỗi người đều từng bị kỳ thị ở trường trung học vì một lý do nào đó: vì là người bản địa Mỹ, là người da đen, vì rụt rè, vì khác người, vì thích khiêu vũ hay trượt ván, chỉ có thế. Bây giờ là lúc làm mọi thứ thay đổi. Không phải là thay đổi bản thân vì con người họ không có gì xấu mà là thay đổi cách thể giới bên ngoài nhìn họ. Một người chỉ có thể trốn tránh đến một lúc nào đó và rồi, từ bất cứ xó xỉnh nào người đó trốn vào để tránh bị tổn thương, từ sau bất cứ thái độ nào người đó dựng lên để đối phó với bên ngoài, người đó sẽ tìm được sức mạnh để đóng sầm cửa sau lưng. Để vượt qua khỏi mọi nỗi bất an và trở thành con người mà họ muốn trở thành. Để lớn lên từ cậu bé vốn dĩ đã tốt đẹp của hiện tại.

**

Cả nhóm quyết định sẽ ăn ở căng-tin trường vì cả Alan lẫn Jeff đều đến đây bằng học bổng và họ không thể lúc nào cũng ăn ngoài. “Có lẽ mình cũng nên bắt đầu dùng những gì mà cha mẹ đã đăng ký cho mình,” Brian nói.

Thức ăn hóa ra không đến nỗi tệ, khá lạ miệng dù không được như mẹ nấu ở nhà. Cả đám quyết định là họ sẽ cùng ăn trong căng-tin vào các tối trong tuần còn cuối tuần thì ai lo người nấy.

“Nhìn nạng kia kìa,” Chester thở dài. “Cô ấy là mẫu người của mình.”

“Cậu đã nói thế về bất cứ cô nào coi được bọn mình gặp tối nay,” Jeff bật cười. “Cậu không khó tính đúng không?”

“Như ba mình luôn nói, người họ Farley nhà mình chỉ cần đi ngang một căn phòng là tất cả phụ nữ sẽ nhòm dẩy và chỉ trỏ.”

“Cái gì? Chỉ trỏ gì cơ?”

“Thì,” Will phát sắc, “Thì chỉ trỏ như chó săn ấy. Tất cả phụ nữ đều là chó săn.”

“Chúa ơi, câu đó không hay đâu.”

Khoảng 8 giờ, Charlie, Jeff, Will, Alan, Chester và Brian chen chúc nhau lên xe buýt và đếm đủ tiền mua vé. “Mình chưa bao giờ đi xe buýt,” Brian nói.

“Đi một ngày đàng học một sàng khôn.”

“Tốt nhất cậu nên làm quen với nó cho đến khi một đứa trong bọn mình có xe hơi.”

“Chuyến xe cuối cùng chạy lúc mấy giờ ạ?” Jeff hỏi người lái xe.

“Nửa đêm. Đến đúng giờ nếu các cậu không muốn cuộc bộ.”

Hộp đêm ở trên đường Laredo. Người lái xe bảo đến phần bên kia của thành phố mất khoảng 25 phút. Cả đám ngồi vào chỗ rồi cười đùa và Charlie biểu diễn vài đường trên lối đi cho đến khi người lái xe bảo cả đám im đi nếu không muốn cuộc bộ.

Chùi nước mắt vì cười quá nhiều, những người bạn xuống xe và đứng trước một con đường đông đúc. Bên kia đường là một hộp đêm sôi động với biển đèn neon hình mũ cao bồi đổi màu từ hồng sang xanh rồi cam. Từ những cánh cửa mở rộng, tiếng nhạc ào ra đường. Rất nhiều sinh viên túm tụm thành nhóm, hút thuốc và trò chuyện ồn ào. “Chắc là chỗ này rồi,” Chester nhe răng cười. “Mình có thể nghĩ thấy các nàng từ đây.”

“Bình tĩnh lại nào, Romeo. Mình nghĩ cậu nghĩ thấy mùi bãi rác thôi.”

Cảm thấy mình là người lớn và tràn đầy sinh lực, hội băng qua đường, mỗi đứa trả năm đồng, để người ta đóng dấu mũ cao bồi đỏ lên tay và bước vào hộp đêm ồn ào.

“Xem này, ở đây có một quầy bar thực sự,” Will thì thầm. “Liệu họ có phục vụ bọn mình không?” Cậu đi cùng Charlie đến quầy bar và Charlie nói, “Tôi muốn một chai Budweiser.”

Người phục vụ nhướn một chân mày, “Tối thứ sáu thì không được đâu. Ở đây có nước ngọt, nước quả và nước lọc, cậu muốn loại nào.”

“À,” Charlie thở dài, “Thế thì tôi uống coca vậy.”

Brian mua một chai nước và đặt nó lên trán để giải nhiệt. Căn phòng lớn này khá nóng nực với những cơ thể đầy mồ hôi đang nhảy múa.

Ai cũng có thể thấy rằng một người có thể trà trộn vào đám đông và nhảy một mình. Sẽ không có ai nhận ra sự khác biệt. Brian có thể thấy Will và Chester ở đằng kia, nhảy từng tưng, tay vùng vẫy cùng mái tóc đuôi ngựa đỏ rực của Chester.

“Em mới đến trường này sao?” một giọng nói nhỏ vang lên bên tai cậu.

Brian quay sang và thấy đôi mắt đen trên một khuôn mặt gầy gò viền bởi mớ tóc đen nhờn nhết dưới cái mũ lưỡi trai. Gã đó đứng rất sát cậu. Brian có thể cảm thấy bàn tay hần đang vuốt ve đùi cậu. “Em đến đây bao giờ chưa?”

“Không, tôi khôngbạn tôi tôi” Cậu không thể nói nên lời.

“Anh hiểu đó là ‘Không’. Em sẽ thích nó. Có đủ loại người ở đây. Em có thể có bất cứ cái gì em muốn. Em có thích một viên E không?” Gã lướt tay qua hông Brian. “Em dễ thương thật. Muốn ra phía sau không?” Brian cảm thấy ngón tay gã sờ soạng khóa quần của cậu.

“Không, cảm ơn. Tôi ở đây với bạn,” cậu cuối cùng cũng thoát ra được.

“Bọn nó bận hết rồi. Đi mà, anh để ý em ngay lúc em vào. Anh thích trái cây tươi lắm. Ra đằng sau đi. Anh sẽ làm em quên cả ngày mai”

Brian nuốt nước bọt khan. Chỗ căng ra trong quần cậu muốn ra đằng sau và để chuyện đó xảy ra. Cậu có thể cảm thấy hơi thở nóng của gã trên má và ngón tay gã sờ soạng phía dưới. ‘Được! Chờ đã ... Không! Gã này là thằng quái nào? Mình sẽ không đi đâu cả.’

“Không, cảm ơn, tôi thích ra kia nhảy hơn,” cậu lẩm bẩm và bỏ ra giữa sàn nhảy. Cậu kéo Chester ra một góc phòng.

“Cậu không tin được chuyện này đâu,” Brian phàn nàn. “Một gã gã mình mua ma túy và định kéo mình ra phía sau.”

Chester khịt mũi, “Này! Chuyện đó không hay ho gì đâu, Brian. Bãi rác luôn ở trong hẻm nhỏ và bãi rác luôn là nơi người ta tìm thấy xác chết trong phim hình sự. Cậu ở yên đây. Cậu chưa sẵn sàng cho một con hẻm vắng đầu, người anh em. Gã đó đâu rồi? Muốn mình cho gã một trận không?”

Brian nhìn quanh, nhưng gã đó đã biến mất. “Chắc là gã đó đi rồi.”

“Quên hẳn đi, bọn mình đi uống côca rồi đi xem mấy cậu kia thế nào đi.”

Chester gặp Annie. Cô mặc toàn màu bạc, từ đôi guốc đế bằng cho đến kẹp tóc trong mái tóc nhuộm hồng, với kim tuyến bạc trên mặt. “Brian, gặp Annie này. Cho cậu ấy xem đi,” Chester nắm lấy tay cô gái, giọng cậu hết sức phấn khích. Annie kéo áo thun lên và Brian nhìn thấy hình xăm tàu chiến Klingon ở sau lưng cô. “Thế chưa hết đâu, thế chưa hết đâu,” Chester lấp bắp. Cậu quay người cô gái lại để chỉ cho Brian thấy cánh tay phải của cô có xăm hàng chữ JTT047101111. Chester phấn khích đến nỗi cậu không thể ăn nói mạch lạc.

“Cái đó là gì vậy?” Brian bối rối hỏi.

“Số hiệu FBI của Mulder. Cô này xăm số hiệu của Mulder lên người. Hãy cười thôi, cô gái thân mến. Chúa ơi! Mình cùng nhảy nào.”

Mãi cười rũ rượi, Brian đã quên mất gã lưu manh. Tất cả bạn bè cậu đều đang vui vẻ nhảy múa và gặp gỡ mọi người. Dù Brian đã cố hết sức, cậu đơn giản là không có cái radar đặc biệt mà cậu thường nghe nói. Chín người gay còn lại trong căn phòng này ở đâu? Quỷ tha ma bắt!

Mua thêm một chai nước nữa, Brian tựa người vào quán bar và xem người khác nhảy. Trời đã về khuya và chắc chắn là cậu không muốn đi bộ về trường. Đặt chai nước đã mở lên quầy, cậu vẫy Alan lại và nói bạn mình nhắc những người khác là họ phải có mặt ở bến xe lúc nửa đêm. Với tay lấy chai nước của mình, cậu uống một ngụm và thấy mình đối mặt với gã lưu manh lần nữa. “Đổi ý chưa em? Muốn mấy viên E không? Nó sẽ làm em phê tới mức em sẽ thấy chỗ đó của em nổ tung.”

“Tôi đã nói không rồi,” Brian cương quyết nói. Cậu quay đầu tìm Chester và cảm thấy căn phòng quay cuồng. Cái quái gì đang xảy ra thế này? Cậu đưa mắt nhìn gã lưu manh và cảm thấy đầu gối mình lão đảo.

“Bọn mình đi ra phía sau nào. Anh biết một chỗ hay lắm, tối đen. Không ai thấy đâu.” Brian thấy mình bị kéo về phía cửa sau. Cậu muốn kêu cứu, muốn gọi bạn mình, nhưng miệng cậu không tuân theo ý muốn. Cậu cảm thấy hơi lạnh buổi đêm và tiếng xe cộ. Cậu ngửi thấy mùi bãi rác ngoài trời và nhớ lại lời Chester.

Cố gắng thoát ra, cậu cảm thấy cánh tay mình bị gã kia chặn lại và cậu bị ép vào tường xi măng nhộp nháp. ‘Cứu!’ trí óc cậu hét lên, nhưng miệng cậu chỉ có thể thở gấp. Không phải thế này. Mình không muốn chuyện này. Cậu cảm thấy hai bàn tay nóng hổi lướt trên quần cậu, mở nút rồi kéo khóa quần. Nước mắt cậu dâng lên nhưng tay cậu không còn sức lực. Cậu cảm thấy mình như đang tan đi.

Đột nhiên hơi lạnh ủa vào người cậu và bàn tay không còn nữa. Từ từ trượt xuống nền đường, cậu nghe thấy tiếng cái gì đó rất cứng đập mạnh vào gì vật gì mềm và ướt. Cậu nghe có tiếng ai đó hét “...thì tao sẽ giết mày!” Cậu cảm thấy một bàn tay đỡ sau đầu và một giọng nói trầm và êm ái hỏi, “Cậu không sao chứ? Đứng dậy nào, chúng ta sẽ sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa.”

“Chờ một chút” trở thành “Ch môchut”. Brian không rõ chuyện gì đã xảy ra. Cậu vẫn ngồi đó, mắt nhắm lại, đầu tựa vào bức tường nhộp nháp, cố gắng trấn tĩnh lại.

“Đây, hãy uống cái này.”

“Không.” Cậu sợ hãi lắc đầu và những gì cậu đã ăn trong bữa tối trào ra nền đất và vào cả người nào đó đang ngồi cạnh cậu. Cậu nghe một tiếng chữi khe khẽ. Ôi lạy chúa lòng lành! Cậu vừa mới ói ra đây người cứu mình.

Cậu cảm thấy có nước lạnh xối vào mặt mình. Cậu mở mắt ra rồi chớp lia lịa. “Chuyện ... chuyện gì đã xảy ra?”

Giọng nói đó trả lời, “Bài học sơ đẳng là không bao giờ uống từ một chai nước không do chính tay cậu mở ra. Không bao giờ để chai xuống đâu đó và nhìn sang chỗ khác. Hẳn đã lừa cậu như vậy đó.”

“Hắn bỏ gì đó vào nước uống của tôi à?” Đầu Brian giờ như núi lửa St. Helens và cậu không rõ liệu cậu có muốn nó cứ việc phun trào không.

“May cho cậu là không nhiều lắm. Bằng không thì cậu đã ngất xỉu rồi.”

“Vâng, phải rồi, tôi thật may mắn.”

“Nghe đây, số cậu còn may đấy. Đã có nhiều đứa cũng bị như cậu và không thấy ngày về. Tìm trò giải trí ở đâu khác đi, một buổi picnic hay họp mặt ở nhà thờ chẳng hạn. Cậu còn không lường được chuyện này. Cậu không đối phó được với cuộc sống đường phố đâu..... dù cậu đang ở ngay trong nó.”

Cố gắng đứng thẳng dậy, Brian nuốt nước bọt một cách khó khăn khi cậu thấy bụng mình lại quặn lên. Cậu cảm thấy một đôi tay mạnh mẽ kéo cậu đứng thẳng dậy và chỉnh lại quần áo cho cậu. “Cậu sẽ ổn thôi. Nhớ những gì tôi nói về chuyện nước uống và đừng bao giờ nhận cái gì từ người lạ. Tin tôi đi, đường phố ăn tươi nuốt sống người như cậu và nhổ xương ra. Đi tìm các bạn mình rồi về nhà đi.”

“Cám ơn anh,” Brian thốt lên. “Anh cứu mạng tôi.” Cậu cố chạm vào khuôn mặt người lạ mặt đó trong bóng tối.

Lần đầu tiên trong cuộc nói chuyện, giọng nói của người đó có vẻ đang buồn cười, “Ừ, mạng cậu thì không rõ, nhưng sự ngây thơ của cậu thì chắc rồi. Ngủ ngon nhé nhóc.”

Brian chớp mắt lia lịa để nhìn rõ hơn. Khi cậu tập trung, cậu có thể thấy trong ánh sáng mờ mờ của con hẻm phía sau một đôi ủng leo núi, quần jeans đen bó sát gọn gàng một khuôn người tuyệt đẹp, áo thun đen và đôi vai rộng nhất cậu từng thấy. Cậu rên lên khi thấy những lọn tóc quăn đen. Đó không thể là người lái chiếc Wrangler đen. Đời không thể tàn nhẫn đến thế. Cậu vừa ới ra đúng người đó! Ôi quỷ tha ma bắt!

Cậu vội vã đi vào và tìm thấy Chester. Cậu này đã tập hợp những người khác và cả nhóm đến bên xe đúng lúc xe vừa tới. “Trông cậu tệ quá, Bri.”

Cậu không muốn cả nhóm biết chuyện đã xảy ra. Cậu sẽ kể cho Chester và Alan khi về đến nhà. “Mình uống nhiều nước ngọt quá nên bị ới ở ngoài hẻm. Giờ mình thấy trong người tệ như mã ngoài vậy.” Cậu nhắm mắt và tựa đầu vào thành ghế. Đầu cậu vẫn còn quay cuồng vì chuyện đã xảy ra. Cậu không bao giờ muốn trải nghiệm sex như vậy... không phải như thế ... khi cậu bị ép buộc làm chuyện đó. Những gì cậu vừa trải qua làm cậu sợ. Nếu người lái chiếc Wrangler đen không có mặt ở đó tại sao anh ấy lại ở đó? Cậu chỉ đủ sức giữ cho đầu óc tỉnh táo cho đến lúc về nhà.

Trong buồng tắm, Brian để làn nước nóng cuốn trôi đi ký ức về bàn tay gã lưu manh trên làn da cậu. Cậu vừa nghĩ ra âm thanh cậu nghe thấy chính là tiếng gã đó bị đánh. Anh ấy đã đánh hấn. Brian nợ anh nhiều hơn là một lời cảm ơn không rõ tiếng. Nhưng làm sao Brian dám nhìn mặt anh sau những gì cậu đã làm? Cậu cảm thấy mình là thằng ngốc vì đã để tên khốn đó lừa ra con hẻm hôi thối ấy.

Cậu kể cho Chester và Alan mọi chuyện một cách rõ ràng nhất mà sức cậu cho phép. “Mình xin lỗi, Bri. Đáng ra mình phải,” Chester nuốt nước bọt khan.

“Đáng ra cậu phải làm gì? Trông nom mình à? Quỷ bắt nó đi! Đây là lỗi của mình và chuyện này sẽ không lặp lại nữa.”

“May là bạn cậu có ở đó,” Alan nói.

“Anh ấy không phải là bạn mình. Mình còn không quen anh ấy. Anh ấy có con chó đen to như quái vật vẫn gác cái xe Jeep Wrangler.”

“Vậy là cậu biết anh ta là ai?”

Brian đỏ mặt, “Mình đã thấy anh ấy trên trường. Có lẽ anh ấy còn không để ý là mình có mặt trên đời. Có lẽ anh ấy chỉ muốn làm một việc tốt thôi.”

Chester đáp lại, “Dù sao đi nữa thì anh ta cũng vừa cứu cậu và về phần mình thì mình mừng là có anh ta. Có lẽ anh ta là Kẻ Báo Thù Áo Đen, vị cứu tinh của các cậu bé gay ngây thơ gặp nạn trong các con hẻm vắng. Nào, bây giờ hãy nói về mình. Mấy cậu thấy Annie thế nào? Mình nghĩ là mình đang yêu.”

5. Chương 5: Gabriel

Khi Gabriel đứng cắt cỏ ngoài khu cư xá, cơ thể đầm mồ hôi của anh chỉ vận quần jeans cắt ống và giày thể thao, anh được mời đủ loại nước lọc, nước chanh, rất nhiều trà đá, và một cô gái mặc mỗi bikini ngồi trước hiên còn mời anh kem chỉ để xem anh cắt cỏ.

Chó nằm trên sàn chiếc Jeep trong bóng râm. Nơi đó đã thành chỗ của nó khi Gabriel bận rộn. Trong xe có một xô sứ đầy nước. Markie đã cho Gabriel đủ loại bát đĩa mà anh chia sẻ với Chó tùy theo nhu cầu. Cái tô trộn salad mà Gabriel biết sẽ không dùng tới trở thành tô thức ăn của Chó.

Sam ló đầu ra khỏi căn hộ bật điều hòa của mình, “Cậu biết không, cậu nên tha cho mấy cô đó.”

“Thôi mà, mình thích nước chanh lắm,” anh tỉnh nghịch cười.

**

Tắm rửa và cạo râu xong rồi, Gabriel khoác vào người quần jeans đen và áo cộc tay cũng đen rồi đi ửng. Lắc lắc mở tóc xoắn ướt đầm, anh đưa tay rũ chúng cho nhanh khô. Anh nhét vài gói bao cao su vào túi rồi sang dùng nắm tay đập vào khoảng tường giữa hai căn hộ số 7 và 8.

“Cậu đón người mình hẹn hò mới phong nhã làm sao,” Sam bật cười.

“Chà! Trông cậu bảnh quá. Cậu có chắc cậu là?”

Gabriel đảo mắt, “Lần cuối cùng mình kiểm tra thì có. Cậu có biết đường không?”

Sam gật đầu, “Tất nhiên, mình rẽ trái ở Bridgemont rồi đi thẳng. Mình sẽ để ý chỗ rẽ cho cậu.” Cô mỉm cười khi Chó ló đầu ra giữa hai người.

“Đừng lo, cậu ấy là của mày. Tao chiếm chỗ mày à?”

“Nó thường ngồi bên phải mình cạnh thắng xe, nhưng hôm nay mình yêu cầu nó cư xử đúng phép lịch sự và ngồi ra ghế sau.”

Hai người có thể nghe tiếng nhạc phát ra từ hộp đêm trước khi họ thấy nó.

“Mình sẽ đậu xe ngay dưới đèn đường để thỉnh thoảng ra xem Chó ra sao.”

“Sao cậu không để nó ở nhà tối nay?”

Gabriel lườm cô. “Mình đi đâu nó theo đó mà.”

Bước qua cửa mở rộng, họ trả năm dollar, nhận dấu vào cửa rồi đến quầy bar mua đồ uống. “Mình có thể uống đồ có cồn ở đây trừ tối thứ sáu,” Sam cười. “Mình hai mốt rồi.”

“Chúa ơi, một cô hơn tuổi. Mình đến tháng mười này mới tròn hai mốt nên tốt nhất là uống nước lọc. Mình cũng chẳng ham rượu bia mấy. Nó làm người mình

lờ mờ.” Và anh muốn cơ thể mình bốc thật nhanh tối nay.

Gabriel đã qua đêm với nhiều người đàn ông, nhiều đến mức anh không nhớ nổi trong những ngày tháng bị đánh mất sau khi bị cha đuổi khỏi nhà. Anh không bao giờ cố nhớ lại, nhưng những ngôn từ xấu xí và những hình ảnh còn xấu xí hơn luôn cắt qua tâm trí anh như những đám mây đen:

“Em sẽ phục vụ anh hết mình -; chỉ năm đô thôi.”

“Anh đang bỏ qua món hời đấy, em mới mười sáu thôi, còn non mà, đúng thứ anh thích”

“25 đô cho một lần tới bên -; cứ thử mà xem”.

Anh đã rất đau khổ khi Mitch bất ngờ phải chuyển đi. Gabriel đã hy vọng Mitch sẽ là người làm nguôi đi nỗi đau của anh bằng cách yêu anh bất kể những gì anh đã làm. Hai người chưa bao giờ vượt quá những thử nghiệm thông thường vì Gabriel không đời nào muốn Mitch biết là anh có kinh nghiệm chứ chưa nói tới kinh nghiệm tới mức nào! Rồi Mitch phải chuyển đi và Gabriel chưa bao giờ kể cho cậu biết.

Với Naz mùa hè vừa rồi, Gabriel tìm thấy một người bạn, nhưng anh vẫn giữ kín chuyện của mình. Gabriel chắc rằng không ai sẽ muốn làm bạn với anh nếu họ biết những việc anh đã làm. Lối thoát duy nhất của anh là những lần quan hệ với những người anh không quen biết và sẽ không bao giờ gặp lại. Như thế, anh sẽ không phải lo cho trái tim mình.

Hộp đêm đầy sinh viên từ mười tám đến trên hai mươi. Nhạc rất ồn và điều hòa không đủ làm dịu không khí. Gabriel và Sam cùng nhìn đám đông, Sam bắt đầu nhún nhảy tại chỗ.

“Nhìn cậu nhóc da đen kia nhảy kia,” cô hét lên để át tiếng ồn.

“Cậu ta giỏi đấy chứ! Mình ra đằng kia đây. Cậu cũng nên trở tài đi, Gabriel.”

Gabriel không đến đây để nhảy, ít nhất là không nhảy kiểu đó. Anh biết chỉ cần anh tựa người vào quầy bar, ai đó sẽ

“Chào.”

Anh quay sang và gật đầu với một cậu tóc màu cát và đeo kính gọng kim loại.

“Chào.”

“Cậu cũng học trên trường à?”

Gabriel gật đầu lần nữa.

“Um, cậu muốn uống nước nữa không?”

Và Gabriel mỉm cười. Tất cả chỉ cần có thế. Bước qua một lần ranh mỏng manh và mọi thứ ở sẵn đó. “Ừ.”

“Tên mình là Larry.”

Gabriel chỉ gật đầu. “Cậu có xe không?”

Anh nhìn cậu ta tròn mắt. “Có.”

“Đi nào.”

Tất cả những gì Gabriel nghe thấy khi anh bước ra xe của người kia là giọng nói của cha anh: “Với tao thì mày chết rồi. Cút ra khỏi nhà tao.” Anh cảm thấy mình như đã chết. Đây là những gì anh biết làm.

Ghế sau khá chật chội, bàn tay của người kia sờ soạng khắp người Gabriel. Cậu ta có vẻ quá vội vàng. “Người tôi hẹn sẽ đi tìm tôi,” cậu ta nói bằng giọng dứt quãng.

“Nếu vậy thì câm miệng lại và làm đi,” Gabriel nạt. Người kia loay hoay với khóa quần Gabriel rồi cúi đầu xuống. Anh thả lỏng người trong một phút, đầu ngửa ra, hơi thở nặng nề và nhát gừng khi mọi thứ trong anh thoát ra. Nhanh chóng kéo lại khóa quần, anh thở dài, “Quay lại với bạn gái mình hoặc quyết định dứt khoát đi. Bản thân cậu có thích mọi chuyện như thế này đâu.” Anh lắc đầu và đi về phía tiếng nhạc. Tội nghiệp cậu ta. Xã hội này thật chẳng ra gì!

Những gì đã xảy ra chỉ làm nóng máy Gabriel. Anh sai bước về hộp đêm nóng nực để tìm Sam. Anh đến một chỗ cuối quầy bar và nhìn mọi người nhảy. Một gã có đôi mắt gian xảo và tóc dài bết bấn nhét trong mũ lưỡi trai sán đến bên anh.

“Muốn E không? Em có hàng.”

“Tôi không nghĩ vậy.”

“Cứ thử đi mà.”

“Không cảm ơn. Cút ngay cho khuất mắt tao.”

Anh thấy gã đó đi dọc quầy bar. Khi thật, ở đó có cậu nhóc mà anh thấy trong hiệu sách. Chúa ơi, trông cậu khá dễ thương, và cậu không cần gã vô lại đó đến quấy rầy. Gabriel theo dõi gã đó chạm vào người cậu nhóc và cậu tránh đi. Cậu nhóc đặt chai nước của mình lên quầy bar và quay sang một người bạn. Gabriel thấy gã lưu manh bỏ gì đó vào chai nước. Cậu nhóc với lấy chai nước và uống một hơi dài. Khi thật!

Sam đến cạnh anh, cô dùng tay quạt cho mình và cười. “Sao cậu không nhảy? Mình thích chỗ này.”

“Chờ chút,” Gabriel trả lời rồi quay về phía cậu nhóc, nhưng anh không thấy cả cậu lẫn gã kia đâu. Quỷ tha ma bắt! “Chờ mình ở đây nhé Sam. Mình có chuyện phải lo.” Anh nhét chai nước vào túi.

Đưa mắt hết sang trái rồi phải, Gabriel nhận thấy cậu bé và gã lưu manh không

còn trong hộp đêm mà họ cũng không đi qua anh để ra cửa trước. Anh tìm thấy đèn hiệu ‘Exit’ và chạy ra cửa sau. Hơi lạnh buổi đêm thổi hết mồ hôi trên mặt anh khi anh mở toang cánh cửa.

Anh lắng nghe và nhận ra tiếng gì đó từ phía bãi rác.

Anh rẽ vào hướng đó và thấy cậu nhóc đang vùng vẫy tìm cách thoát ra. Bóng anh trùm lên cả hai bóng đen phía trước, Gabriel kéo gã kia khỏi cậu bé và ném hẳn vào đồng rác. Nắm đấm của anh giáng một đòn gọn ghẽ vào bụng hẳn và hẳn bắn sang một bên. Khi gã lão đảo chạy vào con hẻm vắng, anh hét với theo, “Nếu mày còn lảng vảng gần cậu ấy thì tao sẽ giết mày.”

Quay lại phía cậu nhóc tội nghiệp lúc này đã đổ sụp xuống nền đất bẩn thỉu, anh quỳ xuống, nâng đầu cậu lên và hỏi, “Cậu không sao chứ? Đứng dậy nào, chúng ta sẽ sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa.”

Anh gần như mỉm cười khi cậu bé dễ thương lấp bắp, “Ch môchut.”

Gabriel lấy chai nước từ trong túi quần. “Đây, hãy uống cái này.”

Cậu nhóc vừa rên vừa lắc đầu “”Không” và thế là đủ. Nỗi sợ hãi, liều ma túy và cái lắc đầu là quá đủ. Cậu ói hết cả lên người Gabriel.

“Lạy Đức mẹ đồng trinh,” Gabriel than thở và cố rũ cái áo thun. Anh đổ một ít nước lạnh lên mặt cậu nhóc và nhìn cậu chớp mắt cố lấy lại tinh thần.

“Chuyện ... chuyện gì đã xảy ra??”

Gabriel trả lời, “Bài học sơ đẳng là không bao giờ uống từ một chai nước không do chính tay cậu mở ra. Không bao giờ để chai xuống đâu đó và nhìn sang chỗ khác. Hẳn đã lừa cậu như vậy đó.”

Đặt tay lên cái đầu đang đau ê ẩm, cậu nhóc lẩm bẩm, “Hẳn bỏ gì đó vào nước uống của tôi à?”

Gabriel thở dài, “May cho cậu là không nhiều lắm. Bằng không thì cậu đã ngất xỉu rồi.”

“Vâng, phải rồi, tôi thật may mắn,” cậu bé rên khe khẽ.

Gabriel biết là anh cần giải thích cho cậu bé ngây thơ này hiểu chuyện. Anh gần giọng, “”Nghe đây, số cậu còn may đấy. Đã có nhiều đứa cũng bị như cậu và không thấy ngày về.” Giống như tôi, anh nghĩ thầm. “Tìm trò giải trí ở đâu khác đi, một buổi picnic hay họp mặt ở nhà thờ chẳng hạn. Cậu còn không lường được chuyện này. Cậu không đối phó được với cuộc sống đường phố đâu..... dù cậu đang ở ngay trong nó.”

Gabriel đứng dậy, kinh tởm nhìn đám ói bám vào quần mình. Anh kéo cậu bé đứng thẳng dậy, đặt cậu dựa vào tường và chỉnh lại quần áo cho cậu. “Cậu sẽ ổn thôi. Nhớ những gì tôi nói về chuyện nước uống và đừng bao giờ nhận cái gì từ

người lạ. Tin tôi đi, đường phố ăn tươi nuốt sống người như cậu và nhỏ xương ra. Đi tìm các bạn mình rồi về nhà đi.”

Cậu bé cố thốt ra được, “”Cám ơn anh, anh cứu mạng tôi.” Cậu đưa tay sờ lên mặt Gabriel.

Gabriel mỉm cười, “Ừ, mạng cậu thì không rõ, nhưng sự ngây thơ của cậu thì chắc rồi. Ngủ ngon nhé nhóc.”

Một phần Gabriel muốn cầm lấy tay cậu bé non nớt này và đưa cậu về nhà một cách an toàn. Cậu nhóc này còn không lường được những gì vừa xảy ra với mình. Cậu ta ít nhất phải mười tám còn Gabriel mới hai mươi, nhưng giữa họ có cả triệu năm xa cách, những năm tháng anh sẽ không bao giờ lấy lại được và những điều tồi tệ mà cậu bé này sẽ không bao giờ phải trải qua. Cậu bé không dành cho Gabriel. Không phải sự trong sáng này. Dù anh có muốn nó đến đâu đi nữa, đây là một phần cái giá phải trả cho quá khứ của anh.

Tâm trí anh nhớ về JD. Anh có thể nghe cái giọng trẻ con của cậu bé lú lo, “Phi thuyền? Xe ủi đất? Một con voi? Năm xe ủi đất?” Cậu nhóc này cũng hồn nhiên như vậy. Điều đó thể hiện rõ trên khuôn mặt cậu. Cậu còn cả cuộc đời trước mặt và Gabriel đáng bị xuống hỏa ngục nếu cuộc đời đó sa vào con hẻm vắng nào đó. Anh hy vọng cậu nhóc nghe lời anh.

Anh bước đi bởi vì điều đó là cần thiết.

Gabriel gọi Sam và hai người về chiếc Jeep. “Chúa ơi, cậu hôi quá, cái gì trên người cậu vậy?” cô kêu lên.

“Cậu không muốn biết đâu,” Gabriel thở dài. “Mình làm một việc tốt và đổi lại, mình bị ói lên người.”

Chó chồm tới để liếm Gabriel, nhưng nó khịt mũi và lui lại phía sau chiếc Jeep.

“Mày nữa sao hả Chó? Tao còn nhớ có thời mày cũng không thơm tho gì đâu, đồ phản phúc.”

Anh kể cho Sam chuyện xảy ra. “Cậu biết thằng khốn đó định làm gì với cậu bé sao?” cô kinh ngạc hỏi.

“Ừ, mình đã từng thấy chuyện đó,” anh thì thầm.

“May cho cậu ấy là cậu ở gần đó. Mình chỉ ngạc nhiên là cậu nhận ra là có chuyện trong một chỗ đông như vậy.”

Gabriel không muốn kể cho cô là anh và cậu nhóc đó như có duyên tiền định, như thể bất cứ nơi nào anh đi, anh đều thấy khuôn mặt trong sáng đó.

“Chà, có vẻ như cậu nhóc đó cần người trông nom. Cậu sẽ để mắt đến cậu ta chứ?”

Gabriel khịt mũi, “Còn lâu. Mình bận và không có thời gian làm bảo mẫu cho

một tên nhóc nào đó thiếu kinh nghiệm đến mức không biết có một thế giới đen tối chỉ chực chờ lấy nó.”

Sam ngồi yên nghĩ ngợi điều gì đó rồi hỏi khẽ, “Cậu đã ở trong thế giới đó sao?”. Cô có thể nghe thấy điều đó trong giọng anh.

“Phải,” anh thở dài.

“Nhà cậu ở đâu hả Gabriel?”

‘Nhà,’ anh nghĩ. Anh luôn tin rằng anh thuộc về nhà cha mẹ anh ở Baltimore cho đến khi nơi đó không còn là nhà anh nữa. “Gia đình cha nuôi mình sống ở Wrightsville Beach, North Carolina,” anh trầm lặng nói.

Sam suy nghĩ một lúc. “Anh chị em cậu thì sao?”

“Mình từng có một người anh,” Gabriel thở dài. “Anh ấy đi rồi.”

“Anh cậu mất rồi ư, ôi, mình rất tiếc.” Sam chìa tay ra để vỗ vai anh.

“Không,” Gabriel thốt ra, “Anh ấy đơn giản là đi rồi.”

Sam biết khi nào nên dừng. Đoạn đường còn lại chìm trong im lặng một cách nặng nề. Sam gần như có thể nghe thấy Gabriel gào thét trong lòng. Người bạn mới của cô phức tạp hơn cô tưởng.

“Cậu muốn qua nhà mình xem TV không? Vẫn còn sớm mà.”

“Không, mình mệt rồi. Mình cũng cần dậy sớm để leo núi sáng mai. Chúc ngủ ngon, Sam. Mai gặp lại.”

Cô đứng trước cửa nhìn Gabriel chờ Chó đi vệ sinh. Cô có thể nhận ra từ đôi vai của Gabriel rằng anh đang có nhiều điều lo nghĩ. Anh lắc đầu và đưa tay xoa bóp cổ để xua đi cơn đau. Cô nhìn anh khi anh sang phía đối diện khu cư xá, cúi xuống để tháo dây và cởi ủng ra, rũ đôi tất ra khỏi chân, thả quần jeans rơi xuống và cởi áo thun ra. Anh nắm lấy vòi nước và xối sạch chỗ ới mưa khỏi quần áo mình rồi rũ chúng. Cô nhìn những cơ bắp trên tay và vai anh siết chặt lại khi anh đứng đó, người chỉ mặc quần lót. Sam biết sẽ là nguy hiểm nếu cô nhìn anh quá lâu và nghĩ về anh quá nhiều. Anh không dành cho cô. Cô thở dài và khóa cửa phòng.

Gabriel những muốn quay lại xe, tìm một gã điểm nào đó và xử gã cho đến khi đầu óc mụ mị. Nhưng việc đó không làm bớt đi cảm giác tội lỗi và mất mát trong anh. Chỉ đơn giản là nghĩ về Dominic cũng đủ làm mọi nỗi đau quay trở lại. Những lúc thế này, anh ước gì mình uống rượu. Anh muốn quên mình trong việc gì đó. Nếu anh không thể quên đi bản thân trong vòng tay ai đó và anh không muốn rượu chè hoặc dùng ma túy, anh quay sang lựa chọn duy nhất còn lại.

“Đi nào, Chó.” Sau khi ném quần áo bẩn vào trong bồn tắm, anh khoác lên mình quần short vải thô, áo thun trắng và tất sạch. Ủng đã đi vào chân, anh với tay lấy ba lô và chất đầy nước uống, nước tăng lực, ít thức ăn cho chó, vài thanh lương khô và một cái áo sạch. “Đầu óc tao thể này thì ở đây không được ích lợi gì. Ta lên núi thôi.”

Sam vén rèm cửa khi cô nghe tiếng động cơ chiếc Wrangler. Anh đi đâu nhỉ? Cô thả rèm xuống khi đèn xe anh khuất sau góc đường. ‘Lạy Chúa, xin hãy để mắt đến Gabriel. Quỷ dữ đang bám theo chân cậu ấy.’

Đi về phía đông, Gabriel chọn một con đường nhỏ vòng qua căn cứ không quân Davis-Monthan và đi vào vườn quốc gia Saguaro. Anh đã đọc kỹ bản đồ tối qua và chọn đường mòn Sendero Esperanza. Con đường này chạy vòng quanh khu vườn quốc gia lên tận dãy Rincon. Đúng thứ anh cần, một chuyến đi gian nan vất vả. Anh dừng xe đúng lúc ánh bình minh vẽ những vệt hồng và xanh lên bầu trời. Trong bãi đỗ không có chiếc xe nào khác. Anh có thể thấy biển báo chỉ những đường leo núi cho người mới bắt đầu và những đường khó khăn hơn dẫn vào sâu trong núi. Gabriel tìm biển có chữ Sendero Esperanza. “Đi nào anh bạn. Để xem ta đi được bao xa.”

6. Chương 6: Brian

Học kỳ đã chính thức vào guồng. Cả nhóm bận túi bụi vì bài vở và ai cũng có nhiều bạn mới khi họ bước vào các giờ học chuyên ngành.

Chester và Annie đã thành một đôi chính thức, và Brian giờ ở phòng Alan nhiều hơn là phòng mình. Họ càng ngày càng trở nên thân thiết, nhưng Brian vẫn thấy bất ổn. Cậu vẫn cần có ai đó để nói chuyện về những cảm xúc của cậu.

Brian ngồi một mình với những suy nghĩ của cậu. Cậu nhìn đắm đắm vào đỉnh núi phủ tuyết ở đằng xa và ước rằng cậu có thể tới đó để suy nghĩ được rõ ràng hơn. Cậu thật sự quý những người bạn mới của cậu và thích thú với việc là thành viên của nhóm, nhưng cậu bắt đầu cảm thấy mình bị ra rìa. Chính cậu cũng không nghĩ được tại sao. Có lẽ một phần là vì các bạn cậu ai cũng có những mục tiêu rõ ràng, còn cậu thì không được như vậy. Cậu chưa biết được mình muốn làm gì trong phần đời còn lại.

Will, dù mê trượt ván thể nào đi nữa, sẽ nối nghiệp cha làm luật sư. Jeff sẽ giúp dân tộc mình sử dụng tài nguyên trong sa mạc để các thế hệ tương lai cũng được hưởng lợi. Chester, cầu trời phù hộ cậu ấy, sẽ dành cuộc đời mình đi tìm

những con người da xanh tí hon. Charlie sẽ chinh phục sân khấu Broadway, còn Alan sẽ về quê dạy các học sinh bản địa Mỹ. Tất cả đều có kế hoạch cho cuộc đời mình.

“Mình làm sao vậy?” Brian thở dài. “Có phải vì mình là gay không? Có phải đó là lý do mình không thể quyết định được gì không? Cậu nghĩ về Whit, một luật sư tài giỏi giúp những người yếu thế chống lại những bất công của xã hội và Steve, người thổi hồn vào đá và xi-măng để tạo nên những công trình tuyệt đẹp. Liệu họ có biết mình muốn làm gì trong tương lai khi bắt đầu học đại học không? Cậu đăng ký học khoa Bảo

chí, nhưng cậu không thích viết lách đến thế. Cậu quyết định buổi tối sẽ gửi email cho Steve và Whit để hỏi về chuyện đó. Có thể họ sẽ giúp được cậu.

Lý do quan trọng nữa làm cậu cảm thấy hơi bị ra rìa là các bạn cậu có thể tán dóc với nhau hàng giờ về con gái. Ngắm nhìn họ, so sánh rồi cho điểm theo thang từ 1 đến 10. Cậu muốn hét lên nếu cậu phải nghe những từ về eo, ngực, v...v... một lần nữa. Chuyện đó làm cậu cảm thấy thật tồi tệ như thể cậu là kẻ không

bình thường. Cậu cũng ngắm mọi anh chàng đẹp trai mà cậu đi ngang qua và cho điểm họ, nhưng cậu không có ai để cười đùa với cậu về chuyện đó.

Brian nhớ về tối nọ khi cậu giúp Charlie vẽ minh họa cho một bài luận. Charlie là gay Brian cũng vậy. Tại sao giữa họ không có gì xảy ra? Liệu Charlie thậm chí có biết chuyện của cậu không?

“Dịch cái thanh màu đỏ ấy đi một chút thôi,” Charlie chỉ vào màn hình. “Được rồi! Hoàn hảo! Cậu cũng tuyệt như vậy, Bri ạ.” Charlie huých vai Brian và nhìn vào người vũ công trên màn hình.

“Mình không hoàn hảo,” Brian thốt ra, “Mình là gay.”

Charlie sững lại một chút rồi phá lên cười. “Chà, cũng đến lúc rồi. Cậu không thể giấu chuyện ấy mãi được.” “Cậu biết sao? Thế sao cậu không nói gì cả?”

“Xi, người cậu tỏ ra hàng đọt sóng thần nói rằng cậu là một thằng gay, cưng ạ, nhưng mình không bao giờ ép một người ra khỏi nơi trú ẩn an toàn khi người đó chưa sẵn sàng.”

Brian nhăn mặt. “Mình không tỏ ra hừm, ít nhất là mình cố để không thành như vậy.” Cậu nhìn xem Charlie có cười mình không.

“Không sao đâu, thật đấy,” Charlie nhe răng cười. “Thật ra với mình thì thế lại tốt hơn, theo một nghĩa nào đó. Mình không thể giấu được con người thật của mình và mình cũng chẳng muốn giấu.”

“Cậu công khai chuyện cậu là gay từ hồi trung học sao?” Brian có thể hình dung những đau khổ mà Charlie đã phải trải qua.

“Ừ, đó là một vụ tai tiếng âm ỉ,” Charlie cười buồn, “Nhưng mình biết mình sẽ vượt qua. Mình không thể giả vờ làm một kẻ không phải là mình nên mình vào câu lạc bộ kịch, phần còn lại thì cậu biết rồi. Bây giờ nhìn xem mình đã đi đến đâu.”

“Mình ước gì mình cũng tự tin được như cậu,” Brian thở dài,

“Mình hay lo lắng quá mức. Mình còn không biết tại sao mình đến đây.”

“Mọi chuyện sẽ êm đẹp thôi, cưng ạ, cứ chờ mà xem. Cho đến lúc đó, cứ đến

nói chuyện với Charlie này khi cậu thấy cần. Mình sẽ luôn lắng nghe. Mình cá là Alan gây khó khăn cho cậu đúng không?”

“Alan á?” Brian hỏi lại.

“Cậu ấy tuyệt lắm,” Charlie cười thông hiểu, “Nhưng lại là đứa thích con gái.”

“Phải. Quỷ thật!”

“Chúng ta sẽ tìm cho cậu một anh chàng bánh trai, được không? Mình sẽ để ý tìm một người hợp với cậu.”

Biết là Charlie sẽ giúp cậu trấn an Brian được một phần, nhưng cậu vẫn chưa thể thổ lộ những ý nghĩ sâu kín nhất của mình cho bất kỳ ai. Cậu biết Alan sẽ lắng

nghe, Chester cũng vậy, nhưng cả hai sẽ không bao giờ hiểu. Làm sao họ hiểu được những gì mà bản thân Brian cũng không nắm rõ?

Cậu cứ đắn đo xem có nên đến Hội sinh viên đồng tính không; những tờ rơi bày màu cầu vồng được găm đầy bảng thông báo trên trường. Cậu chỉ là chưa sẵn sàng để đến đó. Cậu biết nếu cậu làm vậy thì mọi chuyện sẽ thay đổi. Cậu sẽ trở thành ‘Chàng gay Brian’ và cậu chưa sẵn sàng để đeo cái mác đó. Vấn đề nằm ở cậu chứ không phải ở Hội. Cậu hiểu rõ điều đó. Cậu chỉ là chưa sẵn sàng.

**

“Có ai muốn đi xem phim không,” Alan thò đầu vào phòng hỏi.

“Không được, mình có hẹn với Annie,” Chester tự hào nói.

“Cậu thì sao hả Bri?”

“Có,” Brian gật đầu, “Để mình làm xong bảng tính này đã.”

Brian và Alan nhảy lên xe buýt rồi xếp hàng để mua vé xem phim Đồi có mắt 2.

“Khỉ thật, phần một ghê lắm. Mình la hét như một đứa con gái,” Brian bật cười.

“Ừ, làm như ai cũng muốn ra sa mạc để bị giết rồi xẻ ra từng mảnh,”

Alan co rúm người.

“Thế thì tại sao ta lại ở đây?” Brian hỏi, mắt cậu ánh lên tinh nghịch.

“Vì ta THÍCH vậy!!” cả hai đồng thanh.

Khi hai người dịch chuyển dần đến chỗ bán vé, hai cô gái học chung lớp Tâm lý với Alan xuất hiện. Họ cười đùa với hai người bạn và hỏi xem liệu hai cậu có muốn ngồi gần họ không. “Tất nhiên rồi,” Alan cười và đưa mắt nhìn Brian, “Bri, đây Laina và Marcie. Cậu có phiền không nếu họ hét vào tai chúng ta trong rạp?”

“Không thành vấn đề, nhưng hai cậu phải nắm chặt tay Alan kéo cậu ấy chạy ra khỏi rạp mắt,” Brian đùa.

Trong rạp đầy tiếng “Trời ơi!!” và “Gọi mình khi hết phim nhé!!” Các cô gái la hét và hé mắt nhìn qua kẽ ngón tay; một số kha khá các cậu trai cũng làm vậy. Bắp rang bay tứ tung trong không trung khi tất cả sợ chết khiếp.

“Bọn mình bệnh quá,” Brian bật cười. “Phải có gì đó để làm vào tối thứ sáu hơn là đi xem thứ này.” Nhịp tim cậu đã trở lại bình thường.

“Các cậu có thấy máu phun ra từ cổ cái gã trong phim không? Chúa ơi!”

“Ừ,” Alan cũng cười, “Những thứ máu me đó làm mình đói bụng. Có

ai muốn đi ăn pizza không!!”

Khi đi tắt qua bãi để xe để đến con đường chính sáng đèn, cả đám trêu Laina vì cả buổi chiều phim cô chỉ dám nhìn qua kẽ ngón tay. Một giọng nói vang lên trong bóng tối, “Bồ mày đỏ hỏ, mọi da đỏ?”

Brian nhìn quanh. Cậu không thấy một ai. “Đi tiếp đi.”

Alan nhún vai, “Mình nghĩ câu đó nhắm vào mình.”

Rick Juarez và hai gã bạn bước ra khỏi bóng tối và chặn đường những người bạn.

“Bọn tao không thích lũ mọi chúng mày động vào đàn bà của dân tao.”

Laina chống nạnh, “Đàn bà của dân các anh? Thôi nói nhắm đi.”

“Mày cần được dạy một bài học, đồ thích mọi,” Một trong hai gã đứng cạnh Rick lẩm bẩm. “Nếu mày là em tao, tao sẽ,”

“Chúng tôi không thích rắc rối,” Brian nói.

“Dù mày muốn hay không thì mày gặp rắc rối rồi. Tao đã theo dõi bọn mày và bọn mày cần một bài học, đặc biệt là thằng mọi này.” Rick gầm gừ. Gã đứng cạnh hắn đập đập cây gậy bóng chày vào lòng bàn tay.

“Khỉ thật!” Brian nuốt nước bọt khan. Cậu nhìn quanh tìm lối thoát, nhưng cả đám đang ở trong bóng tối và cậu không thấy gì khác ngoài bóng đen một vài chiếc xe. “Các anh không được làm vậy. Để chúng tôi yên,” cậu quát. “Chúng tôi sẽ gọi cảnh sát.”

Rick và đồng bọn phá lên cười, “Họ không cựa quậy một ngón tay nếu bọn tao dạy dỗ một thằng mọi nào đó đâu. Họ sẽ mặc kệ bọn mày.”

“Có thể cảnh sát sẽ làm vậy, nhưng tao thì không.” Brian nghe tiếng cách đây đe dọa của một khẩu súng được lên đạn. Tiếng động đó đủ làm gã du côn đánh rơi cây gậy bóng chày. “Tốt hơn là bọn mày nên cút đi. Đừng để tao nhìn hoặc nghe thấy bọn mày động đến dù chỉ một sợi lông chân của các cô cậu đây. Nếu không tao sẽ cho bọn mày một trận đến mức mẹ bọn mày cũng không nhận ra bọn mày nữa. Capisce?”

Cả đám sững lại, rồi Rick bỏ chạy, hai tên đồng bọn theo sau.

Im lặng. Tim đứa nào cũng đập mạnh đến mức người ta có thể nghe thấy tiếng từ cách đó một dặm, rồi Marcie thì thầm, “Mình tè ra quần rồi.” Câu đó đánh tan im lặng và cả đám ồ lên một lúc.

“Cám ơn anh.”

“Chúa ơi! Mình sợ quá.”

“Cám ơn anh rất nhiều.”

“Mình nghĩ mình cần,” Laina thốt ra khi cô ngồi thụp xuống lề đường.

Brian nhìn về phía đám xe đỗ ở đó và nhận ra thanh ngang trên mũi một chiếc Jeep lớn. Đây là số mệnh hay là ảo ảnh như trong phim Ma trận hay là gì?

“Tôi sẽ phải cứu cậu bao nhiêu lần nữa đây hả anh bạn? Cậu không thể ra ngoài đường ban đêm mà không có một đội bảo vệ có vũ trang đi kèm. Tôi nghĩ chúng ta đã thỏa thuận rồi!”

Brian bước lại gần chỗ chàng trai cao lớn đang đứng. Tay phải anh ta cầm một khẩu súng trường nòng hướng xuống đất. “Súng Anh có súng.”

“Tôi có nhiều thứ lắm, nhưng tất cả thời giờ của tôi đều tiêu vào việc cứu cậu khỏi bị giết. Tại sao vậy?” Brian ngoài nhìn qua vai và thấy một con chó đen to lớn đang ngẩng đầu ở ghế sau và một cô gái tóc vàng xinh đẹp ngồi ghế trước. ‘Tất nhiên là sẽ có một cô gái tóc vàng và tất nhiên cô ta sẽ trông đúng như vậy,’ Brian rên lên trong lòng.

“Em không biết tại sao, nhưng em mừng là anh làm vậy.” Vì trời tối, Brian không nhìn rõ chàng trai mà cậu nghĩ là người lái chiếc Wrangler đen, nhưng cậu có thể cảm thấy cặp mắt sâu thẳm đó xuyên qua người cậu. Cậu tự hỏi anh ấy thấy gì. Có lẽ anh chỉ thấy một cậu nhóc ngốc nghếch không biết tránh khỏi rắc rối mà cùng lắm với anh như một thằng em ngỗ nghịch.

“Làm ơn lần sau đi vào chỗ sáng và tránh xa khỏi những con hẻm tối hay nơi vắng người. Tôi có nhiều việc khác để làm hơn là đi cứu bản mặt,” anh ngừng lại một chút, “... khốn khổ của cậu.”

“Vâng, vâng” Brian trả lời, trong đầu cậu có rất nhiều điều muốn nói nhưng miệng cậu cứ riu lại. “Cám ơn anh vì đã, anh biết đấy, cứu em, và, ôi Chúa ơi, em ói lên người anh, và giờ đến chuyện này,” cậu hoa chân múa tay. “Brian, đấy là tên em. Brian.”

Cậu nghe một tiếng cười khe khẽ, “Được rồi ... Brian,” và người đó tiến lại gần, đưa ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm Brian lên để nhìn vào mặt cậu. Anh nói, “Hứa với tôi là cậu sẽ cẩn thận. Tôi không thể lúc nào cũng chạy đến giúp cậu được. Xảy ra rắc rối một lần nữa là linh hồn cậu sẽ thuộc về tôi. Hừm, đó là một ý nghĩ đáng sợ.”

‘Không đến nỗi thế,’ Brian cuống quýt nghĩ.

Những người bạn còn lại của Brian đứng yên này giờ để chờ cậu cảm ơn vị cứu tinh. Rồi Alan cất tiếng, “Bri ơi, tốt nhất là chúng ta về kéo lỗ chuyện buýt cuối mất. Cám ơn anh lần nữa vì đã cứu bọn em. Tên em là Alan Lapahie còn đây là Laina và Marcie.” Laina và Marcie chạy về phía người kia và ôm chầm lấy anh, Laina tặng anh một cái hôn lên má.

“Cám ơn, cám ơn, cám ơn,” cô thốt ra.

Người kia có vẻ nghĩ ngợi điều gì đó rồi thở dài. “Các cô cậu lên xe để tôi đưa về trường đi. Các cô cậu có thể bị một bầu khí hoang tẩn công nếu tôi để các cô cậu ở đây. Không ai yên tâm được khi có cậu nhóc này.”

Cả đám dồn vào ghế sau và một con chó đen to trèo vào lòng Brian. Cậu căng thẳng nhìn vào cặp mắt to của nó. “Nó có cắn không?”

“Phải rồi, cho cậu ta biết tay đi, Chó!” Con quái vật đen xì đó tiến đến liếm khắp mặt Brian.

“Xin chào,” cô gái tóc vàng xinh đẹp ngồi ghế trước nói. “Chị là Sam. Lũ du côn như mấy gã đó hay lảng vảng trong chỗ tối. Các em nên báo cảnh sát nếu bọn nó giở trò lần nữa.” Brian thấy cô đưa mắt nhìn người kia như muốn hỏi điều gì đó. “Phải, đây là cậu nhóc ở hộp đêm.” Brian rên lên. Cô ta biết vụ ới mưa và chuyện cậu đã ngu ngốc như thế nào.

Chuyến trở về ký túc trôi qua nhanh chóng. Brian liên tục nhìn trộm người đang lái xe. Trông anh còn đẹp hơn cậu nghĩ; quần short đen gọn gàng quanh cặp đùi mạnh mẽ và chiếc áo trắng tinh trên đôi vai rộng. Màu trắng của vải áo làm nổi bật nước da olive của anh. Brian nhận thấy cổ anh có một sợi dây chuyền vàng mỏng mảnh nhưng không thấy được nó mang cái gì. Gió lùa qua những lọn tóc quăn đen của anh và làm chúng nhảy múa.

Dưới ánh đèn đường, trông anh không nhiều tuổi như Brian nghĩ lúc đầu; có lẽ anh chỉ hơn cậu một hai năm. Nhưng Brian có thể thấy rõ tâm hồn anh già dặn hơn cái tuổi đó nhiều. ‘Có lẽ anh ấy đang nghĩ mình là một thằng ngốc và anh ấy tốt nhất là nên tống khứ cả đám đi. Mình không trách anh ấy,’ Brian nghĩ. Chúa ơi, hai người ấy đứng với nhau trông thật hợp, làn da rám nắng của anh cạnh mái tóc vàng của cô. Thật là một đôi hoàn hảo. Trí tưởng tượng của Brian gây rắc rối cho cậu.

Chiếc Jeep dừng lại và Alan leo ra khỏi xe từ đằng sau rồi chờ Brian trên vỉa hè. “Cám ơn anh lần nữa. Bọn em không biết trả ơn anh thế nào,” Alan nói với lên với người đằng trước.

Người kia phẩy tay, “Không thành vấn đề.”

Brian cau mày. Tên anh ấy là gì? Anh ấy chưa tự giới thiệu. “Cám ơn anh, em sẽ cố tránh xa khỏi rắc rối, anh”

Người kia đứng tựa vào chiếc Jeep nhìn Brian, một tay đặt lên đầu con chó, tay kia trên cửa xe. Anh ta có vẻ ngập ngừng như thể mọi chuyện sẽ thay đổi khi cái tên được nói ra. “Gabriel. Tôi tên là Gabriel.”

“Phải rồi,” Brian lẩm bẩm; anh ấy đúng là thiên thần của sự báo thù.

Sam vẫy tay chào khi chiếc Jeep đi khỏi và Brian đứng nhìn cho đến khi đèn xe mờ dần vào bóng tối.

“Chúa ơi!!” Laina thốt lên, “Ai vậy? Mình chưa bao giờ gặp anh ấy trên trường. Anh ấy có học ở đây không? Anh ấy đẹp quá. Chị ấy cũng vậy. Chúa ơi, ước gì mình cũng được thế.”

Alan theo dõi cảnh Brian nhìn theo chiếc Jeep. Cậu mỉm cười. “Trên đời này không có gì là ngẫu nhiên cả,” cậu lẩm bẩm với chính mình. Các vị thánh thần đang chơi vài thế bài rất thú vị cho người bạn Brian của cậu. Không như Brian, người mải lẩm bẩm và lắp bắp, Alan đã nhìn thấy vẻ mặt của Gabriel khi anh gặp Brian. Đó không phải là vẻ mặt của một người anh với em trai mình.

Yên vị trong phòng sau khi hai cậu đã hộ tống các cô gái về nơi ở trong đó Alan đã kịp sắp xếp một cuộc hẹn với Laina và Marcie thất vọng bắt tay Brian rồi chúc cậu ngủ ngon, Brian và Alan lôi danh sách sinh viên mà họ được phát trong ngày nhập trường ra. Trong đó có tất cả sinh viên trong trường cùng với những thông tin chung chung chẳng hạn như tiểu bang nơi họ sống và chuyên môn.

“Chắc chắn là có anh ấy trong này,” Brian nói một cách hơi vội vã.

“Chà, vậy ra đó là người đã cứu mạng cậu ở hộp đêm hôm đó?”

“Phải, và mình đã ới lên anh ấy thay vì cảm ơn.”

“Anh ta không có vẻ gì là cáu giận. Bối rối thì đúng hơn,” Alan vừa cười vừa nói.

“Bối rối? Về chuyện gì?”

“Anh ta như thể là đã đoán rằng sẽ có chuyện xảy ra cho cậu. Mình biết điều đó nghe có vẻ điên, nhưng.....”

“Có lẽ anh ấy chỉ muốn tự tay khử mình cho xong nợ.”

“Thế thì cái câu anh ta nói rằng xảy ra chuyện một lần nữa thì linh hồn cậu thuộc về anh ta nghĩa là gì?”

Brian cựa quậy một cách lúng túng, mặt cậu đỏ bừng, “Mình không biết, nhưng mình nghĩ tới những thứ tệ hơn nhiều.”

Họ không tìm thấy cái tên Gabriel trong danh sách sinh viên năm cuối. Khi đưa ngón tay dò theo tên các sinh viên năm ba, Alan kêu lên, “Đây rồi. Đây hẳn là anh ta. Chắc chắn trông anh ta giống người Ý và anh ta nói Capisce, đó là tiếng Ý, đúng không?”

Brian với lấy cuốn danh sách và đọc:

Gabriel R. Parelli

Wrightsville Beach, North Carolina

Ngày tháng năm sinh-; 24/10/1986

Số hộp thư -; BioSci#714

Chuyên ngành -; Địa chất

Alan cảm thấy Brian có gì là lạ. “Có chuyện gì vậy?”

Brian nhe răng cười hết cỡ. “Số hộp thư của anh ấy Quỷ thật! Alan, đây là sinh nhật mình. Tháng 7 ngày 14. Đây là điềm báo hay cái gì đó tương tự, đúng không?”

“Mình nghĩ đến cái khác,” Alan cười.

Ghi chú

1. Ý nghĩa tên Gabriel: trong tiếng Do Thái, “Gabriel” nghĩa là “Sức mạnh của Chúa”. Trong Kinh thánh, Gabriel là một trong các thiên thần tối cao và là người thổi hồi tù và báo hiệu ngày tận thế. Vì vậy, thiên thần Gabriel được gắn với sự báo thù hay đúng hơn là sự phán quyết những sai trái trong đời một người. Gabriel cũng được biết đến với vai trò là sứ giả của Chúa báo cho Đức mẹ đồng trinh Maria về sự ra đời của chúa Jesus.
2. Ngày tháng: thứ tự khi viết ngày tháng của người Mỹ là tháng-ngày-năm. Vì vậy, với người Mỹ, 714 trong số hộp thư của Gabriel sẽ dễ dàng được hiểu thành ngày 14 tháng 7.

7. Chương 7: Gabriel

Đến giữa tháng mười thì nếp sinh hoạt của Gabriel đã cố định. Anh dậy ngay lúc mặt trời mới mọc, chạy bộ với Chó ở sân điền kinh, tắm rửa rồi đi thẳng tới phòng học khoa Địa chất.

Anh chọn đi chuyên về những vùng đất bị tổn hại về mặt sinh thái và dành nhiều thời gian đi thực địa để học cách cải thiện những vùng đất như vậy cho thế hệ mai sau. Lúc nào anh cũng đi thu thập số liệu với các giáo sư hoặc là vùi đầu trong sách vở. Anh tránh hết sức việc để dư thời gian vì anh sẽ lại nghĩ ngợi về cha mẹ mình hoặc về Dominic.

Gabriel làm việc vặt quanh khu cư xá cho ông Krenney và giúp giáo sư Parrish sắp xếp và đánh máy bài giảng. Những việc làm thêm này giúp anh có đủ tiền nuôi cả người lẫn chó và mua những gì cần thiết cho việc học.

Cuối tuần anh luôn nói chuyện với Easy và cố thuyết phục cha nuôi mình rằng mọi chuyện vẫn ổn. Tuy nhiên giọng anh luôn bị mây đen bao phủ mà Easy chưa luận ra được là tại sao. Nhưng khi ông nói với Jordan là sẽ bắt máy bay đến thăm Gabriel thì Jordan cản ông lại “Nó lớn rồi. Cậu còn nhớ hồi cậu hai mươi tuổi không? Cậu ghét bị giám sát lắm mà. Nếu nó cần cậu thì nó sẽ nói. Cậu phải tin tưởng nó. Nó sẽ biết khi nào nó cần dựa vào gia đình thôi.”

Sau khi trấn an Easy rồi, Jordan chờ bạn mình đi hắt rồi rút điện thoại di động ra và nhấn số của Gabriel. Khi Gabriel nhấc máy, Jordan hỏi thẳng, “Thế nào chàng trai, cháu vẫn ổn chứ?”

Gabriel bật cười, “Hửn rồi chú Jordy, sao chú lại hỏi thế? Chú Easy nói gì với chú à?”

“Cậu ấy đang đứng ngồi không yên như gà mẹ mất con. Cháu biết tính Ez mà.”

“Cháu ổn thật mà. Chỉ hơi buồn mỗi khi nghĩ về cha mẹ cháu và anh Dominic.

Nhưng mọi chuyện còn lại đều bình thường.”

Họ nói chuyện một lúc nữa về bài vở, về chó mèo và về chiếc Jeep.

“Cháu phải công nhận với chú là chú không thể cho cháu cái gì hợp hơn chiếc Jeep được, chú Jordy ạ. Ở đây có nhiều đường núi lắm. Cháu phải cảm ơn chú lần nữa”.

Gabriel gửi lời hỏi thăm cả nhà và nhờ Jordan nói với JD là con chó Ninja

Rùa vẫn ổn. Khi Jordan tắt máy, ông có thể cảm nhận được sự bất an mơ hồ mà Easy nói tới. Có cái gì đó đáng lo ngại trong giọng Gabriel. Chẳng lẽ có chuyện gì đó đã xảy ra làm Gabriel nhớ lại chuyện gia đình? Thật ra đây là lần đầu tiên Jordan nghe Gabriel kể là có anh trai. Dominic à? “Dan,” ông gọi, sải bước về phía bên kia ngôi nhà, “Cậu đâu rồi? Mình có chuyện cần bàn.”

**

Gabriel đập tay vào tường và gọi lớn, “Ê, Sam, Mình cần đi mua giấy vẽ cho ngày mai. Muốn qua cửa hàng McKennon’s với mình không?”

“Khỉ thật, Gabriel. Một ngày nào đó cậu sẽ làm bể tường mất, lúc đó thì sẽ ra sao?”

“Chắc là mình sẽ nói chuyện với cậu qua cái lỗ đó thay vì hò hét như thế

này,” anh cười. “Muốn đi với mình không? Mình sẽ đãi cậu món spaghetti ở quán Luigi’s.”

“Hay đấy, mình lên xe rồi.”

Hai người tới quán Luigi’s và Gabriel đỗ xe ngay trước cửa dưới ánh đèn đường.

“Ồ yên đây nhé Chó. Tao sẽ để phần thịt viên cho mày.”

Hai người ngồi ở cái bàn con gần cửa để Gabriel có thể trông chừng chiếc Jeep

và gọi spaghetti cùng thịt viên với những miếng bánh mỳ Ý to tướng để chấm nước sốt. Họ tấn công chỗ thức ăn và phá lên cười khi nước sốt dính khắp cằm bạn mình.

Sam ngả người ra ghế và rên khe khẽ vì quá no. Sam hỏi, “Spaghetti mẹ cậu nấu chắc cũng ngon như thế này?”

“Mình đã từng thích spaghetti của mẹ mình,” Gabriel nói khẽ.

“Ôi, mình xin lỗi. Cậu không còn mẹ nữa sao?” Sam cảm thấy có lỗi. Gabriel chưa bao giờ kể về gia đình anh và cô đã quá tò mò. Khi nhìn mặt anh cô biết câu chuyện không chỉ có thế.

“Bà ấy chưa chết, nếu đó là ý cậu muốn hỏi, nhưng bà ấy đã đi rồi đi khỏi trái tim mình.” Anh bắt đầu xé tờ khăn giấy ra thành từng mảnh nhỏ,

mắt anh nhìn xa xăm vào không gian đang tối dần.

“Cả cha cậu cũng đi rồi à?” cô dịu dàng hỏi khi nhận ra điều anh muốn nói.

“Phải, bọn họ tới địa ngục dành cho những người vứt bỏ con mình,” anh lầm bầm.

Sam vươn người về phía trước và nắm lấy tay Gabriel để ngăn anh đừng xé tờ khăn

giấy thêm nữa. “Vì cậu là gay sao?”

“Vì mình không còn là con của họ nữa,” anh thở dài. “Mình không còn là con của họ nữa từ cái ngày mà họ ném mình ra đường.”

“Ôi, Gabriel, mình rất tiếc. Chuyện đó thật kinh khủng. Thế cậu đi đâu?

Làm gì? Lúc đó cậu bao nhiêu tuổi?”

Anh chớp mắt. Sam có ý tốt, nhưng những câu hỏi đó làm anh đau đớn khôn tả.

“Chuyện dài lắm. Mà cậu không muốn nghe đâu. Tất cả những gì mình có thể kể cho cậu được là mình rất may mắn. Một người tuyệt vời đã tìm thấy mình và bây giờ mình lại có gia đình. Một gia đình trong mơ.”

Vậy ra bóng tối mà cô thường thấy trong mắt anh là do những nỗi đau quá sức chịu đựng. “Bây giờ mình cũng là gia đình của cậu, Gabriel. Mình hy vọng là cậu hiểu điều đó.”

Một âm thanh rất kỳ quặc xuyên qua tường quán ăn. “Ouo w! Ouo w!

” Gabriel nhìn ra cửa sổ và thấy Chó đang ngồi thẳng dậy trên ghế sau, mõm nó hướng lên trời. “Ouo ww!”

“Cái gì vậy ...?” Gabriel tròn mắt rồi bật cười. “Chó nghĩ nó là sói đồng cỏ.”

“Mình thì nghĩ nó muốn phần thịt viên của nó,” Sam cũng cười. Cô dồn

hết chỗ bánh mì còn dư cho chú chó. ‘Mình không rõ làm sao nó biết được, nhưng nó làm Gabriel cười,’ cô nghĩ thầm.

McKenna’s là một cửa hàng bách hóa giá rẻ. Đồ ở đó rẻ hơn nhiều so với hiệu

sách của trường nơi nhiều sinh viên thường mua học cụ. Cửa hàng ở gần Delaney Drive trong một siêu thị có rạp chiếu phim. “Bây giờ đang có phim gì nhỉ,” Sam hỏi khi xe rẽ vào bãi đỗ.

“Chúa ơi, phần hai của Đồi có mắt,” Gabriel rên lên. “Phần một đã đủ tệ rồi. Cậu hỏi làm gì? Cậu muốn xem à?”

“Chúa có mắt, không. Mình không ưa thứ đó. Nó làm mình sồn da gà.”

“Tốt, thế thì mình vào McKenna’s. đi Mình còn muốn mua ít dầu ở cửa hàng giảm giá dưới kia nữa.”

“Ừ, cứ vậy đi.”

Sau khi mua bán xong, hai người dừng lại uống cà phê và khi họ về chiếc Jeep

thì trời đã về khuya. Gabriel nghe tiếng Chó gầm gừ. “Có chuyện gì vậy, cậu bé?” Rồi anh nghe thấy tiếng còi cộ từ chỗ tối nhất trong bãi để xe.

“Chúng tôi không thích rắc rối.” Một giọng có vẻ quen quen.

“Dù mày muốn hay không thì mày gặp rắc rối rồi. Tao đã theo dõi bọn mày và bọn mày cần một bài học, đặc biệt là thằng mọi này.” Gabriel nghe một âm thanh không gì khác hơn là tiếng gậy bóng chày đập đập vào tay ai đó.

Gabriel đẩy Sam đứng khuất sau chiếc Jeep và tìm vật gì đó dưới ghế tài xế.

Rồi anh nghe thấy, “Các anh không được làm vậy. Để chúng tôi yên.”

“Họ không cựa quậy một ngón tay nếu bọn tao dạy dỗ một thằng mọi nào đó

đầu. Họ sẽ mặc kệ bọn mày.”

Gabriel bước ra chỗ sáng, lên đạn và chĩa khẩu súng về phía bọn côn đồ.

“Có thể cảnh sát sẽ làm vậy, nhưng tao thì không.” Anh theo dõi tình

hình khi một gã đánh rơi cây gậy bóng chày xuống đất. “Tốt hơn là bọn mày

nên cút đi. Đừng để tao nhìn hoặc nghe thấy bọn mày động đến dù chỉ một sợi

lông chân của các cô cậu đây. Nếu không tao sẽ cho bọn mày một trận đến mức mẹ bọn mày cũng không nhận ra bọn mày nữa. Capisce!”

Bọn khốn bỏ chạy. Gabriel thả lỏng khẩu súng trong tay và để nòng chúc xuống

đất. Anh nghe một giọng nói nhỏ thì thầm, “Mình tè ra quần rồi.”

Cả đám ủa về phía anh để cảm ơn. Cô bé tóc vàng xinh xắn ngồi thụp xuống vệ đường.

Bỗng nhiên Gabriel nhận ra chủ nhân giọng nói đó. ‘Lạy Chúa toàn năng’, anh rên thầm, ‘Đừng bảo mình đó là tên nhóc đó nữa chứ’. Anh nhìn cậu bé bước về phía mình, Chúa ơi, cậu ta còn dễ thương hơn là Gabriel nhớ. Can đảm nữa chứ, giọng cậu ta không chút run rẩy khi quát bọn khốn đó. “Tôi sẽ phải cứu cậu bao

nhiều lần nữa đây hả anh bạn? Cậu không thể ra ngoài đường ban đêm mà không có một đội bảo vệ có vũ trang đi kèm. Tôi nghĩ chúng ta đã thỏa thuận rồi!”

Cậu nhóc tiến lại gần hơn và nói bằng giọng hơi sợ sệt “Súng Anh có súng.” như thể anh là một tên ma cô buồn ma túy không bằng.

Gabriel trả lời, “Tôi có nhiều thứ lắm, nhưng tất cả thời giờ của tôi đều tiêu vào việc cứu cậu khỏi bị giết. Tại sao vậy?” Anh thấy cậu bé liếc nhanh về phía chiếc Jeep.

Cậu đáp lại với một nụ cười, Em không biết tại sao, nhưng em mừng là anh làm vậy.”

Gabriel ngắm cậu bé và nhận thấy sự mong chờ ánh lên trong mắt cậu. Anh vật lộn với tình cảm của bản thân vì biết rằng cậu nhóc này là một người anh không nên làm hoen ố. Anh gằn giọng, “Làm ơn lần sau đi vào chỗ sáng và tránh xa

khỏi những con hẻm tối hay nơi vắng người. Tôi có nhiều việc khác để làm hơn là đi cứu bản mặt” anh suýt nữa buột miệng nói “dễ thương”

nhưng kìm lại được và thay bằng”khốn khổ của cậu.”

Anh thấy ánh sáng trong mắt cậu bé mờ đi. Khỉ thật! Anh không định nặng lời như thế, nhưng cậu bé trong sáng tinh khôi như đồng xu mới này không cần anh lãng vãng xung quanh. Anh suýt nữa đưa tay vuốt má cậu bé để trấn an cậu rằng cậu không làm gì sai. Kẻ sai trái là Gabriel. Gabriel mới là kẻ có vấn đề. Anh ghét những gì mình nhìn thấy trong đôi mắt cậu bé.

“Vâng, vâng,” cậu bé trả lời, “Cám ơn anh vì đã, anh biết đấy,

cứu em, và, ôi Chúa ơi, em ói lên người anh, và giờ đến chuyện này.” Cậu

khua tay loạn lên rồi chỉ vào mình, “Brian, đấy là tên em. Brian.”

Quý bắt anh đi! Bây giờ thì cậu bé đã có một cái tên. Cậu không còn là một tên

nhóc tình cờ gặp ngoài đường. Cậu đã là ai đó mà dường như là có duyên với Gabriel hay đại loại như vậy. “Được rồi ... Brian.” Và lý trí hẳn đã bỏ rơi anh vì anh không thể ngăn được chính mình. Anh đưa tay ra và nâng cằm Brian lên để nhìn vào đôi mắt xinh xắn đó. “Hứa với tôi là cậu sẽ cẩn thận. Tôi không thể lúc nào cũng chạy đến giúp cậu được. Xảy ra rắc rối một lần nữa là linh hồn cậu sẽ thuộc về tôi.” Và một lời bình luận với chính mình, “Hừm, đó là một ý nghĩ đáng sợ.”

Tia sáng lóe lên trong mắt cậu bé báo với anh rằng không chỉ mình anh mới có những cảm xúc đang ngập tràn con người anh. “Không đến nỗi thế,” Brian nói, giọng đầy hy vọng.

Gabriel nghe tiếng cậu bé thứ hai nói gì đó và quay lại. Chúa ơi, những cậu nhóc dễ thương này ở đâu ra vậy? Mái tóc dày đen nhánh, đôi mắt sâu và nét mặt sắc sảo, cậu nhóc này thật đẹp. Khỉ thật! Họ đi với nhau à? Có phải cậu ta với Brian là?

Một trong số các cô bé hôn lên má Gabriel và tất cả cảm ơn anh nhiều đến mức anh không nghe nổi nữa. Vì đã biết về Brian nhiều hơn ý muốn, anh hiểu họ cần về trường trước chuyến buýt cuối cùng. Với một cái thở dài, anh đề nghị, “Các cô cậu lên xe để tôi đưa về trường đi. Các cô cậu có thể bị một bầu khí hoang tàn công nếu tôi để các cô cậu ở đây,” anh đưa mắt nhìn Brian, “Không ai yên tâm được khi có cậu nhóc này.”

Trong lúc đó, Sam theo dõi cuộc trao đổi giữa Gabriel và cậu bé đáng yêu tên Brian. Cô gần như thấy được tia lửa điện bắn tứ tung trong không khí. Cảnh đó như thể Brian đang mời Gabriel điều gì đó, nhưng Gabriel đã dừng quanh mình một hàng rào năng lượng. Chuyện này phức tạp hơn bề ngoài nhiều. Gabriel đang vật lộn để khỏi chú ý tới cậu nhóc này. Sam mỉm cười.

Đám trẻ trèo vào ghế sau và Chó gặp tình yêu sét đánh. Nó chồm lên và nhảy vào lòng Brian rồi nhìn cậu với cặp mắt si tình. “Nó có cần không?” Brian hỏi Gabriel.

Gabriel nhìn ra phía sau. Anh ngạc nhiên về phản ứng của Chó dành cho cậu nhóc, “Phải rồi, cho cậu ta biết tay đi, Chó!” and bật cười khi Chó đưa cái lưỡi to ướt át liếm khắp mặt Brian.

Sam quay lại và tự giới thiệu. “Chị là Sam. Lũ du côn như mấy gã đó hay lảng vảng trong chỗ tối. Các em nên báo cảnh sát nếu bọn nó giở trò lần nữa.” Cô nhìn Gabriel và thấy anh liên tục liếc sang kính chiếu hậu. Phải, chuyện này càng lúc càng hay.

Gabriel nhìn Brian liên tục hất mớ tóc nâu khỏi mắt mình nhưng chúng lại rủ

xuống chỉ vài giây sau. Cậu nhỏ người hơn Gabriel nhiều, anh đoán cậu chỉ khoảng gần mét bảy so với chiều cao hơn mét tám của anh. Từ Brian tỏa ra mọi sự tốt lành. Người duy nhất giống vậy mà Gabriel từng gặp là Mitch và Mitch đã chuyển đi trước khi họ kịp trở nên thật sự thân thiết. Có lẽ dù sao đi nữa mối quan hệ đó sẽ không kéo dài một khi Gabriel kể sự thật. Những cậu bé con nhà lành như vậy không thể chịu nổi sự thật xấu xí. Những chuyện đó đơn giản là không thuộc về thế giới của họ. Brian cũng hết như vậy nên thật là không sáng suốt nếu để cậu dính líu vào cuộc đời Gabriel bằng bất kỳ cách nào, nhưng anh không thể nhìn việc nhìn vào kính chiếu hậu và tranh cãi với bản thân. Anh nhìn thấy Chó sục sạo khắp người Brian và tự rửa mình khi anh cũng muốn làm chuyện đó.

Các cô cậu khác cảm ơn anh lần nữa và đứng chờ trên lề đường. Gabriel nhìn Brian cố diễn tả những gì cậu đang nghĩ. “Cảm ơn anh, em sẽ cố tránh xa khỏi rắc rối, anh”

Brian muốn biết tên anh. Anh nên để mặc cậu ở đó và bỏ chạy. Anh muốn làm vậy. Như vậy mọi chuyện sẽ đơn giản hơn. Anh nhìn Brian, mắt cậu mở to đầy hy vọng, tay anh lơ đãng đặt lên đầu chú chó. Anh cảm thấy Sam đang chọc vào chân mình. Nét mặt cô như muốn nói ‘nói đi mà’ và Gabriel bước qua ranh giới anh tự vạch cho chính mình. “Gabriel,” anh thở dài, “Tôi tên là Gabriel.”

Anh nhìn vào mắt Brian một lúc lâu rồi rờ rọc máy lái chiếc Jeep đi.

Anh có thể cảm thấy Sam đang nhìn mình nhưng anh không nhìn lại. Tình thế đó kéo dài hết vài con phố cho đến khi anh gầm gừ, “Cậu muốn gì?”

“Không gì cả,” cô ngân nga.

“Ồ, phải rồi, làm như cậu không nghĩ linh tinh gì hết, đúng không?”

“Đừng có trút giận lên đầu mình chỉ vì cậu thích cái gì đó nhưng lại quá nhát gan nên không dám làm gì cả.”

“Mọi chuyện không phải như vậy.”

“Được rồi, vậy thì nói cho mình chuyện này là thế nào. Trong hai tháng mình biết cậu, cậu chôn sống bản thân trong sách vở với mấy cây xương rồng. Mình biết là cậu đeo cái xích dài bốn mươi dặm rên bằng quá khứ đau khổ của cậu, nhưng Gabriel này, một người dễ thương như cậu bé đó làm sao lại có hại cho cậu được?”

“Cậu còn không biết cậu ta có phải là gay không.”

“Cưng ơi, chỉ cần cậu giơ ngón tay út lên là cậu sẽ có cậu bé đó, nên đừng có lời lý do đó ra với mình. Mình ngạc nhiên là điện trong siêu thị không bị

quá tải.”

“Im đi!”

“Cậu mới là người nên im lặng. Cái gì làm cậu ngại vậy Gabriel? Cậu không thể thay đổi quá khứ, nhưng cậu có thể thay đổi cách cậu nhìn nhận nó.”

Họ đi nốt quãng đường còn lại trong im lặng. Sam hy vọng cô chưa đi quá xa. Khi xe đi vào bãi đỗ của cư xá, cô nhẹ nhàng đặt tay lên đầu gối Gabriel.

“Mình chỉ muốn cậu được hạnh phúc.”

“Mình hiểu điều đó, Sammy ạ. Chỉ là” Anh không biết diễn tả cảm xúc của mình như thế nào.

“Được rồi, mình sẽ không nói gì thêm nữa, nhưng Gabriel này, cậu có thể đem lại cho một người nào đó rất nhiều điều tốt đẹp. Đừng tự cô lập mình, được không?”

Đã 1:37 sáng. Gabriel còn không định ngủ. Anh cố chuẩn bị cho bài kiểm tra về khoáng chất và hóa thạch nhưng anh không thể tập trung vào câu chữ. Sau khi ăn hết nửa lọ bơ đậu phộng với một cái nĩa, anh ném cái lọ ngang phòng và nhìn Chó liếm sạch chỗ bơ đổ ra sàn.

‘Bực mình hả, Parelli?’ anh rên lên. Biết rõ chỉ có một cách giải tỏa sự căng thẳng đang làm anh ngột thở, anh thay quần áo và ra cửa. Anh thấy phòng Sam vẫn sáng đèn khi anh lái về phía đường Rodeo. Một giọng nói trong tâm trí anh quát lên “Không phải là thế này, đồ ngốc!” nhưng anh muốn tự chứng tỏ cho bản thân là mình bất cần đời tới mức nào.

Gabriel nhìn thấy một bóng đen tựa vào tường một tòa nhà cũ bỏ hoang. Tên nhóc đó chắc chắn không đến mười sáu tuổi, tay chân dài lêu nghêu với mớ tóc dài rối bù. Khi lại gần anh nghe thấy những lời quen thuộc trong một chất giọng mệt mỏi không chút cảm xúc. “Anh muốn phục vụ không? Chỉ năm đô thôi. Đi mà, em xin lắm!”

Gabriel nghiêng người mở cửa xe và đẩy Chó về ghế sau. Khuôn mặt trước mặt anh đầy sự buồn bã và an phận. Chỉ năm năm trước mặt Gabriel cũng vậy. Những hoàn cảnh khác nhau nhưng nỗi đau thì vẫn vậy. Tại sao có các bậc cha mẹ để con cái mình ra đường dễ dàng như vậy?

“Anh lại đây. Chỗ này tốt hơn.”

Gabriel nhắm mắt và để thằng bé kéo khóa chiếc quần short. Anh thấy một bàn tay chạm vào người mình. Bỗng nhiên, anh thấy lại cảnh mình làm chuyện này với một lão già nào đó. Tình thế đã đảo ngược và anh đang để đứa trẻ này làm chuyện mà anh bị ép buộc phải làm chỉ mới vào năm trước.

Khi đôi môi ấm của thằng bé đón lấy anh, Gabriel nhận ra chuyện mình đang làm.

Anh cúi xuống và thở dài, “Dừng lại, nhóc. Em không phải làm gì đâu. Dù gì thì anh cũng không cần em làm chuyện này.”

Thằng bé nhảy lùi lại, nét mặt nó có vẻ sợ sệt. “Anh là cóm à?”

“Không, anh chỉ đổi ý thôi.”

“Anh chơi tôi à?” thằng bé bắt đầu nổi giận. “Tôi cần tiền, đồ khốn. Tôi có thể mất một khách sộp trong khi lãng vãng ở đây với anh.”

“Thôi mà nhóc, em không mất khách sộp nào đâu. Em có đói không?”

“Hả?”

“Anh hỏi em có đói không? Anh biết một quán ăn mở cả đêm dưới kia. Tự nhiên anh thấy đói bụng. Em muốn đi cùng không?”

“Anh đùa à?” Sự nghi ngờ hiện rõ trên khuôn mặt thằng bé.

“Không, anh chỉ đổi ý thôi.”

Tên thằng bé đó là Barry và nó đến từ một thị trấn nhỏ ở Nevada. Nó trốn chạy khỏi một người cha tàn bạo và một người mẹ chỉ biết nhìn chuyện đó xảy ra. Nó ngủ trong một nhà máy bỏ hoang với vài đứa trẻ khác và nhận quần áo ấm với thức ăn từ một mái ấm ở trên Gandy Drive.

“Anh cũng từng giống em?” nó hỏi. “Nhưng anh học đại học và có xe xin.”

“Anh gặp may,” Gabriel mỉm cười, anh nghĩ về những khuôn mặt tươi cười trong gia đình mới của mình.

“Em không có ai cả. Em không may đến thế.”

Cuộc đời Gabriel đã rẽ sang hướng khác khi anh cũng ngồi trong một quán ăn ban đêm. Khi anh lắng nghe câu chuyện của thằng bé, anh thấy lại bản thân trong đôi mắt đó. Anh nhớ lại cảm xúc của mình khi bị cảnh sát lôi vào văn phòng của Easy. Anh nhớ lại cảnh anh thấy người đàn ông da đen to lớn nhìn anh và anh muốn bỏ chạy. Nỗi hổ thẹn về những gì anh đã làm đánh gục anh. Cha mẹ ghét anh, anh trai ghét anh, đời anh không còn gì nữa. Thế nhưng người này lại nói chuyện với anh như thể anh là một đứa trẻ bình thường, như thể anh không hề dơ bẩn. Anh những tưởng rằng Easy sẽ quên mất anh ngày hôm sau nhưng ông đã không làm vậy. Easy kiên trì thuyết phục anh cho đến khi Gabriel đầu hàng ông; không phải vì anh bị ép buộc làm vậy mà vì anh thật lòng muốn thế. Anh muốn có sự yêu thương và chăm sóc mà ông hứa là sẽ đem lại cho anh. Anh điên cuồng chống trả nhưng anh đã thua. Và vì thua trong trận đánh đó, anh đã chiến thắng hoàn cảnh. Anh nhớ lại những gì Easy nói với anh và lặp lại những lời đó với Barry.

“Không ai là xấu cả. Cha mẹ em có thể làm hỏng cuộc đời em, nhưng họ không thể lấy đi lòng tự trọng của em. Và thế là đủ để em tự xây dựng mọi thứ cho mình.” Anh thấy nước mắt trào ra trên khuôn mặt thằng bé. Đây là một cậu

bé ngoan.

“Mái ấm ở Gandy đó à? Em không ở lại đó được sao?”

“Chỗ đó đông quá. Họ cần thêm nhiều người và thêm cả chỗ nữa. Chắc là có nhiều người bỏ con lắm.”

Gabriel rút điện thoại di động ra. Anh nhìn lên đồng hồ trên tường và thấy lúc đó 4:26. Vậy thì ở nhà đã là 7:26. Anh nhấn số 1, nghe hai hồi chuông đổ và một giọng nói đã được về lo lắng hỏi, “Gabriel? Có chuyện gì vậy? Chúa ơi có chuyện gì vậy? Bây giờ là bốn giờ sáng ở đó đúng không? Con gặp chuyện gì à?”

“Chào chú,” anh mỉm cười nói, “Chú đừng lo. Con không sao cả.”

“Trời ơi, con làm chú sợ hết hồn. Có chuyện gì vậy?” Gabriel có thể nghe nỗi sợ lui dần trong giọng của Easy “Chờ chú một chútKhông sao, Val, nó không sao. Nào, con cần gì? Chú biết con không gọi về lúc bốn giờ sáng chỉ để chào hỏi.”

“Con đang ngồi ăn khoai tây chiên với một nhóc tên Barry. Cậu bé ngủ trong một nhà máy bỏ hoang với mấy đứa trẻ khác và mái ấm đang giúp đỡ bọn trẻ cần giúp cũng ngang chúng vậy. Con đang nhớ lại một câu chuyện khác về một thằng bé khác ...”

“Tất nhiên là con sẽ nhớ lại chuyện đó,” Easy thở dài. “Tên mái ấm này là gì? Họ có tài trợ từ chính phủ không? Họ nhận quyền góp từ đâu? Họ điều hành?”

“Chú từ từ đã nào. Con không biết gì cả. Con chỉ biết là chú sẽ giúp.”

Easy tựa người vào tủ bếp và nhìn Val. Ông cười. “Chú sẽ tới đó để xem tình hình ra sao. Cũng tới lúc chú cần xem con thế nào rồi.”

“Chú không cần làm vậy đâu,” Gabriel nói, anh những muốn Easy lơ mình đi.

“Chú biết. Chú sẽ báo cho con số chuyến bay và giờ giấc ngay khi có vé. À, chào Barry hộ chú. Nói chuyện với con sau.”

Gabriel mỉm cười. ‘Thế mới là một người cha chứ’, anh nghĩ. ‘Một người không vứt con mình ra đường mà giúp đỡ chúng’. Chúa ơi, anh thật may mắn.

Gabriel đưa Barry về nhà máy. “Nếu anh cần gặp em thì tìm ở chỗ nào?” anh hỏi.

“Anh cứ đến mái ấm mà hỏi. Cảm ơn anh nhiều vì bữa ăn và vì, chuyện gì thì anh biết rồi đấy.”

“Anh hiểu. Gặp lại em sau nhé, Barry.”

“Chào anh, Gabriel.” Barry nhìn chiếc Jeep đi khuất. ‘Chúa ơi, chuyện gì vừa xảy ra vậy?’ Lần đầu tiên nó về khu nhà máy cũ với nụ cười trên môi.

**

Gabriel ghé qua Mái ấm thiếu niên thành phố Tucson vào sáng sớm trước khi đến sân bay đón Easy sau một đêm thức trắng. Anh đưa Easy đến gặp thẳng vị giám đốc, Mark Sloan, và để ông lại đó vì anh phải lên lớp.

“Cậu bé của anh ngoan thật,” Mark bình luận. “Cậu ấy rất phấn khích khi nói với tôi là cha cậu sẽ đến gặp tôi để thảo luận việc cải thiện nơi này. Mọi sự giúp đỡ đều được chào đón ở đây. Tôi phải thú nhận là tôi đã google Trung tâm thanh thiếu niên Wrightsville và đọc về mọi thành công của các anh và những khoản tài trợ từ chính phủ mà các anh đã đạt được.”

Easy vẫn ngẩn ngơ vì khúc “cậu bé nói là cha cậu sẽ tới”. Ông cười.

“Vâng, nó là một cậu bé ngoan, được rồi. Bây giờ hãy xem chúng ta có thể làm gì để có đủ nguồn lực cần thiết cho việc mở rộng nơi này và biến nó thành mái ấm thật sự cho bọn trẻ.”

Khi Easy đi cùng Mark qua văn phòng, ông nghĩ, ‘Mình đã từng giống như bọn trẻ này. Gabriel cũng vậy. Đúng là lịch sử lặp lại’.

Ngồi trong căn hộ của Gabriel và gặp Chó cùng Sam rồi, Easy thấy hài lòng.

“Con sắp xếp mọi chuyện ổn thật. Chú tự hào về con, Gabriel ạ.”

“Cậu ấy xứng đáng với lời khen của chú, chú Langley ạ,” Sam mỉm cười, “Gabriel cố hết sức để làm một kẻ máu lạnh nhưng cậu ấy không thành công lắm.” Cô cười một cách ngây thơ vô tội với bạn mình. “Bây giờ chỉ cần cậu ấy hạ hàng rào năng lượng xuống và đi tìm một cậu bé nào đó cứ xuất hiện trước mặt cậu ấy, cậu ấy sẽ hạnh phúc hơn nhiều.”

“Im đi Sam! Chú Easy không muốn nghe”

“Ồ, có chứ,” Easy bật cười. “Con đang chết mê chết mệt ai đó sao, Gabriel?” Ông nói câu này với Gabriel, nhưng mắt lại nhìn Sam đầy hy vọng.

Sam cũng cười, “Gabriel cứ chạm trán một cậu bé rất dễ thương tên Brian và cậu ấy phải trở thành Người hùng Gabriel để cứu cậu nhóc ấy khỏi bọn xấu theo đúng nghĩa đen. Cậu nhóc đó có đôi mắt nâu to như mắt Chó đây, và cháu dám đảm bảo với chú là điện trên cả bang Arizona sẽ quá tải nếu cả hai người đó umm, cười cùng một lúc.”

Sau khi Sam chào tạm biệt Easy với lời hứa là sẽ ghé thăm ông mùa hè tới, Easy nhìn Gabriel. “Con có chuyện gì cần nói không?”

“Xi, cô ấy chỉ toàn nói chuyện vớ vẩn thôi.”

“Chú không nghĩ vậy. Con cứ làm việc gì con thấy là phải nhưng đừng để quá khứ cản trở tương lai của con, nhớ chưa?”

Easy lục túi và lấy ra một phong bì lớn. Ông giảng giải khi đưa nó cho Gabriel, “Chú biết tuần tới mới là sinh nhật con, nhưng JD sợ là bưu điện sẽ làm mất quà của nó nên chú đem theo luôn.”

Gabriel mở phong bì và lấy ra một bức tranh. Kinh ngạc về thời gian và công sức JD bỏ ra cho món quà này, anh thấy ngôi nhà trên bãi biển với đại dương làm nền. Ngồi trước hiên nhà là Markie, Griff, Easy và Val. JD, Nikki và Bug đứng vẫy tay còn Jordan và Danny

thì ngồi trên ghế xích đu của họ, tay Jordan quàng qua vai Dan như mọi khi. Mọi người đều có đúng màu da và tóc và vận quần áo đúng như Gabriel sẽ thấy nếu anh đang đứng trên bờ biển. Cả Fiddle và Shoo cũng có trong tranh.

“JD nhấn chú chỉ cho con chỗ trống bên cạnh mấy ông bố của nó. Đó là chỗ của con. Nó không thể vẽ con vì không có con làm mẫu, nhưng nó sẽ điền vào chỗ trống khi con về. À, nó cũng nói là Michelangelo Leonardo Donatello Raphael cũng có chỗ trong đó.”

“Mày nghe thấy không hả anh bạn. Mày không biết thế nào là hạnh phúc nếu mày chưa gặp nhóc đó đâu.”

Hai người trò chuyện tới tới trước khi Easy bắt máy bay đi về. Gabriel suy nghĩ và kể cho Easy chuyện anh qua nhà cha mẹ trên đường đến trường mới.

“Sao con không nói với chú? Chú có thể đi với con.”

“Con biết,” Gabriel thở dài, “Con chỉ hy vọng là có gì đó thay đổi và con thấy là không. Con buồn nhất là cả Dominic cũng không quan tâm gì.”

“Làm sao con biết được?”

“Cha con nói.”

“Và con tin ông ta sao? Con đã bao giờ thử nói chuyện với Dominic chưa?”

“Con không thể làm vậy. Nếu con không nghe thấy thù hằn trong giọng anh ấy, con có thể tin một chút là anh ấy không ghét con.”

“Ôi, Gabriel, con cứ gọi cho cậu ấy đi, con hứa không? Có lẽ con sẽ ngạc nhiên đấy.”

Sáng hôm sau ở sân bay, Gabriel mỉm cười khi nhìn Easy đi vào thang máy để kiểm tra an ninh. Easy luôn làm anh thấy hạnh phúc, làm anh thấy anh xứng đáng được tin tưởng. Anh mỉm cười khi nhớ lại tờ hai mươi dollar trong túi. “Cứ vui chơi cho thoải mái,” Easy đã nói như thế.

‘Vâng, con sẽ cố,’ anh thì thầm.

8. Chương 8: Brian

Tối thứ năm, Brian ngồi gác chân lên bàn, ăn Doritos và xem Chester chơi Final Fantasy XII trên PS2.

Không gì có thể qua mặt được bộ X-Files yêu quý, nhưng Chester cũng thích du hành đến Ivalice và chiến đấu với đế quốc Archadian. Cậu thích bàn chuyện chiến thuật cho chàng trai mồ côi muốn trở thành hải tặc không gian Vaan cho đến khi Brian bảo cậu nhét giấy vào miệng mình. “Thôi nào, lại đây chơi đi,” Chester van vãn.

“Cậu lúc nào cũng muốn mình chơi vai con gái,” Brian thở dài.

“Ừ thì Ashe cũng đỉnh lắm. Mình nghĩ vì cậu là”

và cuộc trò chuyện kết thúc khi một cái gối bay vào mặt Chester.

“Mình có việc cần bàn với cậu, Ches ạ. Cậu ngừng chơi một phút được không.”

Chester cảm

nhận sắc thái giọng Brian và nhấn nút tạm ngừng. “Được rồi anh bạn, mình nghe cậu đây.”

Khi bắt được bạn mình chú ý rồi, Brian bỗng nhiên không biết nên nói gì.

“Mình cần cậu cố vấn một chuyện.”

“Cứ nói đi chàng trai.”

“Có người này.....”

“A, được rồi, không phải lĩnh vực của mình nhưng mình sẽ cố.”

“Mình muốn gặp người này. Lúc nào mình cũng nghĩ về anh ấy,” Brian đỏ mặt. “Mình chỉ muốn gặp anh ấy và nói chuyện một chút. Có lẽ lúc đó mình sẽ giải quyết được vấn đề của mình.”

“Anh ta là gay à?”

“Không, ít nhất mình nghĩ là không. Anh ấy rất đỉnh và có một cô bạn tóc vàng khá xinh.”

“Thế thì vấn đề của cậu là gì?”

“Chỉ là cảm xúc của mình khi ở gần anh ấy.”

“Chờ một chút, cậu ở gần anh ta, nhưng cậu không biết anh ta có phải là gay không. Mình nghĩ người như cậu có radar hay cái gì đó đại loại như vậy chứ.”

“Nếu có thì radar của mình cũng không đáng một xu. Dù sao đi nữa thì nếu mình tìm được cách nào đó, mình có thể vượt qua được chuyện này.”

“Đây có phải là người cứu cậu khỏi cái chết cận kề hết lần này đến lần khác không?”

Brian úp mặt vào tay và rên lên.

“Chúa ơi, Bri. Đây chỉ là cậu ngưỡng mộ người hùng của cậu thôi. Chỉ cần cậu cẩn thận thì anh ta không phải cứu cậu nữa. Ê, đừng nói là cậu định sắp đặt một vụ bạo lực trong đêm đấy nhé.”

“Quý bắt cậu đi Ches ạ, mình không bệnh đến thế. Mình chỉ muốn, mình không biết nữa, có lẽ là nói chuyện với anh ấy.”

“Rồi, mình biết là cậu có suy tính gì đó trong cái đầu bé nhỏ của cậu mà.

Cứ nói đi, miễn là mình không phải làm chuyện quái đản nào đó.”

“Uhm, chuyện là thế này. Alan và mình tìm thấy anh ấy trong danh sách sinh viên,” Brian thấy Chester

đảo mắt, “Và ngày mai, 24 tháng 10 là sinh nhật anh ấy.”

“Và cậu định không mặc quần áo rồi nhảy ra từ một cái bánh khổng lồ?”

“Mình hiểu ý cậu rồi, quên chuyện này đi!”

Chester lắc

đầu, “Sorry, Bri, mình chỉ thấy kỳ kỳ khi nghĩ cách giúp cậu cứu một thằng con trai. Chuyện cứ như thế là vì bọn mình là đàn ông với nhau, bọn mình sẽ giải quyết vụ này nhanh gọn vậy. Cứ nói kế hoạch của cậu đi.”

“Mình định tặng anh ấy thiệp sinh nhật. Nếu anh ấy muốn thì anh ấy sẽ trả lời. Mình muốn kết bạn với anh ấy nếu được.”

Chester nghĩ

ngợi một phút. “Ừ, chắc thế là an toàn nhất. Tìm một tấm thiệp hợp với kẻ cơ bắp như anh ta, thiệp có hình cá hoặc đầu hươu hoặc những thứ đại loại như vậy. Đừng có hoa hoét gì hết. À, và nhớ đừng thay dấu chấm trên chữ i bằng hình trái tim.” Chester

không kịp phản ứng khi gói Doritos bay thẳng vào đầu cậu.

Brian quyết định dứt khoát. Cậu sẽ gửi một tấm thiệp. Một tấm thiệp không làm hại ai cả. Cùng lắm thì Gabriel sẽ nghĩ đó là cái gì đó ngu ngốc và vứt nó đi.

Cậu đi giày và khoác áo dài tay vào. Đạo này trời bắt đầu trở lạnh. “Được rồi, mình ra ngoài đây,” cậu nói với lại.

“Nhớ đấy,” Chester

nhe răng cười, “Một tấm thiệp thật đàn ông vào, có xe tải và lon bia trên đó chẳng hạn.”

Brian sập cửa. Khi đi đến hiệu sách, cậu nhắm những gì sẽ viết lên thiệp trong đầu. Cậu cần phải tỏ ra thân thiện, nhưng không được thân mật quá. Dễ thương, nhưng không được quá đà. Lịch sự, nhưng tuyệt đối không được tỏ ra chú ý đến người ta. Chúa ơi! Đây là một ý tưởng ngu ngốc.

Cậu mua năm tấm thiệp. Một tấm có hình một con cá to đang tung người lên mặt nước. Một tấm có hình một cái đầu hươu. Một tấm có hình bóng rổ bóng đá các loại. Một tấm có hình một chiếc xe tải to lắm bùn. Tấm cuối cùng có hình sa mạc, một cây xương rồng và một con đường mòn quanh co lên một dãy núi. Brian không biết Gabriel sẽ thích tấm nào nhất.

Cậu đem đám thiệp vào phòng Alan rồi ngồi phịch xuống giường, “Giúp mình với!”

Alan đã biết và phê chuẩn kế hoạch. Một tấm thiệp thì có hại gì? Cậu đã gặp Gabriel và anh ta có vẻ tử tế. Anh ta sẽ không quá phũ phàng với Brian.

“Cậu cần giúp gì? A, cậu mua thiệp rồi à?”

“Mình mua tới năm tấm!! Bây giờ mình cần chọn một.”

“Brian, tại sao cậu cứ phải làm mọi chuyện khó khăn thế?”

“Chắc là vì bản tính vô tư của mình.”

“Xem cậu mua gì nào.”

Alan ném hết tấm thiệp này đến tấm thiệp khác lên sàn. “E, mình ghét cá.

Anh ta không có xe tải. Đám banh bóng có vô duyên quá không? Chúa ơi, ai nữ giết một con hươu chứ? Mình thích tấm này. Anh ta là dân Địa chất, và nếu anh ta thích leo núi, anh ta sẽ thích tấm này. Nếu là mình, mình sẽ chọn tấm có cây xương rồng.”

Brian không đi câu cũng không đi săn. Cậu không lái xe tải mà cũng không chơi thể thao nhiều hồi trung học, nên tấm thiệp duy nhất thể hiện chút gì về cậu là tấm có hình sa mạc vì đó là lý do Brian chọn đến trường này. “Được rồi, mình lấy tấm sa mạc vậy. Cảm ơn cậu nhé Alan.”

“Bọn mình có được đọc những gì cậu viết không?” Chester nói với sang từ phòng bên cạnh.

“Mình không nghĩ là vậy, hừm, có lẽ là được, có lẽ thôi Mình nghĩ mình nên viết nháp trước để khỏi làm hỏng thiệp.” Cậu leo lên giường của mình ôm theo bút và vở.

Được rồi, cậu đã có tấm thiệp. Tất cả những gì cậu phải làm là viết cái gì đó.

Cái gì cũng được. Không, thế không ổn. Những gì cậu viết phải hoàn hảo. Không nhiều quá cũng không ít quá.

Cậu bấm bút:

Chào anh Gabriel (được)

Em đọc thấy sinh nhật anh trong danh sách sinh viên. (Nghe như mình rình mò người ta?) Em nghe nói hôm nay là sinh nhật anh. (Mình nghe chuyện đó từ đâu ra?) Aaaa, hôm nay là sinh nhật anh!! (Không thể ái hơn

được nữa!!) Chúc mừng sinh nhật anh! Cảm ơn anh lần nữa vì đã cứu em (Mình nói như một đứa con gái) giúp em. Em mang nợ anh suốt đời. (Phải rồi, làm như anh ấy không chạy mất sau khi đọc câu này ấy) Số hộp thư của em là Larson Hall 411 nếu anh muốn gặp em (nghe thảm quá) Em rất muốn gặp anh lần nữa nếu anh muốn. (Trời ơi, mình là đồ ngốc) Em rất muốn được gặp anh lần nữa khi anh không là Siêu anh hùng Gabriel. (Quên đi) Hẹn gặp lại anh!

Bạn anh, (đòi hỏi quá nhiều)

Chân thành, (Nhảm)

Thân mến (phải, phải)

Brian

Cậu leo xuống giường và ấn tấm thiệp vào tay Chester. Chester mở nó ra, nhìn chằm chằm vào những dòng chữ viết ngay ngắn và lại nhìn lên Brian. “Đây là những gì cậu có được sau cả tiếng đồng hồ à? Chỉ thế này thôi à?” Cậu mở tấm thiệp ra rồi đọc:

Chào anh Gabriel

Chúc mừng sinh nhật anh! Cảm ơn anh lần nữa vì đã giúp em. Số hộp thư của em là Larson Hall 411. Hẹn gặp lại anh!

Brian

“Ồ, mình không muốn tỏ ra là một thằng ngốc,” Brian lúng búng.

“Kế hoạch là thế này. Bọn mình sẽ đến khu Địa chất tối nay. Mình sẽ đợi trong một góc còn cậu thì nhét thiệp vào hộp thư của anh ấy.”

Chester nhăn mũi. “Chuyện này nghe giống như trong tập dở nhất của phim The Andy Griffith Show khi Dì Bee bắt quả tang Opie đang viết thiệp Valentine cho bạn gái nó. Mình cứ nghĩ dân gay phải bảnh lắm cơ. Nay, Alan, cậu phải đi cùng mình. Nếu anh ta xuất hiện đúng lúc mình đang nhét thiệp vào hộp thư thì sao? Mình sẽ thành thằng ngốc!! Brian, cậu nợ mình một đêm Final Fantasy và cậu sẽ phải chơi vai Ashe và Penelo.”

Chịu đựng những lời trêu chọc của Chester và Alan và chốc chốc lại liếc nhìn chỗ kính râm và mũ trùm đầu mà Alan xách ra, Brian nhét tấm thiệp vào phong bì rồi viết Gabriel Parelli cùng hàng chữ BioSci #714. “Sẵn sàng cho phi vụ chưa?” Chester giục.

Cả đám xô đẩy nhau khi băng qua sân trường trong bóng tối và cười đùa về kế hoạch ngu ngốc này cùng với chuyện có là gay hay không thì ai cũng phải qua bước khởi đầu gian nan là cố gắng thu hút sự chú ý của phía bên kia.

Chester đã có Annie và Alan thì cũng hẹn hò Laina được vài lần. Chắc chắn đã

đến lúc Brian cần tìm cho mình ai đó. Cậu bắt đầu cảm thấy cáu kỉnh vì phải ngủ trên sàn phòng của Jeff hoặc Charlie.

“Khu nhà Địa chất kia rồi. Hộp thư ở đâu?” Alan thì thào.

“Tại sao cậu lại nói nhỏ thế?”

Alan bật cười, “Mình không biết nữa. Mình thấy bọn mình như trong phim gián điệp ấy.”

Brian đưa tấm thiệp cho Chester. “Số 714. Kiểm tra số hộp thư kỹ rồi nhét nó vào cho mình. Đừng lẫn lộn đấy!”

Chester kéo áo khoác trùm lên đầu và chạy từ bụi cây này sang bụi cây khác vào tòa nhà. Alan phát sắc vì cười.

“Mình sẽ giết Chester nếu chuyện này đổ bể,” Brian rên rỉ. Hai người bạn theo dõi Chester mở cửa và bước đến dãy hộp thư. Cậu tìm thấy hộp số 714, quay ra bóng tối bên ngoài về phía Brian, chỉ chỉ vào hộp và vẩy tấm thiệp trong không khí.

“Làm đi đồ ngốc,” Brian gầm gừ. Cậu nhìn người bạn cao kều của mình nhét tấm thiệp vào hộp rồi nhìn quanh quất hết sang phải lại sang trái. Khi ra đến cửa chính, Chester nhảy điệu chiến thắng kiểu Rocky Balboa, rồi cậu và Alan bắt đầu ngân nga điệu Rocky khi cậu chạy ngang sân. “Da Da Da Da Da Da ...” và cậu nắm lấy tay Brian rồi nhảy múa vòng quanh.

“Nhiệm vụ đã hoàn thành và kẻ thù đã bị tiêu diệt!”

“Cái gì?”

“Farley báo cáo Chester Farley.”

“À, hiểu rồi điệp viên 00-4. Mình về ngủ đây. Mình sẽ quên là có tấm thiệp này. Mình sẽ bình tĩnh và không nghĩ về nó nữa.”

Alan và Chester nhìn nhau rồi cùng đảo mắt, “Phải rồi,” cả hai đồng thanh. “Giờ chắc chắn cậu sẽ đứng ngồi không yên,”

Brian có cảm giác cậu đã làm điều gì đó rất quan trọng với cậu, nhưng với người có liên quan có thể lại không có ý nghĩa gì. Cậu hình dung Gabriel rút chìa khóa mở hộp thư và lướt qua những lá thư anh nhận được. Anh sẽ mỉm cười với tấm thiệp rất tình cảm từ cha mẹ, cười to hơn vì em trai hoặc em gái tặng anh cái gì đó ngốc nghếch, đút túi chỗ tiền đi kèm với lá thư từ ông bà, và rồi lật đi lật lại tấm thiệp chỉ đề Gabriel Parelli và số hộp thư trên phong bì.

Brian không thể nghĩ thêm vì cậu không muốn hình dung nét mặt Gabriel sẽ ra sao khi anh mở tấm thiệp ra và đơn giản là không nhớ ‘Brian ‘ là ai. Có lẽ anh sẽ quảng nó cùng với chỗ thư từ lên xe trên chỗ cạnh con chó.

Khi anh về đến nhà, bất kể là ở đâu, có lẽ anh sẽ cho cái cô tóc vàng xinh đẹp

tên Sam đó chỗ thiếp và cô ta sẽ nhắc anh nhớ Brian là tên nhóc gốc ghêch lúc nào cũng gặp rắc rối. ‘À thế à,’ anh sẽ thốt ra. Chỉ là ‘À thế à’, và quăng tấm thiếp vào sọt rác.

Brian nằm trên giường và nhìn đăm đăm lên trần nhà. Trên đó có tấm poster hình Mark Twain với hàng ria rậm và cặp mắt từng trải mà Steve và Whit tặng cậu. Cậu đọc những câu châm ngôn trên tấm poster dù cậu đã nhớ chúng nằm lòng:

- Đừng bao giờ bỏ lỡ cơ hội để ngậm miệng lại.
- Nếu thấy mình đã ở dưới hố thì đừng đào thêm nữa.
- Sự sáng suốt đến từ kinh nghiệm, đặc biệt là những kinh nghiệm khó ưa.
- Trên đời có ba loại người: Một số học từ sách vở. Một số ít học bằng cách quan sát. Số còn lại cần phải tự mình tè lên hàng rào điện để xem chuyện gì xảy ra.

Brian đã tự đào hố chôn mình. Cậu chỉ hi vọng cậu chưa tè lên người mình.

9. Chương 9

Gabriel cố hết sức mình khi chạy trên sân điền kinh. Anh không giảm tốc độ cho đến khi anh cảm thấy đã đến giới hạn mà anh phải vượt qua. Cuộc chạy bộ hôm nay không dễ dàng cho lắm vì anh phải tự ép cơ thể mình. Vòng chạy cuối anh mở hết ga. Chỗ chỉ bám theo vài vòng đầu rồi lảng ra uống nước đọng dưới đất từ cái vòi phun gần đó. Sau đó nó nằm chờ ông chủ của mình hạ dần tốc độ ở chỗ mà nó biết là đích đến.

“Mày sẽ phát phì mất,” Gabriel thở dốc, đôi tay dầm mồ hôi của anh chống lên đầu gối. Anh duỗi dài chân ra và thả lỏng.

Hôm nay là sinh nhật hai mốt tuổi của anh. Anh có thể uống say bí tỉ mà không phạm luật. Như thể chuyện đó là quan trọng lắm. Sau khi quay về chiếc Jeep, anh cởi chiếc áo thun dầm mồ hôi ra lau mặt. “Đi tắm rồi qua đón Sam nào.” Cô sẽ đãi anh một bữa sáng bằng bánh crêpe mừng sinh nhật ở IHOP.

Tắm rửa xong rồi, Gabriel ném sách vở vào ghế sau xe rồi đập cửa căn hộ của Sam. Trời đã trở lạnh, nhưng mặt trời Arizona vẫn còn khá ấm, nên anh mặc áo thun dài tay. Hôm nay anh chọn chiếc màu xanh với một vạch vàng trước ngực mà Markie mới gửi cho anh. Nhét áo gọn gàng vào quần shorts xanh lính thủy, anh đã sẵn sàng để ăn bánh crêpe.

“Chúa ơi, mình sẵn sàng đổi bất cứ cái gì để có tóc như tóc cậu,” Sam ca cẩm, cô lướt tay qua những lọn tóc quăn đen nhánh vẫn còn ướt vì mới gội của anh.

“Mình thích mái tóc vàng của cậu,” và anh tiếp tục, “Mình nghĩ nếu mình thích phụ nữ thì mình sẽ chọn người tóc vàng.”

“Cậu nghĩ là cậu có sự lựa chọn thật à?” Sam hỏi một cách tò mò, “Như thể cậu có thể lựa ra người mà cậu sẽ thích á?”

“Tất nhiên rồi, khi cậu vào một hộp đêm nào đó và nhìn một vòng, chẳng lẽ cậu không nhận ra những người làm chỗ đó của cậu dựng lên? Mình cá nếu cậu để ý kỹ, họ đều có điểm chung nào đó.”

“Hừm, ‘chỗ đó’ của mình không dựng lên như cách mô tả đầy hình ảnh của cậu, nhưng ừ, mình nghĩ là mình đồng ý. Vậy thì điều gì làm cậu chú ý?”

Gabriel suy nghĩ trong một thoáng “Sexy ... thân hình đẹp ... nụ cười chết người.”

“Và đó là cơ sở để cậu nói cậu sẽ thích người ta?”

“Ai nói là mình muốn thích họ chứ? Mình không đến hộp đêm để tìm ai đó cùng ra đồng hái hoa. Mình chỉ cần cùng lắm là một hai giờ thôi.”

“Cậu không bao giờ muốn sống cùng ai đó suốt đời sao?”

Gabriel khịt mũi, “Cậu nói vậy vì cậu là con gái. Còn một gã như mình ư? Không! Mình chỉ thấy chuyện đó xảy ra có một lần và mình có thể nói chắc rằng mình không sẽ không bao giờ được như Jordy và Dan. Mình đi lấy thư đây.”

Dừng lại trước tòa nhà khoa Địa chất, Gabriel không tắt máy xe, nhảy ra ngoài và đi nhanh vào tòa nhà. Sam nhìn theo anh và nghĩ, “Chúa ơi, chẳng lẽ cậu ấy không biết cậu ấy có vẻ ngoài ra sao ư?” Cô đã quen cảnh người khác ngơ ngẩn nhìn theo anh, cả nam lẫn nữ. Anh không hề để ý đến chuyện đó. Không chỉ là những lọn tóc quăn đen hoặc làn da olive. Thân hình anh chắc nịch đến mức một đồng xu có thể nảy lên và những cơ bắp của anh uyển chuyển theo từng cử động. Đây không phải là lần đầu tiên Sam thấy vui vì họ là bạn thân, nhưng cô nguyên rửa các đấng thánh thần đã tạo ra anh là gay.

“Cậu có nhiều thiệp quá nhỉ.”

“Ừ,” anh nói, hài lòng vì cả nhà đều nhớ đến sinh nhật của anh. Có thiệp của Jordan và Dan, Markie và Griff, JD, Nikki và Bug, và Easy và Val. Easy đã gọi điện cho anh từ sáng sớm, giúp anh bắt đầu ngày hôm đó với một nụ cười tươi.

Anh sẽ không tìm những gì không có ở đó. Với những người đó thì anh đã chết và người chết thì không cần thiệp sinh nhật. Anh tự hỏi liệu cha mẹ anh, liệu Dominic có thậm chí chỉ là nghĩ về anh vào ngày 24 tháng 10 không. Lòng anh đau nhói, nhưng anh vẫn giữ nụ cười trên môi.

Có một tờ tin nhắn màu vàng nói rằng có ba bưu phẩm gửi cho anh trong văn phòng. “Chờ mình ở đây nhé, mình đi lấy đám này.”

Sam lướt qua đám thiệp trong tay và bật cười trước tấm thiệp to tướng hình Teenage Mutant Ninja Turtle từ JD. Cô rất muốn được gặp cậu nhóc đó.

Cô nhận thấy trong đám thư từ có một tấm thiệp trong phong bì trắng. Ngoài phong bì chỉ đề Gabriel Parelli và #714. Ai có thể là người gửi tấm thiệp ấy nhỉ? Cô lật đi lật lại tấm thiệp, trí tò mò của cô nổi dậy.

Gabriel quay lại, khệ nệ ôm ba cái hộp, một từ Markie, một từ Val và một từ Danny. Anh cười. “Mình sẽ mở đám này ngay ở đây.”

Trong gói quà từ Markie, anh được hai chiếc áo sơ mi mới, một cái áo vải flannel kẻ ô màu xanh lục và một chiếc áo vải bông dày màu xanh da trời, cùng với một gói bánh Pepperidge Farm Goldfish mà anh ưa thích. Sam biết ngay là cô sẽ thưởng chiếc áo flannel khi trời trở lạnh.

Val tặng anh một cái cốc uống cà phê mới có hình một con chó đen to trông rất giống Chó ngồi trên ghế trước một chiếc Jeep. Cô ấy mua nó ở đâu ra nhỉ? cùng với vài gói cà phê hiệu ưa thích của anh.

Dan thì mua quần áo trên mạng. Gabriel cười, “Sam, cậu phải đến gặp gia mình đình mới được. Chú Danny sẽ mua cho cậu bất cứ cái gì miễn là cậu để chú ấy chọn. Chú ấy có gu tuyệt nhất đấy.” Trong hộp có vài chiếc quần shorts và áo thun hiệu Cabella’s Trail, có vẻ là tất cả những gì có trong catalogue, tất cả đều có sắc trầm mà Danny nói là hợp với Gabriel. Trong đó có một mẫu giấy ghi “Chỉ vì cháu đi leo núi không có nghĩa là cháu không thể ăn mặc đẹp”. Gabriel bật cười và sang số chiếc Jeep.

“Chờ đã,” Sam nói. “Cậu còn một tấm thiệp nữa này.”

Gabriel ngồi vững lại trong ghế tài xế rồi quay về phía Sam, “Mình nghĩ mình mở hết thiệp rồi.”

“Còn tấm này nữa. Hẳn là ai đó cậu quen ở đây gửi cho cậu vì chỉ có tên cậu trên phong bì, thấy không?”

Gabriel cầm lấy tấm thiệp, nhìn qua tên mình và con số 714 rồi mở ra. Khi lấy tấm thiệp ra khỏi phong bì, anh thấy hình một con đường mòn trên núi. Mở tấm thiệp ra, anh nhìn trừng trừng vào những gì ghi trong đó:

Chào anh Gabriel

Chúc mừng sinh nhật anh! Cảm ơn anh lần nữa vì đã giúp em. Số hộp thư của em là Larson Hall 411. Hẹn gặp lại anh!

Brian

Anh nghe tiếng Sam hỏi ai là người gửi tấm thiệp đó. Anh chỉ biết nhìn những lời ghi trong thiệp. Làm sao cậu ấy biết được hôm nay là sinh nhật mình? Làm sao cậu ấy biết được cần gửi nó đến đâu? Anh như nhìn thấy trước mắt đôi mắt sáng, mớ tóc nâu rối bù và nụ cười rất dễ thương đó. Làm sao cậu ấy tìm ra mình? Anh đưa tấm thiệp cho Sam và chờ đợi phản ứng của cô.

“Ôi, dễ thương quá! Tấm thiệp này thật tuyệt và bây giờ thì sao, Gabriel!!!”

“Cái gì?”

“Cậu ấy muốn gặp cậu. Cậu ấy cho cậu số hộp thư này thấy không. Bây giờ thì cậu không còn lựa chọn nào khác rồi. Ít nhất thì cậu phải cảm ơn cậu ấy đã gửi thiệp cho cậu.”

“Thiệp không phải là lý do để đi cảm ơn người khác,” Gabriel lẩm bẩm.

“Cậu làm vậy khi người khác yêu cầu cậu.”

“Cậu ta chỉ là một cậu bé ngoan ngoãn lễ phép,” anh nói mà không tin vào lời của chính mình lấy một phút.

“Cậu ấy là một chàng trai rất dễ thương đang cố gắng thu hút sự chú ý của cậu. Cậu ấy không còn là trẻ con nữa, dù cậu muốn nghĩ thế nào thì nghĩ. Mình thì thấy đây là một cử chỉ rất dễ thương.”

“Mình bận.”

“Cậu là đồ nhát như cày.”

“Ừ,” anh thừa nhận, “chuyện đó nữa.” Anh không bao giờ có thể giải thích cho Sam tại sao anh không bao giờ là người xứng đáng ở bên Brian, tại sao chỉ nói chuyện với cậu cũng là sai trái. Anh về số chiếc Jeep và lái đến IHOP. Gabriel có cảm giác rằng bữa sáng mừng sinh nhật của anh sẽ trở thành bài thuyết giáo về chuyện anh nên liên hệ với Brian.

“Làm sao cậu ta biết được hôm nay là sinh nhật mình? Làm sao cậu ta biết được số hộp thư của mình? Có lẽ cậu ta làm trò gì đó mờ ám.”

“Cậu biết rõ là cậu không nghĩ như thế.”

Đúng, anh biết chứ. Anh biết Brian là người như thế nào. Anh thấy điều đó trong ánh mắt và giọng nói của cậu. Cậu giống như chính Gabriel trong quá khứ xa xưa. Cậu có đúng những gì mà Gabriel đã bị cướp mất: sự tin tưởng vào tương lai và hy vọng.

“Mình không thể đến gần cậu ấy Sam ạ. Mình không thể.”

Sam nhìn Gabriel. Anh làm thế không phải vì anh muốn tỏ ra tàn nhẫn. Con người Gabriel không thể tàn nhẫn hoặc vô tâm với một ai. Anh thật sự tin rằng anh không nên gặp Brian. “Cậu nói cho mình tại sao cậu nghĩ thế được không?”

“Mình,” Gabriel lúng túng, “Mình có vài rắc rối trong quá khứ. Mình không thể kể với cậu chuyện đó được Sammy ạ. Chỉ là chỉ là mình không thể là người mà một cậu bé con nhà lành cần.”

“Ý cậu là sau khi cậu rời khỏi nhà cha mẹ ư?” cô nhẹ nhàng hỏi.

Gabriel nắm lấy lọ xy-rô dâu và nhìn chăm chú một giọt xy-rô đang chảy dọc thành lọ. Chỉ cái cách mắt anh lảng tránh mắt Sam là đủ cho cô biết cô đã đúng. Có chuyện gì đó tồi tệ đã xảy ra khi anh phải tự lập nhưng lại còn quá trẻ để đối phó với đường phố. “Ôi, Gabriel,” cô dịu dàng nói, tay cầm lấy lọ mứt và đặt nó lên bàn, “Nhưng chuyện đó xảy ra đã lâu rồi. Chính cậu đã nói là cậu đang có một gia đình tuyệt vời.”

“Cậu không hiểu đâu, Sam. Những chuyện như vậy làm thay đổi con người cậu. Một cậu bé như Brian tìm kiếm hạnh phúc và sự dịu dàng. Mình không có những thứ đó. Mình không bao giờ có thể trở thành những gì cậu ấy muốn.”

“Mình thấy là cậu suy nghĩ về Brian nhiều hơn là cậu muốn thừa nhận đấy. Chẳng lẽ điều đó không có ý nghĩa gì với cậu sao?”

“Có, nó báo cho mình biết mình nên để cho cậu ấy yên. Mình không hẹn hò, tặng hoa, trao đổi bài hát hay những thứ vớ vẩn như vậy. Đời mình chỉ thuộc về mình. Mình không có chỗ cho một tên nhóc chỉ muốn đảo lộn tất cả.”

Sam thở dài. Gabriel rõ ràng là đã đồ rồi. Anh chỉ chưa nhận ra điều đó thôi. Có vẻ như mọi chuyện phụ thuộc vào cô.

**

Gabriel dành tất cả thời gian mà anh dành ra được để đến mái ấm. Anh đơn giản là nói chuyện với bọn trẻ, chơi bóng với chúng và giúp chúng xả năng lượng. Phần lớn bọn trẻ ở đây cũng giống anh, cũng bị đuổi khỏi nhà vì một lý do nào đó, một số khác trốn chạy khỏi cảnh bạo lực ở nhà. Anh nghe đi nghe lại một câu nói ‘Người ta chỉ chịu đựng đến một mức nào đó thôi’.

Chuyến thăm của Easy là những gì Mark Sloan cần để khởi động một chiến dịch vận động quyền góp ở địa phương. Phần lớn bọn trẻ giúp sơn lại những bức tường cũ với vật liệu cung cấp bởi một cửa hàng địa phương. Mark đã gửi đi vài đơn xin trợ cấp và đang chờ phản hồi. Mọi chuyện ở mái ấm đang khá dần lên và Gabriel cảm thấy vui được là một phần của nó.

Một trong những việc ưa thích của anh lúc này là đến chơi với bọn trẻ ở mái ấm vào tối thứ tư. Cả hội sẽ xem DVD và trở nên cởi mở hơn với anh dù chỉ từng chút một. Chúng hiểu anh đủ để biết rằng anh không bao giờ liên hệ với cha mẹ chúng mà không được chúng cho phép trước, nên chúng cảm thấy thoải mái với anh.

“Anh Gabriel ơi?” Barry hỏi một tối thứ tư nọ, sau khi cả hội xem hết Pitch Black và Biên niên sử của Riddick. “Tại sao anh phải bỏ nhà đi?” Bọn trẻ rất muốn hỏi Gabriel điều đó, nhưng chúng sợ làm anh giận. Anh là người chúng ngưỡng mộ và chúng không muốn anh bỏ đi.

Với một cái thở dài, Gabriel cố gắng tìm lời thích hợp. “Anh không bỏ đi. Anh rất muốn được ở lại. Anh đã rất yêu quý cha mẹ và anh Dominic của anh. Anh đã nghĩ là họ cũng yêu quý anh.”

“Vậy là họ đuổi anh đi?” một cô bé hỏi.

“Ừ, phút trước anh còn về nhà với bạn anh nhưng phút sau cha anh đã túm áo tống anh ra khỏi cửa.”

“Các anh dùng ma túy sao?”

Gabriel lắc đầu, “Không, không tệ đến thế. Anh đang thủ dâm với bạn anh thì mẹ anh mở cửa phòng.”

“Ồ. Vậy anh là gay sao, anh Gabriel?”

“Phải, anh không nghĩ là cha mẹ anh sẽ phản ứng đến thế. Anh không dám nói thật với họ nhưng anh không bao giờ nghĩ họ sẽ ném anh đi như thể anh là rác rưởi.”

“Vậy thì anh làm gì? Anh đi đâu?”

Anh nhìn những khuôn mặt háo hức chờ câu trả lời. Những đứa trẻ này cũng giống như bản thân anh của mấy năm trước đây. Theo một cách nào đó, anh đang làm việc mà Easy đã làm. Anh đang nắm lấy tay bọn trẻ nhưng không bó buộc chúng. Chúng có thể rời anh bất cứ lúc nào chúng muốn. Anh biết chúng muốn biết sự thật và anh sẽ cố cho chúng điều đó bằng tất cả khả năng của anh.

“Anh chờ đến khuya rồi lên vào phòng mình để lấy ba trăm dollars anh để dành được. Anh lấy áo khoác với mũ rồi đi. Anh muốn gặp anh Dominic trước khi đi nhưng anh ấy không có nhà hôm đó. Thế là anh đến bến xe rồi mua vé chuyến sớm nhất. Nó đưa anh đến Wrightsville ở bang North Carolina.”

“Anh làm gì khi tới đó?” Bọn trẻ đúng là muốn hỏi rất nhiều điều. “Anh cũng sống trong một mái ấm như bọn em à?”

“Ừ,” anh nói khẽ, “Một người tuyệt vời tìm thấy anh và nhận anh vào Trung tâm. Chú ấy đã cứu cả cuộc đời anh.” Sẽ không có ích gì nếu anh kể cho bọn trẻ những gì xảy ra trong khoảng thời gian giữa hai sự kiện. Không có ích gì.

Với bài vở, công việc ở mái ấm, việc giữ khu cư xá ngăn nắp và việc đánh máy bài giảng cho giáo sư đến tận khuya, Gabriel không có thời gian ra sa mạc hoặc lên núi để đuổi những con quỷ vẫn ám ảnh anh đi. Anh thấy nhớ những chuyến leo núi với Chó trong sự tĩnh lặng của khí trời sa mạc.

**

“Mai mình sẽ giúp cậu cắt cỏ,” Sam nói với Gabriel khi họ chia nhau một cái pizza pho mát và pepperoni vào tối thứ năm.

“Để làm gì? Thế có nghĩa là cậu muốn gì đó.”

“Mình muốn đi leo núi vào thứ bảy và đó là cách duy nhất để cậu xong việc.”

“Mình vẫn còn chỗ bài giảng của giáo sư Parrish để”

“Gabriel!! Tại sao cậu muốn đến Arizona này? Để leo núi chứ còn gì nữa! Vậy thì bọn mình sẽ đi leo núi. Mình sẽ giúp cậu đánh máy vào chủ nhật.”

Chúa ơi, anh thêm ra ngoài trời quá đi mất. “Ừ, được rồi, nhưng mình phải về trước bữa tối để làm việc.”

“Tuyệt! Thỏa thuận nhé! Còn chuyện này nữa, mình sẽ gặp cậu ở đầu đường leo núi vì mình phải đi cùng giáo sư Albritton để giúp ông ấy mang mẫu vật ra hiện trường. Máy giờ cậu đến được?”

Gabriel nhăn mặt, “Nhưng vậy thì mình mất khoảng thời gian hợp nhất để leo núi, Sam.”

“Không sao đâu, ông ấy thích đi sớm lắm. Chỉ cần nói thời gian và mình sẽ đến đúng lúc đó.”

“Vậy thì ra đó lúc sáu giờ sáng. Như vậy thì mình có thể xem mặt trời lên. Cậu có chắc cậu đến được không?”

“Ừ, mình sẽ ở đó lúc sáu giờ.”

“Cậu không ở đó thì bọn mình sẽ đi mà không có cậu đấy, phải không anh bạn?”

‘Rồi,’ Sam nghĩ, ‘Mình có nhiều việc phải làm trước sáu giờ sáng thứ bảy này’.

10. Chương 10: Brian

Được rồi ... Brian đi gửi tấm thiệp vào tối thứ năm, 23 tháng 10. Sinh nhật Gabriel thì vào thứ sáu, 24 tháng 10. Hôm nay là thứ năm, 30 tháng 10. Một tuần đã trôi qua mà cậu vẫn không nhận được hồi âm. Chester và Alan cô làm cậu vui lên:

“Hắn ta là một gã chẳng ra gì.”

“Hắn không trả lời có khi lại may đấy.”

“Đúng là một tên khốn.”

“Quên hắn đi, Bri, hắn không đáng để cậu quan tâm đâu.”

Brian cố gắng hết sức để không nghĩ ngợi nhiều về chuyện này. Cậu vừa làm một chuyện với cậu là hết sức mạo hiểm, cậu vừa đánh cược tất cả hy vọng của mình, nhưng Gabriel rõ ràng là không hề muốn quen biết cậu. Cậu cảm thấy mình là một thằng ngốc vì dám mơ tưởng một người như vậy lại để ý đến một kẻ vô danh tiểu tốt như cậu. Có lẽ Gabriel đưa cho bạn gái mình xem tấm thiệp, họ được một trận cười thỏa thuê

rồi anh sẽ ném nó vào sọt rác trong góc bếp và họ sẽ tiếp tục làm nhiều chuyện nóng bỏng có dính dáng tới salad trộn sốt kem với nhiều tỏi tây và olive. Bất kể bạn cậu có nói gì đi nữa, Brian vẫn thờ dài. Cậu biết cậu là một kẻ luôn thua cuộc.

Cả trường được trang hoàng chuẩn bị cho Halloween. Một trong các khu ký túc nữ còn tổ chức một nhà ma Halloween. Chester lôi Brian đến đó nói rằng bầu không khí u ám và ảm đạm làm cậu muốn phát điên, cho nên sao lại không tận hưởng những tiếng hét và tiếng cười khúc khích đó. Chester còn thể rằng ở đó còn có một cánh cửa mà khi người ta mở ra sẽ có nhiều cô khỏa thân nhảy xổ ra. Brian thật lòng không thể thấy phấn khích, ngay cả về chuyện có người không mặc gì.

“Cậu phải dẹp bản mặt đờ đẫn đó đi, anh bạn” Chester thúc giục. “Hôm nay là Halloween cơ mà. Bọn mình có ma quỷ và những trò nhảm nhí đại loại như vậy. Cứ vui chơi cho thỏa thích đi, Bri ạ. Đừng để gã đó phá đám đời cậu.” Cậu ta nắm lấy tay Annie và hai người biến mất trong đám đông.

Brian nhìn thấy mái tóc buộc kiểu đuôi ngựa của Alan ở Đầm Nhện và đi về hướng đó. “Đây, mình thử được một cốc bia cho cậu,” Alan đưa cho cậu một cái cốc đỏ. “Quý bắt nó đi,” Brian nói rồi uống hết cốc của mình trong bốn ngụm, mặc dù cho đến lúc đó Brian Perkins chưa bao giờ uống bia rượu. Cậu phát sặc rồi lấy một cốc khác.

Sau khi Brian làm vậy đã sáu lần, cậu không còn biết rõ bàn tay mình có mấy ngón hay cậu có mất tay hay cửa ra vào nằm đâu. Alan đưa cậu ra khỏi phòng và hơi lạnh ngoài trời ập vào mặt cậu như búa tạ.

“Trời ơi, trong đó nóng quá.”

“Ừ, đông người mà.”

“Mình phải đi tiểu.”

“Mình có thể hiểu được chuyện đó,” Alan bật cười. Cậu đứng canh trong khi Brian giải quyết nhu cầu sau bụi cây trước tòa nhà khoa Kỹ thuật.

“Mình đi kiểm tra thư đây,” Alan cười khi Brian lảo đảo trở về hành lang khu ký túc.

“Cần gì? Mình không có thư đâu,” Brian buồn bã nói. “Không ai gửi thư cho kẻ ngu ngốc là mình đâu.”

Alan mở hộp thư số 411, lấy ra một tờ rơi thông báo về Tuần sức khỏe sinh viên, một lá thư từ mẹ Chester, một tin nhắn báo rằng có một bưu phẩm gửi cho Alan trong phòng thư, ba phiếu mua hàng ở hiệu Marco’s Pizza và một mẫu giấy gấp lại với tên Brian để ở ngoài.

Alan nhìn về phía Brian. Cậu đang đứng tựa lưng vào tường gần cửa ra vào khu nhà của họ, mắt nhắm lại, người như đang đưa theo một điệu nhạc trong đầu. Khỉ thật! Lỡ mẫu giấy này mang tin xấu thì sao?

“Bri, có ai đó gửi gì cho cậu này,” Alan nói và đưa mẫu giấy cho bạn mình. Brian mở mắt ra ngay và cậu nhìn miếng giấy trắng trắng như thể nó là một con rắn sẵn sàng tấn công kẻ thù.

“Cái gì vậy?” giọng cậu không còn chút hơi bia nào.

“Làm sao mình biết được? Mình thấy nó trong hộp thư. Đây này.”

“Cậu đọc cho mình đi.”

“Không.”

“Làm ơn đi mà”

Alan thờ dài, “OK, nhưng đừng giết mình nếu nó là cái gì đó không hay, được không?” Cậu đưa ngón tay cậu miết băng keo giữ miếng giấy đóng lại và làm rách một góc.

“Đừng,” Brian kêu lên, “Đừng làm nó rách. Để mình giữ nó lại.”

Alan vừa cười vừa nói, “Bọn mình về phòng nào, Bri.”

Khi về phòng và ngồi vững trên ghế rồi, Brian lật đi lật lại mẫu giấy trong tay.

“Cậu đọc nó đi cho rồi được không?”

Brian mở mẫu giấy ra đọc mà không nói lời nào.

“Cái gì? Cái gì?” Alan giục, chết vì tò mò.

Brian ngẩng đầu lên và nói, “Anh ấy muốn gặp mình trong công viên.”

“Cái gì? Công viên nào?”

“Đây này, anh ấy nói muốn gặp mình ở đầu đường leo núi Old Goldmine lúc 6:00 vào thứ bảy.”

“Thế là thế nào? Đó là chỗ nào?”

Brian nhìn Alan. “Mình không biết nữa. Đầu đường leo núi nghĩa là gì?”

Alan lấy mẫu giấy từ tay Brian và đọc:

Chào Brian

~Cám ơn vì đã gửi thiệp sinh nhật cho tôi. Hình trên thiệp đẹp lắm. Nếu cậu thích đi chơi sa mạc thì hãy đến gặp tôi ở đầu đường leo núi Old Goldmine lúc sáu giờ thứ bảy này. Hy vọng cậu đến được

~Gabriel

“Nhưng,” Alan lấp bắp, “Nhưng....”

“Nhưng gì?”

“Chỗ đó là chỗ nào và cậu có quen gã này đủ để gặp hắn ở nơi khi họ còn gáy nào đó lúc 6 giờ sáng. Hay đó là 6 giờ tối?”

Brian nhăn mặt, “Mình không biết. Mình nghĩ đó là sáu giờ sáng. Mình không biết.”

“Tệ hại quá, Bri ạ.”

“Ừ.”

Đến lúc Chester về phòng thì Brian đã rối như mớ bòng bong. Cậu nhức hết cả đầu vì suy đi tính lại với Alan xem chuyện này khả thi tới đâu. “Ches, lại đây nào. Giúp mình thuyết phục Bri rằng đây là một ý tưởng ngu ngốc đi.”

Chester vẫn còn lảng lảng sau hai tiếng ở trong phòng Annie vừa rồi nên cậu cần vài phút chỉ để hiểu xem bạn mình đang nói gì. “Đưa mình xem mẫu giấy đó nào,” cậu chìa tay ra. Sau khi đọc đi đọc lại vài lần, cậu ngẫm nghĩ vài phút. “Đây không phải là lời lẽ một kẻ giết người hàng loạt bằng cửa máy. Mình nghĩ anh ta đang mời cậu cùng tham gia một hoạt động ưa thích. Bri ạ, đây là sáu giờ sáng hay tối đây?”

“Mình không biết,” Brian nói, “Mình nghĩ là sáng vì tối thì làm sao thấy đường được.”

Alan rên rẩm, “Thấy chưa! Có thể anh ta chọn buổi tối vì không muốn cậu nhìn thấy gì đó.”

“Alan!!!”

“Có điều chắc chắn là chữ viết tay của anh ta đẹp thật,” Chester bình luận. “Thế nào, Bri, cậu sẽ làm gì?”

“Mình sẽ đi! Không bàn cãi gì hết!”

“Chờ đã, mình có hai câu hỏi,” Alan cười, “Và cũng quan trọng đấy. Đường leo núi Old Goldmine này ở đâu và cậu định đi tới đó như thế nào? Mình chưa thấy ngọn núi nào trên tuyến xe buýt cả.”

“Ôi.”

Chester ngồi vào máy tính của mình, “Google!” Một hai phút sau cậu đã tìm được trang web cần thiết. “Nhìn này, trên này có địa điểm lẫn cả hướng dẫn đến đó như thế nào nữa. Mình giải quá đi mất!!!”

“Được rồi, sau khi ra khỏi thành phố cậu sẽ phải đi thêm khoảng mười dặm nữa. Cậu định đi thế nào đây?”

“Mình không biết,” Brian lẩm bẩm. “Mình sẽ nghĩ ra cách nào đó. Mình phải nghĩ ra cách nào đó!”

**

Đến sáng thứ sáu thì Brian bắt đầu phát hoảng. Ngoài giải pháp đi bộ mười dặm, cậu vẫn không thể nghĩ ra cách đến Công viên quốc gia Saguaro. Cậu không quen ai có xe hơi. Cậu phải đến đó. Cậu không thể nào bỏ lỡ cơ hội gặp Gabriel, nhất là khi anh đã mời cậu. Không đời nào!

Nằm trên giường và đọc đi đọc lại những câu châm ngôn của Mark Twain, cậu nghe tiếng chân chạy trong hành lang. Cửa phòng cậu mở toang và Jeff hét lên, “Mình tìm ra rồi. Xuống đây đi Bri. Xem mình có gì này.”

Brian lăn sang một bên và phi xuống đất trong vòng hai giây, “Cái gì thế?”

“Đây,” Jeff tự hào đưa cho Brian một tờ rơi:

Tua xe buýt tham quan Tucson

\$10.00

Hãy cùng chúng tôi du hành khám phá nam Arizona

Bảo tàng sa mạc Arizona-Sonora

Bảo tàng tên lửa Titan

Nhà cổ Tucson

Di tích đoàn truyền giáo San Xavier del Bac

Đài thiên văn quốc gia Kitt Peak National Observatory

Hang động khổng lồ

Công viên quốc gia Saguaro

Công viên Oracle

Công viên lịch sử Tubac Presidio

Bảo tàng hàng không và không gian Pima

cùng nhiều địa điểm khác. Xe khởi hành lúc: 8:00 AM, 11:00 AM và 1:00 PM

Gọi số 520-010-714 để đặt chỗ.

“Thấy nó rồi,” Brian gõ gõ ngón tay lên dòng Công viên quốc gia Saguaro. Cậu đọc lướt qua tờ rơi. “Mình sẽ gọi điện ngay.”

“Từ từ đã Bri. Xe chạy lúc 8:00, 11:00 và 1:00. Cậu phải ra đó lúc 6 giờ cơ mà.”

“Quý tha ma bắt nó đi!” Cơn phấn khích nhanh chóng qua đi và Brian thả người xuống ghế ủ dột nhìn xuống sàn. Cậu tưởng là đã có giải pháp. Tiên sư nó! “Mình có thể ra đó vào hôm nay và chờ,” cậu nói dù vẫn biết ý tưởng đó ngu ngốc đến thế nào.

Alan đi về sau giờ học cuối cùng trong tuần. “Vẫn bế tắc à?”

“Hừm.”

“Mình có ý này, nhưng có lẽ cậu sẽ không thích đâu vì cậu sẽ phải đến nói chuyện với cái gã khủng ở tầng Garrison Hall.”

“Bây giờ thì mình sẵn sàng chấp nhận bất cứ điều gì,” Brian thở dài, “Gã khủng nào?”

“Cậu biết cái gã lúc nào cũng nào cũng mặc áo trùm đầu xám dù trời nóng đến 100000 độ, mặt đeo đầy khuyên và cạo trọc nửa đầu không?”

“Có, rồi sao?”

“Hắn có một cái xe đạp.”

“Cái gã khủng đó có một cái xe đạp? Một cái xe đạp bình thường với pê-đan/tay lái/bánh xe? Gã đó á?”

“Ừ, Mình chỉ nghĩ là.....”

“Mình có thể mượn xe của gã? Mình không quen gã đó. Hẳn dễ sợ lắm. Mình nghe nói tên gã là Blood.”

“Lỡ đó hóa ra là một người tốt bụng và rụt rè và.....”

Chester khịt mũi, “và dễ sợ.”

“Ừ, thế nữa.”

“Chúa ơi, lỡ mình làm hỏng hay làm xước xe của gã thì sao? Trông gã như một tên hiền tế khỉ con trước khi nấu chúng để ăn tối ấy.”

“Vậy thì chắc là mai Gabriel sẽ không gặp cậu vậy.”

Brian rên lên, “Được rồi, mình sẽ đi mượn xe vậy, nhưng mấy cậu đi cùng mình được không.”

Cả đám đi ngang sân đến hành lang hơi âm u của Garrison Hall. Với Alan, Chester và Jeff trấn sau lưng, Brian gõ cửa phòng #312.

“Cút đi!” một giọng nói vang lên giữa tiếng nhạc ồn ào.

“Xin chào?” Brian gọi to lên, “Anh ra đây một phút được không?”

“Cút đi!”

“Chỉ là”

“CÚT XÉO!!!” và tiếng nhạc còn to hơn.

Brian cố một lần nữa. Sau khi gõ cửa, cậu lúi lại hơi quá đà và ngã vào Chester, Jeff cùng Alan khi cửa bật mở và Blood ào ra. “Tao nói cút xéo rồi. Mày muốn gì?”

“Em.....” Brian không cất nổi lời.

“Cậu ấy muốn hỏi liệu cậu ấy mượn xe của anh có được không,” Chester lí nhí.

“Không!”

“Chỉ cho sáng mai thôi,” Brian tiếp tục. “Em chỉ cần đến chỗ này.”

“Bọn mày là thằng nào?” Blood trừng mắt nhìn cả đám.

“Em, um, là Brian.” Cậu chỉ về những người còn lại, “Alan, Chester, Jeff.”

Blood có vẻ nghĩ ngợi rồi đột nhiên nói, “Được rồi, nhưng đưa tao 25 đô. Ngay bây giờ!”

Brian lục túi và tìm thấy \$12. Các bạn cậu cung cấp chỗ còn lại và cậu đưa tiền cho Blood.

“Mày làm hỏng nó thì mày rồi đời.”

“Em sẽ hết sức cẩn thận, Mr. um Blood,” Brian lắp bắp, khi Blood ném cho cậu chìa khóa và sập cửa.

“Chuyển đi thành công đấy chứ,” Brian thở ra khi cả đám quay về khu ký túc của mình.

“Cái xe ở kia, khu để xe đạp ấy. Vậy là cậu có phương tiện ra đó rồi,” Alan nói.

“Nhưng” Brian lắp bắp, “Nếu mình làm xước nó hay đại loại như vậy thì sao?”

“Khi đó thì chắc là cậu rồi đời,” Chester khúc khích cười.

Brian biết chuyện này rất không ổn trên nhiều phương diện, nhưng khuôn mặt của Gabriel cứ hiện lên trong đầu cậu. Cậu đã có cách đến chỗ hẹn. Được!! “Mình làm được chuyện này. Nó chỉ là một cái xe đạp thôi. Làm sao có chuyện gì xảy ra được?”

**

“Đây, đường đến công viên dài mười dặm, cộng hay trừ vài dặm nữa,” Chester nhìn vào bản đồ trên Google. “Cậu nghĩ là sẽ mất bao lâu nếu cậu đi cái xe đó?”

“Lance Armstrong chắc chỉ cần mười lăm phút, nhưng một đứa không đi xe đạp từ hồi mười hai tuổi như mình thì chắc mất cả ngày hoặc mười ngày nếu mình đi lạc hoặc bị xe tải cán hoặc gã sát thủ nào đó tới tìm mình.”

“Không còn cách nào khác. Cậu phải thuộc lòng bản đồ và biết cậu đang đi đâu. Trời sẽ tối om lúc cậu đi đây nên cậu phải biết mình đang làm gì.”

“Mình phải có mặt ở đó lúc sáu giờ, vậy là mình nên đi lúc bốn giờ?? Cái xe đó có đèn không? Mình sẽ bị cán mất. Chúa ơi, Mình tiêu rồi.”

Charlie chạy vào phòng, “Đây, mình tìm thấy cái này.” Cậu giơ một cái nón lưỡi trai có gắn một bóng đèn nhỏ lên. “Cái này sẽ có tác dụng.”

Brian nhắm mắt và hít một hơi thật sâu. Chuyện này thật kinh khủng tới mức buồn cười và khía cạnh hài hước đang giành ưu thế. “Cậu kiếm cái đó ở đâu ra vậy?”

“Cậu muốn dùng nó hay là không?”

“Ừ, thế cũng được. Nếu mình phải làm một thằng ngốc thì mình sẽ làm đến nơi đến chốn.” Cậu chụp cái nón lên đầu và bật bóng đèn nhỏ lên.

“Rồi, cậu cần ủng để leo núi,” Alan nói, “Và một cái áo sạch vì cậu sẽ bốc mùi khi tới đó, nên cậu cần mang ba-lô theo.” Cả hội nhét ủng, vớ, nước uống, áo thun, và Brian đem cả chai khử mùi cộng với một cái lược.

Khi Brian chuẩn bị xong thì đã 1:00 sáng. Cậu nhìn lại mẫu giấy Gabriel gửi:

Chào Brian

~Cám ơn vì đã gửi thiệp sinh nhật cho tôi. Hình trên thiệp đẹp lắm. Nếu cậu thích đi chơi sa mạc thì hãy đến gặp tôi ở đầu đường leo núi Old Goldmine lúc sáu giờ thứ bảy này. Hy vọng cậu đến được

~Gabriel

Cậu hy vọng cậu đang làm điều đúng đắn. Vì những lý do cậu không hiểu được, Gabriel Parelli đã ám ảnh cậu và Brian sẽ không thể hạnh phúc cho đến khi cậu biết anh rõ hơn. Cậu hy vọng Gabriel cũng sẽ thích cậu, dù chỉ với tư cách một người bạn. Brian có thể bằng lòng với chuyện đó. Cậu có thấy sợ việc phải một mình đạp xe suốt cả quãng đường dài đến một nơi xa lạ, và cậu thấy hơi lo là tất cả chuyện này rút cục chỉ là một trò đùa kỳ quái.

**

“Đây,” Chester lặp lại một lần cuối, “Đi dọc con đường song song với đại lộ I10 cho đến cửa số 252. Đi khoảng sáu dặm nữa đến cuối đường và cậu sẽ đến một con đường lát đá. Đi theo nó đến đầu đường leo núi.” Brian gật đầu. Lúc đó là ba giờ sáng và cả đám có mặt khi Brian mắt tròn mắt dẹt trèo lên xe.

Alan nhẹ nhàng nói, “Cậu đổi ý vẫn được đấy Bri ạ.”

“Không sao đâu, Gabriel mời mình và mình đi. Có thể thôi.” Cậu chỉnh lại chiếc ba-lô trên lưng, đặt chân lên bàn đạp và cười, “Gặp lại các cậu trưa mai vậy.” Cậu vỗ vỗ vào mẫu giấy, kéo khóa áo khoác và đạp xe vào bóng tối.

Đạp xe buổi tối rất tuyệt. Phải, trời đầu tháng 11 khá lạnh, nhưng không gian hoàn toàn tĩnh lặng và yên bình. Không có mấy xe cộ trên đường I10 và đèn đường bật sáng nên khá dễ đi. Brian đến cửa 252 vào khoảng năm giờ và đi chậm chậm tìm điểm cuối. Khi cậu đi vào con đường trải đá, ánh đèn từ xa lộ mờ đi và cậu dừng lại. Brian xuống xe, làm một hai động tác thể dục. Cậu tìm trong túi và rút cái nón ra đội lên đầu rồi bật đèn lên và cười cười rút điện thoại ra bấm gọi Chester.

“Ừ, tuyệt lắm.”

“Không, Mình không gặp chuyện gì.”

“Mình đang trên con đường lát đá.”

“Ừ, mình bật đèn lên rồi,” cậu cười.

“Ừ, chỗ này đẹp lắm.”

“Máy giờ rồi?”

“Ừ, mình đi tiếp đây.”

Brian đi vào khu đất trống đánh dấu đoạn bắt đầu của đường leo núi Old Goldmine. Ở đó có một hàng rào sắt, một biển báo và một bản đồ của đoạn đường leo núi này trong khung kính. Cậu nhìn đồng hồ, lúc đó là 5:35. Brian xuống xe rồi dùng xích buộc nó vào cột biển báo rồi đi vào nhà vệ sinh công cộng nhỏ xíu chỉ có vài cái lỗ trên sàn nhà và hương chanh đậm đặc trong không khí.

Đổ đầy nước vào tay, cậu rửa mặt và lướt chai lăn khử mùi qua vùng dưới cánh tay. Cậu thay áo sạch rồi nhìn quanh tìm gương. “Tuyệt!” Brian rên lên khi không thấy tấm gương nào. Sau khi chải nhanh mớ tóc ướt, cậu lắc mạnh đầu cho nhanh khô. “Mình thấy mình như một con chó lớn ấy,” cậu cười khúc khích một cách căng thẳng.

Khi Brian nghe thấy tiếng máy trầm trầm của một chiếc xe Jeep hướng về phía khu đất trống, cậu bất chợt thấy sợ. Trời ơi! Cậu muốn được làm quen với Gabriel và đây là cơ hội của cậu. Cậu ngồi xuống hàng rào, nhìn chăm chăm vào đèn xe và hy vọng rằng đây không phải là một sai lầm lớn.

11. Chương 11: Gabriel – Brian

Chặng đường gian nan Câu chuyện của họ bắt đầu.

Gabriel đặt chuông đồng hồ báo thức lúc năm giờ sáng rồi chuẩn bị hành trang đi đường. Anh lấy mọi thứ dư ra một bộ vì có Sam đi cùng. Khi đồng hồ reo, anh gần như đã tỉnh hẳn và sẵn sàng lên đường. Đến tối qua anh mới nhận ra anh cần lên núi như thế nào. Đôi khi thế giới này làm mọi thứ trong anh trì trệ, làm anh ngạt thở vì anh muốn những thứ anh sẽ không bao giờ đạt được. Ít nhất thì anh có thể thở được trong khí trời sa mạc với chỉ có Chó làm bạn đồng hành. Anh có thể gạt tất cả nỗi đau về chuyện với cha mẹ và anh trai cùng sự hổ thẹn về những gì anh đã làm để tồn tại vào cái góc trong trí óc nơi người ta cất giấu những sự thật xấu xí. Anh luôn cảm thấy Chúa không phán xét anh khi anh hòa mình vào nơi hoang dã. Anh có thể là chính mình và xua đi tất cả nỗi buồn cùng sự sợ hãi. Thật đáng ngạc nhiên là anh cảm thấy thoải mái khi Sam đi cùng. Họ đã đi leo núi cùng nhau vài lần, và cô luôn để yên cho anh chìm vào suy nghĩ của mình như thể cô biết anh bị những bóng ma ám ảnh và không khí sa mạc đuổi chúng đi. Vì vậy cô là một người bạn đồng hành dễ chịu.

Điều Gabriel nhớ nhất khi ở một mình với những suy nghĩ của anh là người anh Dominic. Hai anh em luôn thân thiết với nhau và Dom chưa bao giờ là loại anh trai hay bắt nạt em như nhiều đứa Gabriel biết. Họ đã chia sẻ với nhau mọi thứ, cười đùa và mơ mộng cùng nhau. Gabriel còn nhớ hồi anh sáu tuổi, tất cả những gì anh muốn là trở thành một người tốt bụng, thông minh và hoàn hảo như anh mình. Vết thương sâu nhất trong lòng anh lúc này là chuyện Dominic ghét bỏ anh.

Anh không nghe thấy tiếng Sam rời khỏi nhà, nhưng có lẽ lúc đó anh ngủ say nên không nhận thấy những tiếng ồn thường lệ của cô. Thật tiếc là họ không khởi hành cùng nhau được vì như thế thì vui hơn. Nhưng Sam thường rất đúng giờ nên anh biết là cô sẽ có mặt ở chỗ hẹn lúc sáu giờ.

Khoác lên người chiếc áo thun có túi trắng tinh, quần short màu olive và áo khoác vải thô đen rồi, Gabriel ngồi xuống buộc dây ủng. “Sẵn sàng rồi chứ anh bạn?” Như thường lệ, Chó đã chờ sẵn với đuôi vẫy loạn xạ ở cửa. Gabriel mở cửa ra và nó phóng ngay ra ngoài để giải quyết nhu cầu trước khi nhảy vào chiếc Jeep. Trước khi nổ máy, Gabriel kiểm tra vòng cổ và biển tên cho nó cẩn thận. Anh không muốn mất đi ai đó mà anh yêu quý một lần nữa.

Chó đã trở thành một con vật tuyệt đẹp có bộ lông đen mượt và cặp mắt màu lục linh lợi. Nó khác hẳn đám lông bẩn thỉu bị ném ra bãi để xe lúc trước. Từ chỗ chỉ có da bọc xương, bây giờ nó là một nhân vật đáng trọng với năm mươi cân cơ bắp và niềm vui.

Trên tuyến đường I10 quen thuộc đến Công viên quốc gia Saguaro, Gabriel dừng lại mua hai phần bánh mì xúc xích ăn sáng và món khoai tây chiên pho mát mà Chó ưa thích. Trên đường không có nhiều xe cộ lắm và hai chủ tớ chỉ mất hai mươi phút từ nhà ra chỗ hẹn. Gabriel không nghe thấy tiếng xe nào khác nên anh nghĩ anh sẽ phải chờ Sam.

Một vật bằng kim loại phản chiếu ánh đèn xe anh khi anh rẽ vào bãi đất trống. Mắt nheo lại vì ánh nắng buổi sớm, Gabriel nhìn thấy một chiếc xe đạp tựa vào cột biển báo. Anh lái xe vào chỗ đậu xe sâu nhất và bước ra. Chó nhảy xuống và phóng về hướng ai đó đang ngồi trên hàng rào.

“Chó! Quay lại đây,” anh gọi.

“Không sao đâu. Bọn em là bạn mà,” một giọng nói quen thuộc trả lời anh. Gabriel cau mày. Ai ra đây lúc sáng sớm tinh mơ thế này mà lại quen chó của anh? Khi lại gần hàng rào, mắt anh mở to. Cậu nhóc đó? Brian? Cậu ấy đang làm gì ở đây?

“Chào anh,” Brian ngáp ngừng nói, mắt cậu nhìn anh trong ánh sáng bình minh mờ ảo. Cậu đứng dậy và ngưỡng ngừng đưa tay vẫy chào Gabriel. Đột nhiên cậu có cảm giác kỳ lạ rằng cậu là kẻ không mời.

“Ồ, xin chào?” Gabriel đáp lại, câu chào của anh giống một câu hỏi hơn.

“Em, um, em,” Brian háng giọng và cố bắt đầu lại. “Em nhận được lời nhắn của anh.”

“Lời nhắn của tôi à?” Đầu óc Gabriel bắt đầu rối lên. Lời nhắn nào? Anh nhớ lại chuyện Sam bảo anh cần phải cảm ơn Brian đã tặng anh thiệp sinh nhật, nhưng thời gian trôi đi khi anh nghỉ ngơi và thời gian trôi đi càng nhiều thì quyết định giữ im lặng của anh càng chắc chắn.

“Vâng, cảm ơn anh đã mời em. Em chưa bao giờ đi leo núi, nghĩa là leo núi một cách thật sự ấy, trong sa mạc bao giờ.”

Gabriel đứng chết sững, “Cái gì?” Rồi mọi thứ đột nhiên sáng tỏ..... Sam. Rồi, cô ta sẽ gặp rắc rối to khi anh về đến nhà. Trong một phút, anh quay đi, gác ủng lên hàng rào và buộc lại dây để kéo dài thời gian suy nghĩ. Anh biết nói gì bây giờ?

Thấy Gabriel hành động như vậy, Brian lắp bắp, “Xin lỗi anh? Em xin lỗi, có nhầm lẫn gì sao?”

Gabriel muốn chạy ngay về chiếc Jeep nhưng ngừng lại khi nghe thấy câu hỏi nhỏ nhẹ của Brian. Anh hít một hơi sâu, gồng mình lên và quay về phía chàng trai trẻ đang bối rối. “Không, không, tất nhiên là không có vấn đề gì. Cậu không cần xin lỗi. Tôi chỉ..... Tôi chỉ.....” Trong một giây anh không biết nói gì.

Nói cho cậu ấy sự thật ư? Giải thích chuyện Sam đã làm ư? Để làm gì? Làm vậy thì được ích lợi gì? Cậu nhóc tội nghiệp sẽ chỉ khốn khổ thêm thôi. Chứa ơi, chắc chắn anh sẽ giết cô ta. Đúng là tất cả những gì anh cần cho lúc này, một cậu nhóc lúc nào cũng hành động như thể muốn tự sát. Không muốn làm chuyện tồi tệ thêm, anh hỏi “Cậu chưa bao giờ leo núi à?”

“Chưa, em chưa bao giờ leo núi một cách thực sự như em đoán là anh vẫn làm. Um, anh Gabriel này, em thấy là anh đối ý hay là quên mất buổi hẹn này. Em sẽ về ngay, như thế có được không?” cậu đi về phía chiếc xe đạp.

Gabriel thở dài rồi anh chợt ngộ ra mọi chuyện: cậu bé này với chiếc xe đạp trong bóng tối lúc sáng sớm.

“Cậu ra đây bằng cái xe đó à?”

“Vâng.”

“Cậu đạp xe suốt từ trường ra tận đây để đi leo núi?” và anh thăm thêm vào, ‘Với tôi?’ “Làm sao cậu thấy đường trên đoạn đường đất này?”

Brian cười khúc khích, “Anh sẽ cười cho mà xem.” Cậu rút chiếc nón trong ba-lô ra, đội lên đầu và bật đèn. Gabriel chớp mắt vì luồng ánh sáng chiếu vào mặt và cảm thấy môi mình nở một nụ cười.

“Thấy chưa, em đã bảo anh rồi, “Brian cười thành tiếng, “Nhưng em phải nói là nó có tác dụng.” Rồi tiếng cười phai dần. “Em nên về thôi.”

“Không, cậu không cần làm vậy đâu. Ta sẽ cùng lên đồ. Tôi sẽ cho cậu thấy vẻ đẹp thật sự của Arizona. Cậu có ủng hộ chứ?” Anh sẽ đưa cậu nhóc này đi leo núi và chấm hết. Đời anh không có thời gian cho điều mà cậu bé dễ thương này muốn có từ anh.

“Có ạ, trong ba-lô của em.” Brian nhìn ủng của Gabriel và nghĩ về đôi ủng mà Alan cho cậu mượn. Có lẽ cậu sẽ chết trên đường leo núi, nhưng cậu được chết vì đi leo núi với Gabriel. Một tương lai đáng chờ đợi.

“Vậy thì đi ủng vào đi. Tôi sẽ cất xe đạp của cậu vào trong xe tôi. Như thế an toàn hơn.”

“Anh chắc chứ? Em không muốn làm phiền anh.” Cậu nhìn Gabriel nhấc chiếc xe lên và để nó vào phần sau chiếc Jeep. Brian gặp khó khăn với cả việc đem cái xe ấy về từ khu để xe. Cậu tự hứa với mình là sẽ đi tập thể hình để lấy thêm cơ bắp.

Gabriel nghe thấy sự hoài nghi trong giọng Brian và rên thầm. Anh cảm thấy rất rõ rằng hôm nay sẽ đảo lộn cuộc đời anh mà anh còn không hiểu là bằng cách nào. Anh lắc đầu và thở dài khi quay lại rồi tựa người lên hàng rào. “Ta làm lại từ đầu được không? Brian, cậu có muốn lên rặng núi trên kia và xem mặt trời mọc không?”

Chó quyết định thay cho cả hai. Nó chạy đến đầu đoạn đường mòn rồi quay lại chỗ Brian, chạy ra đầu đường và lại về hướng, vừa chạy vừa rít khe khẽ và vẫy đuôi nhặng xị. “Nó đang mời cậu đi đấy,” Gabriel nói.

Brian gãi đầu Chó, “Vâng, anh chờ một phút để em đi ủng vào.” Cậu ngồi xuống đất, tháo giày thể thao ra và xỏ chân vào ủng của Alan. Buộc dây ủng xong xuôi rồi, cậu ngồi dậy và cười một cách rụt rè, “Em xong rồi đây.”

Gabriel nhìn Brian vật lộn với đôi ủng và nhăn nhó lắc đầu. Sam làm vậy để làm gì? Anh không cần cô giúp anh tìm bạn. Anh không muốn trở nên thân thiết với ai. Anh không cần gì cả. Anh sẽ đưa Brian đi leo núi ngắm bình minh rồi đưa cậu về và thế là chấm hết. Ba-lô khoác trên vai, anh đi vào con đường mòn, để mặc Brian cố gắng bắt kịp anh ở phía sau. Họ đi được hơn một dặm với Chó quần bên chân Brian thì Gabriel dừng lại. “Nhìn kia. Mặt trời sắp lên phía trên rặng núi kia.”

“Cứ như thể ngoài chúng ta thì không còn ai khác trên mặt đất này,” Brian thở nhẹ. Cậu nhìn phản ứng của Gabriel qua khóe mắt.

Im lặng bao trùm hai người và làn gió nhẹ sớm mai mang theo hương vị sa mạc. “Ừ, tôi hiểu cậu muốn nói gì. Sẵn sàng để leo lên rặng đá kia chưa?” Gabriel chỉ vào khoảng không trước mặt.

“Tất nhiên rồi, đi thể này thích thật. Em không biết sa mạc rộng đến thế.”

“Vì vậy nên nơi này rất hợp để leo núi,” Gabriel nói, “Toàn núi và không người.”

“Anh từng đi leo núi ở những đâu rồi?”

“Dãy Appalachian, dãy Smokey. Tôi rất muốn được đến rặng Rockies, nhưng bây giờ thì tôi đang tận hưởng dãy Rincons này.”

Brian lập một danh sách những thông tin quan trọng trong đầu. Tối giờ thì cậu đã biết được là Gabriel không phải là người mời cậu đi leo núi hôm nay; rằng anh có đi tập thể hình; rằng anh có biết cười; và rằng anh từng đến miền Nam. Cậu vẫn chưa biết gì nhiều.

Sau khoảng bốn mươi lăm phút nói huyền thoại về chuyện học hành và chó mèo và núi non và cuộc sống và âm nhạc, Brian chợt nhận ra cậu là người duy nhất nhất mồm. Quý thật! Cậu đang lảm nhảm như một đứa con gái. Nhìn tôi này! Blah Blah Blah. Khỉ thật!

Vì mặt trời đã lên được khoảng một tiếng làm không khí ấm lên và vì cậu đi với tốc độ nhanh hơn thường lệ, Brian cảm thấy việc theo kịp người đi trước mỗi lúc một khó khăn hơn. Cậu không thể để Gabriel biết cậu đang mệt, nhưng khi dừng lại ở một tảng đá và bỏ ba-lô khỏi vai, Brian mừng rỡ ngồi xuống.

Gabriel mãi leo núi nên chưa thật sự nghĩ đến thể trạng của Brian. Nhưng bây giờ thì anh nhận ra vấn đề. “Đấy, uống đi. Cậu cần đủ muối khoáng.” Anh đưa Brian một chai G2 vị nho. “Cậu sao rồi?”

“Em ổn lắm. Em thích đi thể này. Em đi cả ngày cũng được,” Brian nhiệt tình nói. “Chà, nước này ngon thật. Em đang khát.” Cậu uống cạn cả chai và vươn vai.

“Cậu không nên mặc cái áo đen đó. Trời ấm lên khá nhanh nên cậu sẽ thấy nóng đây. Tôi nghĩ tôi còn một cái áo thun chạy bộ ở trong này,” Gabriel nói và lục trong ba-lô rồi lôi ra một chiếc áo thun trắng xếp gọn gàng.

“Um, em ổn mà, thật đấy, em.....,” Brian cố từ chối dù cậu đang đổ mồ hôi như diên dưới cái áo có mũ đen khá dày mang chữ Đại học Arizona.

“Thôi nào, Brian, tôi biết cậu đang thấy nóng như dưới hỏa ngục. Tôi sẽ để áo của cậu trong ba-lô của tôi. Cậu sẽ thoải mái hơn với cái áo này.” Anh thấy cho cậu bé cái áo thun và chờ. Brian lúng túng mất một lúc vì không muốn cởi áo ra khi Gabriel nhìn cậu. Không phải là cậu gầy gò xấu xí gì nhưng Gabriel... nói thế nào nhỉ, anh rất vạm vỡ còn Brian thì..... Không.

Kéo cái áo dày qua đầu, cậu cảm thấy làn gió mát thổi trên ngực và xấu hổ thay cho cậu, đầu ngực của cậu cứ căng thẳng ra. Cậu nhìn xuống, với lấy chiếc áo thun và khoác nó vào người.... Và mọi chuyện mỗi lúc một tệ đi.

“Anh cao bao nhiêu thế?” cậu hỏi vì khi cậu đứng thẳng dậy, cái áo dài đến gần đầu gối của cậu còn ống tay áo trễ xuống đến gần eo. Không muốn nhìn vào Gabriel, Brian nói, “Hừm, nếu em bị lạc thì chắc em dùng áo anh làm lều cũng được.” Cậu không hề hay biết về những ý nghĩ “khủng khiếp” mà Gabriel có thể có trong đầu lúc đó.

‘Quý thật, đừng mặc áo vào vội. Đừng.... Ồ! Cậu ấy mặc áo của mình trông cũng dễ thương đấy chứ.’

“Um, không thành vấn đề. Thử buộc phần áo quá dài lại chẳng hạn. Trông cậu sẽ cool hơn và đó mới là điều đáng kể. Nếu cậu muốn biết thì tôi cao 1m82.”

“A, rõ ràng là em không cao đến thế,” Brian đảo mắt, “Anh hơn em đến một cái đầu.” Làm sao cậu dám nghĩ dù chỉ trong một phút rằng có thể là Gabriel sẽ thích cậu. Cậu chỉ là một thằng lùn.

Chuyến đi có dễ dàng hơn sau khi cậu uống chỗ G2 và cởi cái áo dày đó ra. Đi sau Gabriel, cậu đưa chiếc áo thun đang mặc lên mũi. Ôi chúa ơi! Nó có mùi của Gabriel. Cậu cảm thấy người mình nóng rực lên vì luồng hơi nóng trong bụng và cậu cố gắng không nhìn vào phần sau tuyệt vời của chàng trai tuyệt đẹp ngay trước mặt cậu.

Cố gắng của cậu không có tác dụng. Cậu bắt đầu đếm nhắm ngược từ một trăm mỗi bảy giây để bắt cơ thể mình đừng nghĩ lung tung, mắt tập trung tại một điểm trên vai trái Gabriel. “100, 93, 86, 79,.....”

“Có chuyện gì thế?” cậu nghe tiếng Gabriel hỏi với lại.

“Không có gì, em ổn mà.” Ổn... ‘Phải, phải, mình đang sắp chết đây.’

Gabriel cau mày. Có lẽ thế là đủ. Brian không quen leo núi. Họ có thể để dành Larendo Rocks cho một ngày khác và dừng lại trước khi đường dốc hơn. Anh nhìn đồng hồ và nhận ra rằng họ đã đi với tốc độ khá nhanh trong bốn tiếng đồng hồ liền. Ôi khỉ thật, có lẽ cậu nhóc mệt lắm rồi. “Brian, chúng ta dừng nghỉ ở đây.”

“Nghe được đấy,” Brian cố nén một tiếng rên. Họ ngồi trong bóng mát một tảng đá khổng lồ bên đường. Brian dựa vào tảng đá mát lạnh và nhắm mắt lại. Cậu bật mở mắt ra khi nghe tiếng Gabriel.

“Cậu khá lắm, Brian ạ. Hy vọng là vừa rồi ta không đi nhanh quá hay xa quá.”

‘Mình khá lắm? Mình á?’ cậu thở ra khe khẽ. Một nụ cười tươi nở trên mặt cậu. “Cám ơn anh. Đi thể này vui lắm.”

“Rồi, bây giờ thì đừng có hiểu lầm nhé,” Gabriel mỉm cười, “Tôi cần xem chân cậu. Cậu đi khắp khiêng suốt phần đường vừa rồi.”

Brian chậm chậm tháo dây ủng vì không muốn tận mắt thấy chỗ phồng rộp làm khổ cậu suốt hai tiếng vừa rồi. Cậu nhanh chóng nhận ra rằng ủng của Alan không thật vừa chân cậu và có gì đó cứ cọ vào gót chân làm cậu đau. Cậu không muốn để Gabriel thấy điều đó nhưng cậu không nghĩ là cậu đi nổi đoạn đường về.

“Trời ơi, Brian, sao cậu không nói tôi?” Gabriel rên lên khi anh thấy chỗ da bị rách cùng máu me và những chỗ phồng rộp to tướng. “Tôi phải xử lý chuyện này thôi. Nếu không cậu không đi nổi nữa đâu.” Anh lục trong túi tìm cái hộp đựng đồ sơ cứu.

“Em xin lỗi,” Brian lí nhí.

“Đây, uống nốt chỗ nước này đi. Sẽ đau đấy.” Anh rửa sạch vết thương với cồn và phết Neosporin lên trước khi băng kỹ chúng lại. Brian cố gắng ngồi yên nhưng cậu không thể nén nổi tiếng xuýt xoa. “Tôi biết là cậu đau lắm. Cố một chút nữa thôi,” Gabriel dịu dàng nói. Anh đắp gạc lên chỗ mụn nước, để cái hộp vào trong ba-lô và cầm một chiếc ủng của Brian lên. “Chân cậu đau là vì cái này. Phần trong ủng của cậu có khung đỡ bằng kim loại và nó cắt vào chân cậu chỗ dưới cổ chân.”

‘Có lẽ anh ấy nghĩ mình là đồ ngốc,’ Brian rên thầm lần thứ một triệu.

‘Tôi nghiệp cậu nhóc, cậu ấy đi đến tận đây mà không kêu ca tiếng nào,’ Gabriel cảm thấy tội lỗi vì đã không để ý đến tình trạng của cậu. “Đây, ăn chỗ lương khô này đi. Ta sẽ về khi cậu sẵn sàng. Tôi nghĩ hôm nay thế là quá sức cậu rồi.”

“Nhưng anh muốn đi xa nữa cơ mà. Em không muốn phá ngày nghỉ của anh.”

“Ồ, cậu chẳng phá cái gì cả. Tôi còn hàng đồng bài giảng của giáo sư Parrish phải biên tập và đánh máy. Tôi lỡ tiến độ quá xa rồi.”

Chó sán lại và gác đầu vào lòng Brian. “Anh có Chó được bao lâu rồi?”

“Nó tìm thấy tôi trong một bãi đỗ xe trên đường liên bang hè vừa rồi. Một tên khốn nào đó vứt nó ở đó rồi chuồn mất. Cho nên nó bị kẹt với tôi.”

Gabriel ngồi trên một hòn đá, tay anh cầm một cái que vạch vạch cái gì đó trên cát.

Brian có cả tỉ điều muốn hỏi: Nhà anh ở đâu? Gia đình anh như thế nào? Anh có anh chị em không? Cha anh có giống anh không? Anh có biết anh đẹp đến chừng nào không? Anh sống ở đâu? Sam có phải bạn gái của anh không? Anh có thích em không? Anh có phải là hotboy hồi phổ thông không? Chúng ta làm bạn được không? Em chạm vào tóc anh được không? Tại sao anh lại có cái sẹo trên lông mày bên trái thế? Vân vân và vân vân....

Gabriel vẫn cầm cúi vạch đủ hình dạng trên cát. Nếu anh nhìn Brian, anh sẽ muốn biết cậu rõ hơn và đó không nằm trong kế hoạch của anh. Anh chỉ muốn sex nhanh gọn và không thân thiết với một ai. Bản năng mách bảo anh rằng nếu anh nhìn lên và nhìn vào những đốm tàn nhang trên mặt Brian, anh sẽ mở miệng và sa vào rắc rối. Quý bắt cậu đi Sam ạ, tại sao cậu lại làm chuyện này?

“Này, chúng ta về đi,” Gabriel nhét những chai nước uống cạn và lương khô vào trong ba-lô. Brian với tay lấy ủng.

“Đừng, cậu không nên dùng đôi giày nữa.” Gabriel đứng dậy, duỗi vai và chìa tay ra. Đỡ Brian đứng dậy rồi, anh đưa cho cậu ba-lô của anh. “Đeo cái này vào.”

Brian nhăn nhó vì bối rối. Cậu phải đi đất VÀ đeo cái ba-lô đó? Hẳn là Gabriel giận cậu lắm vì đã phá hỏng ngày nghỉ của anh. Cậu đeo ba-lô vào và cảm thấy sức nặng mà Gabriel mang trên người từ sáng sớm. Quý thật! Quãng đường về sẽ là địa ngục và chỉ đứng một chỗ cũng đủ làm mồ hôi cậu túa ra.

Gabriel đi ra phía sau cậu, tìm thấy chai G2 cuối cùng và uống một ngụm. “Để cái chai này ở túi ngoài,” anh nói. Anh cởi áo khoác ra và nhét vào ba-lô. Brian cảm thấy cậu muốn ngã ngửa. Chúa ơi, cái ba-lô này thật nặng, nặng và nóng. Cậu không kêu ca một tiếng. Mọi chuyện là do lỗi của cậu và Gabriel hẳn là giận cậu lắm.

“Em xin lỗi anh, Gabriel ạ. Em không định phá hỏng ngày nghỉ của anh. Em mượn ủng của Alan và chắc là.....”

“Yên nào, làm sao cậu biết được những chuyện này? Tôi mới là kẻ có lỗi vì đã không kiểm tra kỹ mọi thứ trước khi đi. Tôi mất tập trung và quên mất. Cậu giỏi lắm, Brian.” Anh bước vài bước và nhìn con đường

mòn đánh dấu đoạn đường về. “Được rồi, tôi sẽ cố gắng đưa cậu về càng xa càng tốt rồi đi lấy xe đạp cho cậu.” Anh làm vài động tác thể dục rồi ngồi xuống một tảng đá. “Trèo lên đi.”

TRỜI OI! Gabriel định công cậu cộng với cái ba-lô. “Không, em không để anh làm thế được,” Brian kêu lên.

“Cậu không thể dùng tiếp đông ủng ấy và chắc chắn cậu không thể đi chân đất về với đám phồng rộp cộng với vết cắt đó. Đi nào, Brian, chắc chắn cậu không nặng đến thế. Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Tin tôi đi.”

Brian rụt rè đến gần Gabriel và quàng tay qua đôi vai khóa mạnh trước mặt cậu. Cậu có thể cảm nhận Gabriel đứng lên và ép sát chân vào eo của anh. Một đôi tay khỏe mạnh giữ đầu gối của cậu và cậu bám chặt vào anh. Gabriel chậm rãi đứng dậy, vai anh căng ra đỡ lấy trọng lượng gần tám mươi cân trên lưng. Anh cố giữ vững Brian trên lưng khi bắt đầu chậm rãi bước đi dọc con đường.

‘Được rồi.... mình đang đổ mồ hôi như tắm cộng với hai bàn chân rách nát và sẽ bị cháy nắng hơn bao giờ hết, nhưng mình đã chết và lên thiên đường trên lưng Thiên thần Gabriel,’ Đầu óc hơi choáng váng, Brian nghĩ thầm và cố gắng để không cười khúc khích.

“100, 93, 86, 79, 72,...” cậu đếm ngược để cái phần nhiều chuyện trên cơ thể cậu không chọc vào lưng Gabriel. Mũi cậu tựa vào những lọn tóc quăn đen hơi ẩm; tay cậu chạm vào làn da ẩm áp và người cậu áp sát vào các bắp thịt trên lưng Gabriel khi anh bước đi. Hoàn cảnh đó vừa là thiên đường vừa là địa ngục. Mình hy vọng anh ấy không nhận ra là mình.....

Về phần Gabriel, có một điều anh đã không tính tới khi đề nghị phương án này. Anh không cảm thấy sức nặng nhiều bằng cảm thấy cái gì đó rất cứng và có nhịp đập như một trái tim ép vào lưng anh. Với mỗi bước đi, sự phấn khích của Brian cọ vào cái áo đầm mồ hôi của anh.... Lên và xuống, lên và xuống. Chúa ơi, hoặc là Ngài cứu con hoặc là Ngài giết con ngay cho rồi.

Anh có thể nghe thấy tiếng Brian đếm ngược một cách kỳ cục. Ôi trời! Gabriel rên lên khe khẽ. Đáng đời thằng nhóc vì đã đi đôi ủng kinh khủng đó. Nếu anh không sắp ngất xỉu bất cứ lúc nào vì đứt gân máu thì anh sẽ còn bị kích thích hơn cả cậu nhóc, nhưng sức nặng của Brian cộng với cái ba-lô đủ làm tan mọi tư tưởng về sex. Anh phải cố hết sức mới thở được. Tại sao đi leo núi năm dặm thì thích nhưng leo núi năm dặm với một cậu nhóc dễ thương trên lưng lại là cực hình?

Cuối cùng họ cũng về đến nơi dù Gabriel phải lảo đảo vài bước cuối cùng để đến được bóng một cụm xương rỗng. Brian bước xuống đất khi Gabriel ngồi xuống, rồi anh ngã người ra nằm dài trên nền cát.

“Anh có sao không?” Brian hỏi, mặt cậu chỉ cách mặt Gabriel có vài phân.

Mắt nhắm nghiền và hơi thở thì chậm lại, Gabriel gật đầu. Anh có thể cảm thấy hơi thở của Brian lướt trên mặt mình và nghĩ đến chuyện nhờ cậu hô hấp nhân tạo. Thay vì làm thế, anh hé một mắt ra và nheo lại ngay tức khắc vì ánh mặt trời chói chang. Môi dưới của Brian ở ngay gần đó. Gabriel chỉ cần nhòe dấy vài milimét là có thể chạm vào nó.

‘Parelli,’ anh rửa bản thân, ‘Cậu ấy là một cậu bé ngoan. Đừng thậm chí là chỉ đến chuyện đó. Cậu ấy xứng đáng được hưởng nhiều hơn thế.’

“Ừ, tôi không sao. Chờ tôi một phút để lấy xe đạp cho cậu về.” Anh nhìn thấy sự thất vọng thoáng qua trong mắt Brian, nhưng anh đang làm điều đúng đắn. Anh cần giữ khoảng cách với cậu. “Chó, ở đây với Brian.”

Brian nhìn Gabriel vội vã bước đi. Cậu ước gì mình có thể hiểu được ý nghĩ người khác, nhưng Gabriel là một khoảng trống thăm thẳm. Trong một giây thoáng qua, Brian nhìn thấy mắt anh muốn nói gì đó, nhưng rồi đôi mắt ấy mờ đi như trời một ngày giông bão và điều đó biến đi. Cậu ngồi xuống trong bóng râm cây xương rồng saguaro khổng lồ và chờ đợi, chân cậu cảm thấy như chân một ai khác. Quỷ bắt đôi ủng đấy đi.

Thời gian trôi qua và Brian chờ đợi. Cậu nghĩ về cái cách Gabriel chăm lo cho cậu. Chuyện anh làm cậu cảm thấy tò mò và phấn khích vẫn không đổi. Nếu được thì Brian còn muốn tìm hiểu về anh nhiều hơn. “Ước gì mày giúp được tao, Chó ạ. Mày hiểu anh ấy hơn bất kỳ ai khác.”

Gabriel nghĩ ngợi không ngớt về cậu bé anh bỏ lại phía sau. Họ chỉ cách nhau có hai tuổi. Tại sao anh cảm thấy mình thật già? Tại sao anh cứ khẳng khẳng muốn nghĩ rằng Brian chỉ là một đứa trẻ? Anh có hai sự lựa chọn: anh có thể làm điều mà Brian nghĩ là anh muốn, sex và không có gì khác, ngay ở đây, vào hôm nay. Làm cho xong và thế là hết. Hoặc là anh cắt đứt mối quan hệ hôm nay.... Không để lại gì cả.... Để Brian tự tìm con đường cho đời mình như mọi người khác. Anh biết rằng anh không thể chỉ làm bạn với Brian. Anh muốn đi xa hơn thế. Thú nhận đi, đồ khốn. Anh nhớ lại khuôn mặt của Mitch và cảm giác được làm một đứa trẻ ngây thơ. Tất nhiên, mọi chuyện sẽ chấm dứt một khi anh kể cho Mitch về quá khứ của anh. Và với Brian cũng vậy.

Tốt hơn là anh không nên bắt đầu một điều sẽ làm anh tổn thương.

Khi anh quay về chiếc Jeep, Gabriel nhắc chiếc xe đạp hiệu Dawes 24 đã cũ ra và đặt nó tựa vào hàng rào. Anh xối nước lên đầu và để những giọt nước trên tóc nhỏ xuống bờ vai ê ẩm của mình. Thế này thì dễ chịu hơn nhiều. Bây giờ thì quay lại. Chuyển đi dễ dàng hơn lần này nhờ làn gió ẩm thổi qua mặt anh.

Anh vẫy tay khi thấy Brian đang đợi mình. Giảm tốc độ lại, anh chống một chân xuống cho vững. “Sẵn sàng chưa? Cái xe này tốt thật, của cậu à?”

Brian khịt mũi, “Đây là xe của Mr. Blood. Nói một cách ngắn gọn thì em thấy mừng vì em là đứa bị sút sọc chứ không phải là cái xe này.”

“Mr. Blood à?”

“Em sẽ kể cho anh nghe trên đường đi. Ước gì em chở anh được.” Cả hai nhìn cái bánh sau thiếu mất một phần khung.

“Đừng lo. Ta quay về xe tôi nào.”

“Em hiểu, anh còn phải làm việc.”

“Không, tôi đói mềm người rồi. Cậu không thấy đói sao?”

“À vâng, bây giờ anh nhắc em mới nhớ. Một phút trước em vừa định nhai tạm Chó,” Brian cười.

“Và có lẽ nó cũng muốn nhai tạm cậu,” Gabriel bật cười.

‘Gabriel cười kìa..... Cả khuôn mặt anh ấy sáng bừng lên khi cười cứ như thể anh ấy không hay cười vậy,’ Brian nghĩ thầm. ‘Cần ghi nhớ, nên làm Gabriel cười.’

Cuối cùng họ cũng quay về được chiếc Jeep, dù Brian đạp xe chậm hết sức có thể còn Gabriel, người đi đi về về trên con đường mòn này đến phát chán, bước đi bên cạnh và lắng nghe Brian nói huyền thuyên. Cho đến khi anh cất lại chiếc xe đạp vào chiếc Jeep, anh đã biết được khá đầy đủ về đời đại học của Brian.

Gabriel nổ máy xe và lái khỏi bãi để xe đi vào con đường đất. Bản thân Brian đã đạp xe trên con đường đó mới sáng nay trong bóng tối nhưng cậu cảm thấy như thể chuyện đó xảy ra đã vài ngày rồi. “Cậu muốn ăn gì nào?”

“Gì cũng được. Với em không thành vấn đề. Anh chọn đi. Pizza, hamburger hay cái gì khác? Anh cứ chọn theo ý mình.”

“Có bao giờ cậu đơn giản là trả lời điều người khác hỏi cậu không?”

“Ồ, vâng, thường thì em làm vậy, nhưng em chỉ nghĩ rằng có lẽ anh thích ăn gì đó và em không muốn.....”

“Brian. Cậu muốn ăn gì?”

“Nhưng anh.....”

“Brian!”

Brian nghe thấy sự sốt ruột trong giọng Gabriel. Cậu không biết hôm nay cậu bị làm sao. Cậu không thể ngậm miệng lại được. “Em xin lỗi. Em biết mình cư xử thật ngu ngốc. Em chỉ muốn anh chọn vì em.....”

Một bàn tay bịt miệng cậu lại. Một bàn tay to lớn bám kha khá bụi đất. Ngay lập tức Brian cảm thấy muốn liếm lòng bàn tay của Gabriel. Cậu biết cậu sẽ được nếm vị mặn của mồ hôi và Gabriel.

“Cậu cần ngậm cái miệng xinh xẻo đó lại một giây. Bây giờ khi tôi bỏ tay ra, cậu có thể trả lời tôi càng ngắn gọn càng tốt là cậu muốn ăn gì không?”

Mắt Brian nhìn qua nhìn lại phía trên bàn tay của Gabriel và cậu gật đầu. ‘Anh ấy nói *xinh xẻo*. Anh ấy có nói thế. Mình nghe thấy rõ ràng.’ Cậu gần như muốn bàn tay ấy ở với cậu nhưng Gabriel đã rút tay về vô-lăng. Brian nói vui vẻ, “Hamburger.”

Ngồi trước ba phần hamburger, khoai tây chiên với phô mát và nước ngọt trên một cái bàn trong bóng râm một cây gòn cong queo, Brian nói, “Em thích chuyển đi hôm nay lắm. Em biết mọi chuyện không được suôn sẻ lắm nhưng cuối cùng vẫn ổn và, và.....” rồi cậu im lặng.

“Và gì nữa?”

‘Kệ nó đi’ cậu nghĩ. “Em thích được đi cùng anh.” cậu nhìn xuống bàn.

‘Khỉ thật, mình biết trả lời câu đó làm sao đây?’ Gabriel tranh cãi với chính mình. “Tôi có chuyện cần nói với cậu.”

Giọng của anh báo cho Brian biết đó là chuyện xấu. Quỷ thật!

“Tôi không phải là người gửi mẫu giấy đó. Tôi muốn nói thật với cậu, Brian ạ.”

“Em cũng không cho là anh nghĩ em sẽ tới,” Brian nói nhỏ nhẹ. Thật tồi tệ, cậu có cảm thấy nước mắt đang dâng lên.

“Sam là tác giả vụ này. Cậu biết con gái thích mấy trò sắp đặt bí mật này đến thế nào rồi đấy. Cô ấy mới là người hẹn đi cùng tôi sáng nay. Vì vậy nên lúc đó tôi mới ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra.”

Hừm, chuyện này thật không hay chút nào. “Em hiểu mà. Cảm ơn anh đã nói với em. Đáng ra em phải biết là anh không bao giờ.....”

Một bàn tay đưa lên miệng cậu. Một bàn tay to lớn có mùi hành và sốt cà chua. “Nhưng tôi cần cậu hiểu rằng tôi mừng vì cô ấy sắp đặt chuyện này. Chuyển đi khá vui và tôi.... tôi cũng thích đi cùng cậu.” Anh bỏ tay ra và chờ Brian nói gì đó.

Không có gì xảy ra. Gabriel cúi đầu xuống và cố nhìn vào mắt Brian.

“Cậu có ổn không đấy?”

Mình có ổn không ư? Có, thật tình là ổn. Mình còn hơn cả ổn đến mức “ổn” đã rơi khỏi hành tinh này và bay vù vù đến sao Mộc khi mình đang nói chuyện. Mình..... Hừm..... Mình chưa tìm được từ thích hợp để mô tả. Mình sẽ tìm ra nhưng không phải lúc này. “Vâng, em không sao.” Nụ cười của cậu làm Gabriel gần như choáng váng.

Chó ngồi phía sau với cái xe đạp khi hai người về ký túc xá. Gabriel với tay lấy cặp kính mát và nhìn Brian. “Cậu bị cháy nắng kha khá đấy. Nhớ bôi kem kéo bị tróc da.”

“Vâng,” Brian gật đầu, “Em đoán đây lại là một vụ “Gabriel cứu cậu ngốc Brian” nữa đúng không?”

Gabriel bật cười, “Không, đây giống như một vụ ‘Brian cần mua ủng tử tế nếu cậu ấy muốn đi leo núi nữa’ thì đúng hơn.”

‘Có phải anh ấy vừa nói mình có thể đi leo núi với anh ấy vào một hôm khác không? Hay ý anh ấy là nếu mình muốn đi leo núi một ngày nào đó?’

‘Này, Parelli, mày đang phạm sai lầm rất lớn đấy. ĐỪNG mở miệng. ĐỪNG NÓI CÂU NÀY. ĐỪNG.....’ “Nếu cậu có thể thuyết phục được gia đình chi tiền với lý do chính đáng này, chúng ta có thể tới hiệu Cabella dưới Tucson và tìm một đôi ủng với cậu.”

‘CÁI GÌ? Anh ấy vừa nói gì? Vâng vâng vâng vâng vâng!!!! Em sẽ đi dù cửa hàng đó nằm ở Nome, Alaska. Em sẽ đi dù có phải đi chân đất, dù chân em bị cắt đứt bằng cưa xích. ÔI TRỜI ÔI!!!’..... “Vâng, em sẽ hỏi bố mẹ em. Em cũng thích có ủng mới.”

Gabriel: ‘Quý bắt cậu đi Sam ạ. Mình sẽ chỉ đưa cậu ấy đi mua ủng mới. Thế thôi.’

Anh thấy lại nụ cười đó và biết rằng anh đang thua cuộc chiến này.

“Tạm biệt cậu, Brian.”

Brian: ‘Anh ấy không ghét mình. Mình vẫn được giữ áo của anh ấy! Anh ấy thích mình!’

“Tạm biệt anh, Gabriel. À, anh Gabriel này? Em tìm ra từ đó rồi. Đó là TUYỆT VỜI!!”

12. Chương 12: Gabriel – Brian

“Anh ta làm gì?”

“Anh ta như thế nào?”

“Cậu làm gì?”

“Không thể tin được.”

Brian nhìn lên tấm poster hình Mark Twain trên trần nhà. Gabriel đưa cậu về ký túc xá đã được hơn một tiếng và cậu vẫn còn hồi tưởng lại buổi sáng vừa rồi. Năm phút trước cả bọn ùa vào và thấy Brian đang nằm thẳng cẳng trên giường.

Chester trèo lên thang và cúi xuống mặt Brian. “Vậy ý cậu là anh ta công cậu về sao?”

“Ừ, mình cộng với cái ba-lô nặng chịch của anh ấy. Mình không thể đi nổi ba bước với cái ba-lô ấy thế mà anh ấy đưa mình về mất một lúc cho đến khi cả mình lẫn anh ấy nhận ra thế là quá mức chịu đựng.”

“Cậu có ổn không? Cậu có cần đến bệnh xá không?”

“Không sao đâu, Gabriel đã sát trùng và băng bó mấy vết thương đó rồi. Chắc là mình sẽ phải đi dép mất vài ngày.”

“Vậy thì thế nào?” Charlie hỏi, “Anh ta là người thế nào? Hai cậu có nói chuyện với nhau nhiều không? Anh ta có muốn quen cậu không? Anh ta sẽ gọi điện cho cậu chứ? Cậu có định gọi điện cho anh ta không? Nói đi, nói đi.”

“Ừ, anh ta sống ở đâu? Cái cô tóc vàng xinh đẹp ấy là thế nào với anh ta? Anh ta là người vùng nào thế?” Will chất thêm vài câu hỏi nữa.

“Vấn đề quan trọng nhất,” Alan hỏi, “Anh ta có phải là gay không?”

Brian nhìn vào cặp mắt buồn hiên từ của Mark Twain và thở dài, “Mình mới ở bên anh ấy có sáu tiếng thôi và chắc chắn là mình không thể trả lời bất cứ câu hỏi nào trong số đó.”

“Thế hai người nói về cái quái gì trong suốt thời gian đó?” Chester phàn nàn.

“Mình cứ lảm nhảm cho đến khi nhận ra là mình là người duy nhất mở miệng và có lẽ là anh ấy ước gì anh ấy có mang theo bông nút lỗ tai hoặc nhét giấy vào miệng mình.”

“Anh ta không nói gì sao?”

“Anh ấy chỉ cho mình xem những giống xương rồng khác nhau, cách chim cút làm tổ trong bụi gai, vạc pyrite trên đá và nhiều thứ khác.”

“Khiếp quá, nghe giống như trong lớp sinh thái học ấy,” Jeffrey châm chọc.

“Anh ấy rất hiểu biết về lĩnh vực đó,” Brian bênh Gabriel ngay lập tức.

“Cậu đập cái xe của một gã vô lại ra tận đó vì anh ta mời cậu và cậu không biết thêm gì về anh ta. Đáng nể thật!”

“Còn chuyện này nữa,” Brian thở dài và quay sang các bạn mình, “Anh ấy không làm chuyện đó.”

“Anh ta không làm cái gì?”

“Anh ấy không biết là mình sẽ đến. Khi mình nói là đã nhận được lời nhắn của anh ấy, mặt anh ấy cứ ngẩn ra.”

“Nhưng nếu không vậy thì làm sao.....?”

“Ừ, lúc sau khi bọn mình ăn sáng, anh ấy nói là anh ấy không viết mẫu tin nhắn ấy. Mình cảm thấy mình là thằng ngốc.”

“A tề nhỉ, vậy ai đã gửi mẫu giấy ấy?”

“Anh ấy nói đó là Sam, cái cô tóc vàng xinh đẹp ấy.”

“Nhưng tại sao?”

Brian lục lọi trong trí nhớ nhưng cậu không nhớ là Gabriel có kể cho cậu lý do. “Mình không biết.”

“Nếu anh ta không phải là người mời cậu mà là cô ta, tại sao trông cậu vui thế?” Chester hỏi.

“Mình có lý do.”

“Thôi nào, Bri, câu đó không nói lên cái gì cả.”

“Một hai câu anh ấy nói làm mình thấy vui.”

“Chúa ơi, hôm nay đã nói còn nhiều hơn cậu. Bình thường cậu phun ra mọi thứ trong đầu. Thôi nào.”

“Đó là chuyện riêng tư của mình.”

“Ồ, bây giờ cậu còn có chuyện riêng tư nữa cơ đấy? Cậu không biết gì về anh ta, cậu còn không chắc anh ta có phải là gay không, nhưng giữa hai người có “chuyện riêng tư”.”

“Anh ấy gợi ý là sẽ đưa mình vào Tucson để mua ủng leo núi tử tế, nhưng”

“Nhưng sao? Kế hoạch đó nghe được đó. Vậy là anh ta sẽ gọi cho cậu à?”

“Mình không biết nữa. Anh ấy không hỏi số điện thoại hay cái gì từ mình. Khỉ thật, đáng lẽ mình phải cho anh ấy số điện thoại. Mình không thể gọi anh ấy được vì anh ấy là người gợi ý chuyện này, và anh ấy mới là người có xe.”

Chester thở dài và xé mở một gói Sun Chips. “Bri ạ, mình phải nói thật là đời cậu là một chuỗi mơ hồ bất tận. Nhớ đâu? Nếu như? Đáng ra ...?”

“Mình biết.” Brian ngồi thẳng dậy và thò chân xuống. “Mấy cậu giúp mình xuống được không. Mình phải đi tắm.” Cậu rên lên khi chân chạm sàn.

“Mấy vết rộp đó to quá.”

“Có đau không?”

“Chân cậu được một trận ra trò đúng không.”

“Cái áo đó ở đâu ra vậy?”

Brian nắm lấy vạt chiếc áo thun và giữ khư khư trong tay. “Không ai được chạm vào cái áo này! Bỏ tay ra!”

“Ôi trời,” Alan phá lên cười, “Một cái áo thun bị đánh cắp. Cậu có biết là cậu bệnh lắm không?”

“Mấy cậu không hiểu đâu,” Brian thở dài và loạng choạng bước đi. “Chuyện này không khó đến thế, đúng không? Anh ấy là con trai, mình cũng vậy. Mình có thể hiểu được anh ấy nghĩ gì, đúng không?”

“Nếu bọn mình cứ nói về cậu và vấn đề của cậu, liệu bọn mình có thành gay hết không?” Will cười.

“Im đi!”

**

Gabriel dừng xe ở ô số 8 và tắt máy. Trời ơi, anh mệt lả và lưng anh đau như thể vừa đi bảy dặm đường xấu. Làm sao anh lại ra nông nổi này? Phải rồi Sam. Mệt đến mức không còn sức để gõ cửa phòng cô, anh bước vào căn hộ của mình, cởi quần áo và vào phòng tắm bật nước ở mức nóng nhất. Anh tựa lưng vào tường và để làn hơi nóng lướt trên da và làm bắp thịt anh thả lỏng. Khi nước nguội đi, anh lau người, mặc quần áo vào và nằm dài ra sàn phòng khách. Ước gì Chó có thể bôi gel xoa bóp lên những cơ bắp ê ẩm của anh. Anh mặc kệ khi trí óc anh vẽ ra cảnh Brian mát-xa cho anh. Anh không còn sức để cưỡng lại ý nghĩ đó nữa.

Hai tiếng sau, anh uể oải ngồi dậy và nhận ra rằng sàn nhà quá cứng còn lưng anh thì đau hơn. Anh cũng thấy Sam ngồi trên ghế sofa với Chó tựa đầu vào lòng cô.

“Này,” cô ngập ngừng nói, “Cậu có giận lắm không?”

Gabriel ước gì anh có thể nổi cáu. Anh muốn gào lên cho cô biết rằng chuyện cô làm thật ngu ngốc.

“Không, mình không giận.”

“Ồ, thế thì tốt! Mình lo đến phát ốm suốt sáng nay là mình đi quá xa. Vậy sáng nay thế nào? Cậu ấy có đến không? Cậu ấy thế nào? Hai người đi có vui không? Sao cậu lại nằm dưới sàn thế?”

“Ừ.”

“Mình ổn.”

“Mình ổn, quý bắt nó đi.”

“Không thể nói là vụ này “vui” được.”

“Lưng mình đau muốn chết.”

“Ồ, có chuyện gì xảy ra à? Muốn mình bóp vai cho cậu không?”

“Có, trời ơi, làm ơn đi.”

Khi Sam bôi kem vào vai anh, Gabriel kể lại chuyện buổi sáng từ góc nhìn của anh.

“Mình tới đó nghĩ là sẽ đi với cậu. Thay vào đó, mình gặp cậu ấy. Mình không thể bảo cậu ấy mình không phải là người viết mẫu tin nhắn đó. Quý thật, Sam ạ, mình sẽ làm tổn thương cậu ấy nếu mình nói thế. Vậy là bọn mình cùng đi leo núi. Cậu ấy huyền thuyên như một chú khỉ con rồi tự nhiên im lặng. Mình không rõ tại sao ... gì thì gì, cậu ấy dùng một đôi ủng rất dở. Nó cứa đứt chân cậu ấy cộng với mấy vết phỏng to bằng đồng xu. Mình cố hết sức để sơ cứu cho cậu ấy nhưng cậu ấy không đi tiếp được.”

“Thế à? Vậy thì cậu làm gì?”

“Mình cõng cậu ấy một đoạn rồi đi lấy xe đạp cho cậu ấy,” anh lẩm bẩm.

“Cái gì? Cậu cõng cậu ấy? Ôi Chúa ơi, thảo nào lưng cậu đau.”

“Mình sẽ ổn thôi. Mình không để mặc cậu ấy ngoài đó được đúng không?”

Sam đứng dậy. “Cậu có định gặp lại cậu ấy không?”

“Mình không biết nữa. Sam này, Mình đã bảo cậu là mình không thích rắc rối. Cậu biết rõ điều đó, vậy mà cậu vẫn sắp đặt vụ này.”

“Mình xin lỗi, Gabriel ạ. Mình chỉ nghĩ là cậu quen Brian thì sẽ tốt cho cậu. Cậu có thích cậu ấy không?”

“Không.” Sự thật là Gabriel không thể ngừng nghĩ ngợi về cậu nhóc.

“Ôi, Gabriel.”

**

Brian nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính. Nếu không nghĩ được cậu nên làm gì tiếp theo thì cậu phát điên lên mất. Cha cậu luôn nói rằng cậu chỉ có thể tập trung vào một điều duy nhất và cuối cùng cậu cũng hiểu ý ông. Ở Gabriel có cái gì đó cuốn hút cậu. Đúng là anh có vẻ ngoài tuyệt đẹp, nhưng đó không phải là điều cậu nghĩ tới. Ví dụ như Brian thích nói chuyện nhưng Gabriel lại hoàn toàn ngược lại. Hừm, nếu ở anh không có điều gì để cậu có thể viết vào mục Cộng trong bảng đánh giá của cậu thì chắc cậu bỏ cuộc mất. Chết mê chết mệt ai đó là một chuyện nhưng rình mò người ta lại là chuyện khác. Nhớ lại những gì xảy ra trong sáng hôm đó, cậu bắt đầu gõ:

Gabriel

Cộng

1. Đẹp trai
2. Dịu dàng
3. Thích súc vật
4. Chu đáo
5. Có tiếng cười rất hay
6. Gay?

Trừ

1. Không nói chuyện nhiều
2. Thiếu cởi mở
3. Có bạn gái?

Kết quả khá hơn là cậu nghĩ. Chỉ có mấy dấu chấm hỏi làm cậu đau đầu. Anh ấy có thật sự muốn quen cậu không? Cái cô Sam đó chắc được một trận cười vỡ bụng khi anh kể cho cô ta nghe chuyện gì đã xảy ra. Có lẽ cô ta sẽ xoa bóp cái lưng ê ẩm của Gabriel vì anh phải công một tên ngốc đi xuyên sa mạc. Khi cậu tưởng tượng họ không mặc quần áo, chuyện đắm bóp còn đi xa hơn nữa.

Rồi, rồi, đó không phải là hình ảnh cậu nên giữ trong đầu. Hình ảnh Sam mờ đi và Brian thấy bản thân mình tựa vào thân hình tuyệt đẹp của Gabriel, đôi tay cậu lướt trên làn da nóng bỏng của anh và ấn vào những bắp thịt săn chắc trong khi cơ thể cả hai chìm trong hơi ẩm tỏa ra từ làn da trần. Ôi Ngừng lại, cái đầu ngu ngốc kia! Làm sao tao vượt qua được chuyện này nếu mày cứ cho tao thấy những chuyện đó?

Cậu thở dài khi trèo lên giường. Mặc chiếc áo của Gabriel vào, cậu hít vào mùi hương còn đọng lại và hồi tưởng lại tất cả những khoảnh khắc đáng nhớ của buổi sáng: cảnh Gabriel nhấc chiếc xe đạp lên, Gabriel đi phía trước cậu, Gabriel nhẹ nhàng băng bó cho cái chân đau của cậu, Gabriel cầm cái tổ chim cút bị bỏ không, khuôn mặt Gabriel khi anh ngắm mặt trời lên, mớ tóc quăn đẫm mồ hôi và làn da màu olive của anh, và.....

Mark Twain nhìn xuống Brian và lắc đầu như muốn nói ‘Cậu nhóc này gặp rắc rối to rồi’.

**

Jordan ngẩng đầu lên khi ông nghe tiếng cánh cửa mở ra và đóng lại một cách ồn ào “Khỏe không, Ez, Val không đi cùng cậu à?”

“Không, cô ấy phải chuẩn bị bài thuyết trình cho ngày tiếp phụ huynh. Máy cậu biết đấy, tiền lương của cô ấy không xứng với một nửa những gì cô ấy phải làm.”

“Mình đồng ý,” Danny nói vọng ra từ nhà bếp. “Ở vài nơi công nhân vệ sinh còn được trả nhiều hơn giáo viên.”

“Dù gì đi nữa chúng ta hiểu công sức của cô ấy.” Jordan mỉm cười. “Cậu có lấy được số điện thoại đó cho mình không?”

“Có, nhưng mình không biết chúng ta có nên can thiệp vào chuyện riêng của Gabriel như thế này không. Có lẽ nó không muốn chúng ta làm vậy.”

“Ồ, mình sẽ hết sức tế nhị mà. Mình chỉ muốn biết anh của Gabriel có nghĩ như cha mẹ nó không thôi.”

“Lạ thật,” Easy cau mày, “Nó chưa bao giờ nói là có anh trai.”

“Gabriel buột miệng kể cho mình chuyện đó. Mình không rõ liệu nó có nhận ra những gì nó nói không nữa.”

“Chào chú Easy, cháu cũng muốn gặp anh của anh Gabrel. Anh ấy có giống anh Gabrel không?”

“Chú không biết, JD ạ, nhưng bọn chú hy vọng là vậy.”

Jordan nhận lấy mảnh giấy từ tay Easy và quay số.

Chuông đổ năm lần và một giọng nói cất lên, “Alô?”

“Đây có phải gia đình Parelli không ạ?”

“Phải, anh cần gặp Mario à?”

“Không, làm ơn cho tôi nói chuyện với một trong hai con trai của bà.” Jordan nghe thấy tiếng thở sâu và im lặng. Ông bấm nút cho tiếng ra loa.

“Tôi chỉ có một con là Dominic thôi.” Tất cả đều nghe thấy mẹ ruột Gabriel chối là có anh.

“Ồ, tôi tưởng là bà còn một cậu con thứ nữa, tên cậu ấy là gì nhỉ ... Gabriel có phải không?” Jordan nén giận nói tiếp.

“Tôi không thể nói về chuyện này. Chào,” mẹ Gabriel nói.

“Chờ đã, bà Parelli, tôi nói chuyện với Dominic có được không?”

Lại im lặng, thế rồi, “Dominic không có nhà. Anh có thể nói chuyện với chồng tôi, ông Mario.”

“Không, cảm ơn bà,” Jordan từ chối. “Khi nào cậu Dominic về nhà?”

“Dominic không sống ở đây.”

Jordan thấy Dan đảo mắt. Nói chuyện với người đàn bà này giống như bị nhử răng.

“Bà có số điện thoại của cậu ấy không?”

“Tôi có số của nó nhưng tôi sẽ không nói cho anh đâu.”

“Tại sao lại không?”

“Tôi không thích những gì anh hỏi. Người như anh không nên gặp thằng Dominic nhà tôi.”

“Đấy không phải là quyết định của bản thân bà, bà Parelli ạ.” Bà ta trả lời bằng cách dập điện thoại.

“Chà, thật là một phụ nữ đáng mến,” Danny cau có.

“Thật ra thế lại dễ hơn cho mình.” Jordan gọi tổng đài hỏi số điện thoại của Dominic Parelli ở Baltimore, Maryland. Có bảy người cùng tên Dominic Parellis, tất cả đều có số có mã vùng và ba con số đầu giống số nhà ông bà Parelli. “Một trong số này là của cậu ấy thôi. Mình sẽ gọi đến từng số và hỏi.”

“Hỏi gì cơ?”

“Hỏi xem đây có phải là anh trai của Gabriel Parelli không.”

“Nếu cậu ta cũng nghĩ như cha mẹ, cậu ta sẽ trả lời là không.”

“Không thử thì làm sao biết được.”

**

Chester thấy một phong bì trong hòm thư vào buổi sáng. Trên phong bì có đề tên Brian.

“Này, Bri, cậu có thư này,” cậu nói khi về phòng và thấy cái phong bì lên bàn Brian.

Brian xé phong bì và đổ ra một mẫu giấy cùng một tờ 25 dollars lên bàn học.

Brian

~Mr. Blood, tên thật là Leroy Barkus, rất vui khi nhận lại xe đạp của mình và trả lại tiền đặt cọc cho cậu. Anh ta không tồi chút nào! Tôi không thấy con gì bị giết ở chỗ anh ta cả.

Số di động của tôi là (291) 445-8633. Gọi cho tôi về chuyện ủng leo núi.

G.

“Ches, nhìn này! Alan, lại đây!” Brian vẩy vẩy mẫu giấy trong không khí. “Anh ấy lấy lại tiền cho bọn mình và cho mình số di động của anh ấy nữa.”

“Chà, anh ta đi gặp Mr. Blood. Cũng bảnh đấy chứ. Liệu thế có nghĩa là chúng ta sắp chết hết không?”

“Nói nhảm, anh ấy bảo Mr. Blood thật ra không phải là kẻ xấu. Vậy thế này nghĩa là gì?” Brian nói mà vẫn còn bối rối.

Charlie, người nghe thấy câu chuyện từ hành lang, bước vào và vòng tay qua cổ Brian. “Cậu bé ngây thơ của tôi à, thế này có nghĩa là cậu vừa có một người bạn mà cũng là người thích cậu.”

“Bao giờ thì mình nên gọi cho anh ấy?”

“Chẳng phải cậu vẫn còn phải gọi về nhà để xin tiền trước sao?”

“Khỉ thật, còn chuyện đó nữa. Mình không nghĩ cha mình sẽ đồng ý. Thường thì ủng leo núi hết bao nhiêu?”

Chester gõ ủng leo núi vào Google và cả đám nhìn qua vai Brian khi cậu lướt từ hình này tới hình khác để tìm loại ủng Gabriel dùng. “Chờ một chút. Ủng của anh ấy có móc ở bên rìa. Trên đó có ba chữ R và gì đó nữa.”

“A, vậy là vấn đề đã được giải quyết,” Alan cười.

“Này, có phải đó là REI? Nhìn này. Ủng leo núi hiệu REI. Xem nào.”

Brian tìm thấy ủng giống của Gabriel. “Đây, đôi này. Chà ... \$199. Chắc chắn là mình không có nhiều tới cỡ đó. Chúng ta có 25 dollars tiền trả lại từ Mr. Blood.”

“Và cả nhóm dùng chung đôi ủng đó?” Jeffrey cười.

“Đó là một cách.” Brian mỉm cười. “Mình đi gọi điện một chút. Mình sẽ quay lại ngay.” Cậu cầm lấy chiếc di động và chạy ra cửa.

Cậu nhấn số 1 và nghe tiếng chuông đổ. “Alô?”

“Con chào mẹ.”

“Con ổn thôi.”

“Chuyện học của con vẫn tốt.”

“Chester ấy à? Cậu ấy tốt lắm.”

“Dạ không, không có ai đặc biệt cả.”

“Mẹ ơi, con cần \$98 để mua ủng.”

“Vâng, con biết thế là nhiều tiền lắm.”

“Vâng, nó có thể thế cho quà Giáng Sinh của con.”

“Thế thì hay quá.”

“Cảm ơn mẹ.”

Tại gia đình Jenkins ở Kansas, cha Brian hỏi vợ mình xem cậu ra sao và câu trả lời duy nhất của bà là một cái lắc đầu, một cảm giác mơ hồ rằng mình vừa bị hớ chuyện gì đó và “Vấn ỉn.”

Tuyệt!!!. Cậu không nói dối. \$98 đủ mua một chiếc ủng. Bây giờ cho chiếc còn lại.

Cậu nhấn số 2. “Xin chào, đây là nhà Steve và Whit. Hiện giờ chúng tôi không trả lời điện thoại được. Xin hãy để lại lời nhắn và chúng tôi sẽ gọi lại.”

Brian cười, “Hôm nay là Chủ nhật. Cháu biết hai chú đang ngồi nghe. Hai chú ngừng đọc báo và nói chuyện với cháu đi.”

“Chà, chẳng phải đây là chàng sinh viên vĩ đại nhất thế giới đó sao,” giọng của chú Steve cất lên. “Làm sao cháu biết được bọn chú đang ngồi đọc báo?”

“Hôm nay là Chủ nhật và giờ là 9:30 và hai chú luôn đọc báo vào giờ này.”

“Chết chưa, bọn chú dễ bị tìm đến thế sao.”

“À, vâng, với tuổi các chú thì đó là chuyện tất nhiên.”

“Hỗn xược.”

“Hmmm, cháu nên bắt đầu lại từ đầu vì cháu gọi để xin tiền các chú. Chào chú, chú Steve trẻ trung đẹp trai của cháu.”

“Thế mới được chứ, nhóc. Nào, cháu muốn gì?”

“Chú vẫn còn nhớ cháu kể với chú và chú Whit về cái anh đẹp như thiên thần đi xe Wrangler đen chứ?”

“Hết giờ này sang giờ khác.”

“Haha, chuyện là thế này, anh ấy đi leo núi và mời cháu cùng đi và cháu mượn ủng của Alan nhưng đôi ủng ấy chẳng đáng một xu (xin lỗi cậu Alan) nên chân cháu bị đứt với rộp hết cả và anh ấy phải công cháu đi về lấy xe đạp rồi lại quay lại xe và anh ấy rất rất tốt với cháu và anh ấy nói sẽ đưa cháu đi mua ủng tử tế nên thế có nghĩa anh ấy muốn gặp lại cháu, nhưng cháu không có đủ tiền mua ủng giống đôi của anh ấy nên cháu đã gọi mẹ và mẹ nói sẽ cho cháu \$98. Thế thì đủ mua một chiếc ủng nhưng cháu không biết liệu chú và chú Whit có muốn giúp cháu đầu tư cho tương lai bằng cách chi cho chiếc ủng còn lại không?”

“Chúa ơi, từ từ đã nào nhóc. Whit, anh có hiểu hết ý nó không?”

“Có, chào cháu, Bri. Cậu ta trông có được không?”

“Ồ, như một thiên thần.”

“Được, bọn chú sẽ đóng vai thần ái tình và giúp cháu số tiền còn lại, nhưng cháu sẽ phải trông nhà cho bọn chú vào hè tới.”

“Thỏa thuận vậy nhé.”

Quay về phòng, Brian rên rỉ, “Xong rồi. Mình gọi anh ấy được chưa?”

“Cậu không nên tỏ ra vồ vập quá,” Alan nói.

“Câu đó là luật của đám con gái mà?”

“Mình muốn gặp anh ấy. Mình không tin được đây là sự thật. Mình muốn gọi kéo anh ấy quên mất.”

“Cưng ơi,” Charlie khịt mũi, “Tin mình đi, anh ta không quên nổi cậu chỉ sau một ngày đầu. Nhất là khi anh ta chịu dậy sớm sáng này để đi lấy tiền về cho cậu. Cứ gọi cho anh ta đi để cậu còn kịp lo lắng về chuyện nên mặc gì và nói gì vân vân và vân vân.”

“Ôi trời,” Jeffrey rên lên, “Mình quên mất là cậu ta sẽ phát hoảng lên.”

Charlie châm chọc, “Ôi trời ơi, hai cậu sẽ có mặt trong tập tới của Khi Thế Giới Chuyển Mình với các nhân vật chính là gay. Brian và Gabriel là hai chàng trai đồng tính trẻ tuổi bước vào cuộc phiêu lưu trên truyền

hình nơi người đồng tính không được phép hôn nhau chứ chưa nói tới chuyện chăn gối. Từ giờ bọn mình sẽ gọi cậu là, xem nào... Briel không, có lẽ là Gabian.”

“Im đi, Charlie, mình không nghĩ xa đến thế,” Brian chối.

“Nói xạo!!! Cậu nghĩ về chuyện đó mỗi ba giây và cậu biết rõ điều đó,” Will bật cười, “Giống như bọn mình thôi, chỉ khác là, cậu với một anh còn bọn mình thì với các cô. Khỉ thật, mình vừa có một ý nghĩ dễ sợ trong đầu. Giúp mình với các cậu ơi.”

“Được rồi, câu đó vừa cắt ngang giấc mơ đẹp về GIỚI BÊN KIA của mình,” Chester co rúm lại. “Bọn mình cần vài câu chuyện “đàn ông với nhau” trước khi phòng này chuyển thành màu hồng mất.” Cậu rú lên khi bị Brian ném một gói Fritos đây vào mặt.

“Nói về đội Wildcats được không? Mấy cậu nghĩ xem liệu Antoine Cason có giúp đội Thorpe vô địch không? Hay mở tivi xem có Auto Trader, NFL Today hay một tập Baywatch nào đó phát lại không,” Jeffrey đề nghị.

“OK, đây là một cách giúp ai về kênh yêu thích của người đó,” Chester cười. “Dành một hai phút để nghĩ xem các cậu muốn dành thời gian với ai ở trong mơ. Luật số 1 – Không ai được nói tên mình.”

Sau khi tiếng cười cọt lẹt xuống, im lặng bao trùm khi cả đám nhắm mắt và thở dài.

“Rồi, Alan?”

“Hừm, mình ghét làm người đầu tiên. Được rồi. Nếu là người lớn tuổi hơn: Phoebe Cates. Người trong mơ: Alyson Hannigan, các cậu biết đấy, người đóng Willow.”

“Will?”

“Chờ chút, nếu là phụ nữ lý tưởng mà lớn tuổi hơn; đây rồi: Eva Longoria. Người trong mơ: Eliza Dushku; cô ấy đóng Faith trong Buffy.”

“Charlie? Nào, nào, đừng làm bọn mình sợ.”

“Hừm, nếu được đi xuyên sa mạc ở Priscilla với Terence Stamp, Hugo Weaving hoặc Guy Pearce thì mình có chết cũng cam lòng. Người trong mơ của mình là: Jake Gyllenhaal hoặc Pete Wentz, mình biết, mình biết, nhưng có lẽ”

“Hừm, được, được, chắc là cậu chọn không sai. Jeffrey?”

Jeffrey lẩm bẩm, “Mình luôn nghĩ Michelle Pfeiffer thật tuyệt vời. Người trong mơ: cô ấy vẫn lớn tuổi hơn nhưng đó là Kate Beckinsale trong Everworld.”

“Chắc giờ thì đến lượt mình,” Chester nhe răng cười.

“Mình biết mẫu phụ nữ của cậu,” Brian cười. “Đó hẳn là Dana Scully.”

“Tất nhiên rồi. Gillian Anderson độc nhất vô nhị là nữ thần của lòng mình. Mình không đòi hỏi gì hơn nữa.”

“Rồi, bây giờ còn Bri. Có ai đoán được cậu ta chọn ai không?” Tất cả đều giơ tay.

“Mình nói người lớn tuổi hơn trước,” cậu đỏ mặt. “Đó là thần tượng lý tưởng của một tên nhóc gay vì cha mẹ không bao giờ đoán ra. Mình chọn John Barrowman trong phim Torchwood. Nhưng thật tình mình chỉ muốn nói chuyện với anh ấy.”

Giấy, vở, và tạp chí bay từ các góc phòng về phía Brian. “Đồ láu cá” “Thảm hại quá, Jenkins” “Đừng nói với bọn này cái giọng đó.”

“Rồi, nói người trong mơ của cậu đi để bọn mình còn đi ăn trưa.”

Brian giơ tay che đầu và gào lên, “Gabriel Parelli” khi cả đám đổ về phía cậu. “Nhưng đó là sự thật màaaaa,” cậu kêu lên. “Anh ấy vẫn chỉ là giấc mơ Cho tới bây giờ.”

13. Chương 13: Gabriel – Brian

“Tôi gặp Dominic Parelli được không ạ?”

“Tôi là Dominic đây.”

“Anh Dominic, anh không biết tôi. Tên tôi là Jordan Lawrence. Tôi muốn nói chuyện với anh về cậu Gabriel em trai anh.”

Dominic siết chặt ống nghe, “Gabriel? Ông biết nó ở đâu à? Nó có ổn không?”

Jordan nhướn mày. “Vâng, Gabriel vẫn ổn. Tôi nói chuyện trực tiếp với anh được không?”

“Tôi cần nói chuyện với cha mẹ tôi. Chúng tôi.....”

“Anh Dominic ạ, tôi muốn nói chuyện với riêng mình anh nếu được. Tôi có vài tin không hay lắm. Làm ơn đừng nói gì với cha mẹ anh cả.”

“Tôi không hiểu gì cả. Cả nhà tôi lo lắng. Chúng tôi không gặp nó vài năm rồi.”

“Vậy sao? Làm ơn đừng nói gì với gia đình anh, tôi sẽ đến Baltimore ngày mai nếu anh thấy tiện.”

“Tiện? Để báo cho tôi về Gabriel? Ông đến ngay được không. Tôi lo đến chết được. Nó bỏ đi mà không nói lời nào.”

“Mọi chuyện phải đợi ngày mai. Tôi dạy học và tôi có lớp hôm nay.”

“Được, thế thì mai vậy, nhưng ông có thể với tôi là Gabriel vẫn ổn không?”

“Vâng, cậu ấy vẫn ổn. Anh làm ơn chờ sau khi chúng ta nói chuyện xong rồi hãy kể cho cha mẹ anh được không?”

“Vâng, vâng. Tôi sẽ chờ. Ôi Chúa ơi.... Em trai tôi.”

“Hẹn gặp anh ngày mai.” Jordan có thể nghe tiếng Dominic nức nở khi gác máy.

Ông nhấn số 1 và nói,

“Mình hẹn được cậu ấy rồi.”

“Không.”

“Mấy người đó không nói gì với cậu ấy.”

“Cậu ấy nghĩ Gabriel bỏ nhà đi.”

“Ừ, cậu ấy khóc.”

“Ngày mai.”

“Ừ, cậu, mình với Ez.”

“Ừ, mình nữa.”

“Kế hoạch vậy nhé. Mình biết đứa nào trong bọn mình cũng muốn nói cái gì đó về chuyện cha mẹ Gabriel.”

“Mình cũng yêu cậu.”

**

Gabriel trải qua một đêm mất ngủ, một phần vì cái vai đau sau khi công Brian Jenkins và một phần vì nghĩ đến cậu nhóc. Anh cúi gập thức dậy và lảo đảo sang căn hộ của Sam sau khi đập vào khoảng tường giữa hai cánh cửa.

“Trong cậu như xác chết biết đi ấy,” Sam bình luận khi cô rót cà phê cho anh và đổ đầy ngũ cốc vào bát của mình. Cô cất nhỏ một quả chuối trong khi chờ Gabriel nói gì đó.

Gabriel với lấy hộp ngũ cốc và đổ thẳng vào miệng. “M’ồn,” anh lúng búng nói với ngũ cốc đầy trong miệng. Anh uống một ngụm cà phê và nuốt ực tất cả. “Sau khi mình tập thể dục xong, mình sẽ ổn thôi.”

“Tối qua cậu chưa kể hết chuyện cho mình chỉ trừ những chi tiết căn bản nhất,” Sam nói. “Hôm qua hai cậu thể nào? Cậu có định gặp cậu ấy nữa không?”

Gabriel thở dài, “Mọi thứ đều ổn cả. Cậu ấy tốt lắm, Sam ạ.”

“Tại sao cậu nói như thể ‘tốt’ là cái gì đó tệ hại lắm vậy? Mình cũng muốn tìm được một người tốt cho mình.”

“Bọn mình có thể là bạn của nhau, chắc vậy. Cậu ấy đi xe đạp từ trường đến tận đó chỉ để đi leo núi với mình.”

“Cậu đùa đấy à? Nhưng trời tối mà. Chúa ơi, cậu ấy có thể bị giết mất.”

“Mình biết, mình biết. Sam này, đừng can thiệp như vậy nữa nhé, được không?”

“Mình xin lỗi, Gabriel ạ. Mình không nghĩ đến chuyện cậu ấy đến đó bằng gì. Mình chỉ muốn giúp cậu. Ít nhất là cậu không để lộ rằng mình mới là người sắp đặt chuyến đi đó chứ?”

“Có, mình có nói. Mình không muốn lừa dối người....,” giọng anh nhỏ dần.

“Người mà cậu quan tâm đến?” Sam nói nhỏ nhẹ. “Nhưng Gabriel này, cậu không thấy cậu đặc biệt thế nào sao? Mình không hiểu tại sao cậu không để Brian thấy là cậu ấy là người quan trọng với cậu. Rõ ràng là cậu ấy thích cậu.”

“Cậu ấy không biết gì hết về con người thật của mình, Sam ạ. Cậu cũng vậy. Đặc biệt ư? Tin mình đi, mình không có gì đặc biệt cả. Bề ngoài mình không phải là con người thật của mình.”

Sam nắm lấy tay Gabriel. “Cậu tự thuyết phục bản thân cậu rằng cậu là kẻ vô giá trị. Cậu làm thế là sai rồi. Cậu giải thích cho mình tại sao cậu lại tự hành hạ bản thân như thế này được không. Làm ơn đi mà, Gabriel.” Với giọng đầy nước mắt, Sam bước đến chỗ Gabriel và quàng tay qua cổ anh.

“Mình không thể, Sam ạ. Chẳng nào cậu còn không biết quá khứ của mình thì mình còn có được sự tôn trọng của cậu. Mình không thể để mất điều đó.” Anh bất ngờ đứng dậy. “Mình đến phòng tập thể hình đây. Sau đó mình có một việc cần làm. Sau những gì cậu ấy trải qua hôm qua vì mình thì đó là điều tối thiểu mình có thể làm cho cậu ấy.” Anh bước ra với Chó theo sát bên chân.

“Tội nghiệp Gabriel,” Sam thở dài, “Tội nghiệp Brian.”

*

Gabriel ném quần áo sạch vào túi, thay quần áo và nhét gọn những lọn tóc quăn của mình vào chiếc mũ lưỡi trai. Anh lái xe đến phòng tập thể hình của trường, đỗ xe gần một cái cổng để mở và đi vào sân điền kinh. Khi khởi động, anh biết anh sẽ gặp lại Brian. Anh muốn gặp lại cậu. Brian có khiếu hài hước và cậu làm anh cười. Về ngoài dễ thương của cậu cũng không hại gì. Ai cũng có thể thấy rõ là cậu vẫn còn ngây thơ trong sáng, ít nhất là về mặt tình cảm. Gabriel biết rõ anh không muốn trái tim cậu bị tan vỡ bởi một kẻ vô tâm nào đó. “Thôi nào cậu bé. Đi với tao hôm nay. Đừng theo đuôi con Irish Setter xinh xinh đó được không.” Gabriel và Chó bắt đầu chạy bộ ở tốc độ đều đặn, chân họ sải những bước dài.

Kéo vạt áo để lau khuôn mặt đầm mồ hôi, Gabriel với tay lấy chai G2 trên ghế chiếc Jeep. Anh uống một hơi dài trong khi chờ nước chảy từ phông-ten đầy tô cho Chó. Chủ và tớ thì nhau giải khát.

Anh để Chó chờ trong chiếc Jeep sau khi hứa sẽ cho nó ăn sáng với burrito và đi vào phòng tập thể hình cho đến khi hoàn thành lịch tập. Là người leo núi, Gabriel muốn luyện sức bền chứ không phải là thêm cơ bắp.

Tắm rửa và rũ sạch nước khỏi mớ tóc quăn của mình xong, anh khoác vào bộ quần áo ưa thích. Sợi dây chuyền trên cổ anh ánh lên trong nắng sớm khi anh quay về xe và hướng đến khu ký túc xá.

“Nhóc, ta có một việc cần làm trước khi đi ăn sáng.” Gabriel gãi cằm Chó. “Cậu ấy liều mạng mình để đi leo núi với tao hôm qua. Ít nhất thì tao cũng nên đem trả cái xe đạp này thay cậu ấy.” Anh đậu xe vào đi vào hành lang khu Garrison Hall. Sau vài câu hỏi, anh sải bước lên tầng ba và gõ cửa phòng 312.

“Cút xéo!”

Gabriel cau mày. Anh có thể nghe tiếng nhạc ồn tới mức tường nhà phải rung chuyển. Anh thử vặn tay nắm cửa và khi thấy nó không khóa, bước thẳng vào. Anh nhìn thấy một người nằm dài trên giường với mắt nhắm lại. Anh với tay vặn nhỏ nhạc lại và nói, “Leroy, có ngày cậu điếc mắt.”

Leroy xuống giường và giận dữ gầm gừ. “Này, nhóc, gọi tao là Mr. Blood! Ồ, Gabriel, ra là cậu. Có việc gì thế?”

“Hôm thứ sáu một người bạn của mình mượn xe đạp cậu và mình đang giữ nó. Cái xe không hỏng hóc gì. Mình chỉ muốn biết chắc là cậu nhận lại nó và thấy hài lòng.”

“Ừ, không có gì đâu. Mình chỉ chơi trò ‘Mr. Blood’ trước mặt bọn nhóc. Cậu không được thấy mặt bọn nó, trông hay lắm” Leroy cười.

“Thế thì tốt. Gặp lại cậu trên lớp ngày mai,” Gabriel mỉm cười rồi quay lại xe, trả lại chiếc xe đạp cẩn thận về nhà để xe, rút hai mươi lăm dollars ra khỏi ví và viết một lời nhắn cùng số di động của anh rồi bỏ tất cả vào hộp thư của Brian. “Xong rồi, anh bạn, sẵn sàng ăn burrito chưa?” Khi anh lái xe khỏi khu ký túc của Brian, Gabriel thầm thú nhận với bản thân rằng anh hy vọng Brian sẽ gọi anh sớm. Anh phải thừa nhận rằng anh không thể ngừng chú ý đến Brian vì giọng nói tươi vui, tiếng cười và đôi mắt đẹp của cậu.

**

“Mình gọi anh ấy bây giờ được không?” Brian hỏi lần thứ một tỉ. “Bây giờ mới hơn mười một giờ. Nếu mình gọi đủ sớm thì mình có thể gặp anh ấy hôm này.”

“Ôi Chúa ơi, làm ơn gọi đi cho rồi!” Chester rên rỉ, “Đưa điện thoại đây cho mình để mình van xin anh ta rước cậu đi để hai người làm gì thì làm cho khuất mắt trước khi cậu làm mình phát điên.”

Brian đỏ mặt, “Bọn mình chỉ là bạn. Mình còn không biết liệu anh ấy có để ý đến mình theo nghĩa đó không nữa.”

“Nếu anh ta là người bình thường, dù là gay, không gay hay cái gì đó ở giữa, anh ta đã để ý đến cậu rồi. Gọi cho anh ta đi, anh bạn.”

Brian nắm chặt điện thoại trong tay. Cậu nhấn số 291-445-86..... ngón tay cậu ngập ngừng trên phím số 3. Thở một hơi sâu với vẻ sợ hãi trên mặt, Brian nhấn số 3 một lần, rồi lần nữa và chờ đợi. Chuông đổ hai hồi rồi một giọng trầm trầm trả lời, “Parelli nghe đây.”

“Anh Gabriel ạ?”

“Ừ?”

“Em đây, à, Brian đây. Em muốn cảm ơn anh vì đã giúp em trả chiếc xe đạp. Có điều em không nghĩ là sẽ nhận lại được tiền.”

“Không có gì. Cậu ấy nói mọi thứ đều ổn.”

im lặng khó xử

“Anh Gabriel?”

“Vâng?”

“Em xin được tiền mua ủng rồi. Vài ngày nữa em mới có tiền nhưng em, uh, em nghĩ là em, uh, nên nói với anh.”

“Thế thì hay quá. Có ủng tốt thì hay hơn nhiều.”

Brian: ‘Gì nữa đây? Mình nói được gì nữa đây? Đừng gác máy..... làm ơn đừng gác máy!’

Gabriel: ‘Mình ăn nói như một thằng ngốc. ‘Có ủng tốt thì hay hơn nhiều’.... Trời ạ!’

“Bri....” “Gabri....” Cả hai bật cười.

“Anh nói trước đi.”

“Không, chỉ là, ồ, được rồi. Em có muốn vào Tucson bây giờ để xem em thích loại ủng nào không?”

Nụ cười của Brian rộng đến mức Chester bắt đầu khúc khích, “Mặt cậu rách mắt thôi.”

“Ôi hay quá! Ý em là, vâng, được thôi. Ngay bây giờ ạ?”

“Ừ, anh có vài việc lặt vặt cần làm trước khi đi nhưng em có thể đi cùng nếu thích.”

“Vâng, thế cũng được ạ.”

“Gặp lại em sau, Brian.”

“Chào anh, anh Gabriel.”

Brian nhấn nút ‘ngừng’ và bật cười, “Ồi.... Chúa... ơi! Anh ấy tuyệt quá làm mình không biết nói gì. Bọn mình sẽ đi làm ‘vài việc lặt vặt’ rồi đi xem ủng.”

“Mình không nghĩ mình sẽ lảng vảng quanh đây khi hai người làm cái chuyện nóng bỏng đó lần đầu. Nếu đi mua ủng làm cậu phát điên như vậy thì không biết chuyện đó sẽ dẫn tới cái gì.”

“Mình không thể nghĩ được đến chuyện đó! Mình không đối phó được với chuyện đó! Mình còn không nghĩ được cái gì khác hơn là chuyện ngồi cùng xe với anh ấy.”

“Ngốc ạ, tất cả những gì mình có thể khuyên cậu được là cậu nên mặc cái gì đó rộng rộng hôm nay vì dù cậu làm mình phát kinh lên được, mình có thể thấy là đầu óc cậu đã bị phe hắc ám quấy rối rồi.”

Brian nhìn xuống thân dưới của mình và rõ ràng là cơ thể cậu đang nắm quyền điều khiển hoặc có vài con quỷ nhỏ đang nhậu nhẹt trong quần cậu. “Khỉ thật! Nếu anh ấy chạm vào mình thì mình nổ tung mất.”

“Anh ta chỉ là một người bình thường thôi, Bri ạ. Bình tĩnh lại nào. Khi nào anh ta đến? Mình hỏi thật đấy.”

“Khỉ thật.... Có lẽ là ngay bây giờ. Mình cần đi tắm và thay quần áo sạch.....”

“Này, Bri,” Alan bước vào phòng, “Cậu sắp đi đâu với Gabriel à? Anh ấy đỗ xe ngoài cổng kia.”

“Aaaaaaaa! Mình phải đánh răng! Ôi, đầu tóc của mình!” Cậu đổ nước lên đầu và lướt vội tay qua tóc. Trong khi cậu quay cuồng, một cái áo thun xanh và quần kaki được ném ra cho cậu. Rồi Brian đi vớ và giày xăng-đan vào. “Trời ơi, trông mình như một thằng ngốc ấy.”

“Rồi rồi. Đi vũ hội vui vẻ nhé,” Chester gọi với theo khi cậu lẩn Alan vừa lắc đầu vừa cười. “Nếu mình không biết từ trước thì giờ mình cũng thấy rồi,” Alan mỉm cười. “Bọn mình đứa nào cũng giống đứa nào khi hẹn hò ai đó, đúng không?”

“Ừ,” Chester khịt mũi, “Điểm khác biệt duy nhất là bọn mình nhét chỗ đó vào đâu.”

Alan phát sắc, “Mình không định nói thế, nhưng cậu có lý.”

**

Brian nghiêm khắc dạy bảo bản thân khi cậu cuống cuống chạy dọc hành lang, “Không được lảm nhảm. Không được cư xử ngu ngốc. Không được nhìn chằm chằm vào người ta. Bình tĩnh.” Thế rồi khi cậu ra đến cửa, Gabriel đã chờ ở đó và hơi thở của cậu trở nên gấp gáp hơn. Được, cậu có thể làm được chuyện này.

Gabriel nhìn Brian tiến lại phía anh và thăm tán thưởng vẻ ngoài của cậu. Brian nhỏ người hơn anh. Mỗi bước đi của cậu đầy sức sống ngay cả với cái chân đau. Nắng và gió của ngày hôm qua để lại dấu vết trên cậu: vì không có nước da olive như Gabriel, mặt cậu ửng hồng một cách khỏe mạnh. Cơ thể cậu mảnh khảnh nhưng dẻo dai. Đúng mẫu người ưa thích của Gabriel. Đúng đối tượng anh cần tránh cho xa. Gabriel tự cười mình khi Brian vào xe, ‘Ừ, để xem mình có tránh nổi cậu ấy không’.

“Chào anh, anh Gabriel.”

“Chào em, Brian. Vào đi. Anh chỉ đi giao vài thứ cho giáo sư Parrish, lấy thư rồi mình đi xem ủng.”

“Vâng, không có vấn đề gì đâu. Chào anh bạn,” Brian mỉm cười và vuốt ve đôi tai to tướng của Chó. Nó thò đầu lên băng ghế trước và nhìn Brian một cách cầu khẩn với đôi mắt nâu to của nó.

“À phải rồi, mày nghĩ là mày bị bỏ quên,” Gabriel bật cười, “Đừng quấy rầy Brian.”

“Không sao đâu, em nói thật mà. Bọn mình là bạn, phải không.” Chó trả lời bằng cách liếm cậu.

Brian ngồi với chú chó dựa vào một chân cậu và quay sang phía Gabriel. “Cảm ơn anh đã cho em đi thể này. Hôm nay chân em đỡ hơn nhiều. Em chỉ muốn xin lỗi anh vì đã làm đảo lộn chuyến đi của anh hôm qua. Ý em là anh không mời em nhưng anh vẫn tốt với em khi em đến. Anh biết đấy, không ai bắt anh làm vậy cả. Em đơn giản là mừng vì, hmm, vì anh cho em đi theo.”

“Núi và sa mạc không phải là tài sản riêng của anh, Brian ạ. Hơn nữa, mọi chuyện đều tốt đẹp chỉ trừ cái chân đau của em và việc em nặng hơn một con khỉ con nhiều.” Anh nghiêng người và vỗ nhẹ lên đùi Brian.

Anh dừng lại ở tòa nhà khoa Địa chất, nói “Anh quay lại ngay,” và với tay lấy một xấp giấy dưới ghế xe. Anh biến đi vài phút và đi ra cùng với một xấp thư. Khi quay lại xe anh rút ra một bức tranh từ một cái phong bì lớn.

“JD và Bug gửi anh một bức tranh” Gabriel giải thích khi đưa nó cho Brian. Brian bật cười khi thấy ba Ninja Turtles được vẽ bằng bút chì xanh với tên JD, Bug và Nikki được viết nắn nót bên dưới. Chú Ninja Turtle thứ tư có tên Gabriel.

“Đấy là em trai anh à?” Brian hỏi, cậu thắc mắc không biết cái tên ‘Bug’ từ đâu ra.

Gabriel cười, “Cũng không hẳn. JD và Bug, đó là... um, những người bạn nhỏ của anh, có thể nói là vậy. Nikki là một cô bé.”

“Anh có anh chị em không?”

Có gì đó thoáng quá trên mặt Gabriel nhanh như ánh chớp, nhưng rõ ràng nhất là sự đau khổ. Anh xua nó đi. “Không, anh từng có, nhưng giờ thì không. Anh về nhà để cất đồ đấy.”

Brian biết khi nào nên đổi chủ đề. “Vâng, anh không cần vội đâu.”

Rẽ phải vào Mesa Drive, Gabriel đậu xe trước nhà số 7. “Đấy rồi. Anh quay lại ngay.” Chó nhảy ra và chạy vào rừng sau khu cư xá.

Đúng lúc Gabriel bước ra cửa, một người đàn ông đứng tuổi xuất hiện và hỏi Brian, “Chào cậu, Gabriel về nhà rồi à?”

“Vâng, cháu đây, bác Krenney. Bác khỏe không?” Gabriel bước về xe và đưa cho Brian một chai nước.

“Mọi chuyện đều ổn, chỉ trừ cái lưng thấp khớp của tôi,” người đàn ông nói.

“Bác có cần Icy Hot không. Lần trước nó có vẻ có tác dụng.”

“Cảm ơn cậu, Gabriel. Tô chỉ sang đây để hỏi liệu cậu sơn lại nhà số 3 được không. Người nhà đó đang chuyển đi và nó cần được dọn dẹp.”

“Vâng, cháu có thể làm thêm vào buổi tối. Cháu sẽ cố gắng thu xếp trong tuần này.”

“Được rồi, chúc hai cậu một ngày tốt lành.” Ông Krenney đi về nhà trên con đường tĩnh lặng.

“Anh làm việc vất quanh đây và bác ấy giảm tiền nhà cho anh,” Gabriel giảng giải. “Bác ấy tốt lắm.”

“Anh cũng vậy,” Brian nhỏ nhẹ nói. Gabriel nghe thấy nhưng không nói gì. Anh mỉm cười trong lòng.

“Hàng xóm anh là người thế nào?” Brian chỉ sang nhà số 8.

“Cũng tùy,” Gabriel hơi dài giọng, “Có lúc tốt; có lúc cũng phiền nhiễu lắm. Đấy là nhà Sam.”

“Vậy à,” Brian cười. “Này, ta bỏ quên Chó mất,” khi Gabriel nổ máy xe.

“Cứ chờ mà xem.” Máy xe vừa nổ, một bóng đen phóng nhanh như chớp từ rừng ngang qua sân và đáp gọn gàng vào ghế sau chiếc Jeep trong khoảng 5 giây. “Mày biết cái tiếng đó nghĩa là gì, đúng không anh bạn?”

Chuyến đi vào Tucson mất khoảng hơn ba mươi phút. Khi họ đi dọc đường Oracle đến chỗ rẽ, Gabriel nói, “Mình cần dỡ mui xe ra vì anh phải để Chó lại trong xe.”

“Vâng ạ.”

Brian đi đổ đầy tô nước cho Chó. “Bọn tao phải đi một chút. Trông xe nhé, anh bạn.”

Khi họ cùng nhau dỡ mui xe, ngón tay Brian có lướt qua cánh tay của Gabriel hoặc thân người Gabriel chạm nhẹ vào Brian. Họ cảm thấy như có những luồng điện nhỏ chạy qua người. Hai chàng trai không nhìn nhau. Nhưng liệu họ có cảm nhận nhau không? Chắc chắn là có rồi!

Brian cười cười khi đi cạnh Gabriel dọc đại sảnh Tucson Mall.

“Có gì thế?” Gabriel hỏi.

“Anh cao hơn em,” Brian vẫn cười.

“Um, anh tưởng chuyện đó là rõ ràng rồi,” Gabriel lắc đầu. “Thế là không hay à?”

“Khôôôông! Thế là vừa đủ.”

Brian: ‘Mình vừa nói thế sao? Cái miệng này – mày phải cẩn thận chứ!’

Gabriel: ‘Chúa ơi, cậu ấy dễ thương hơn quá!’

Đi xem ủng thì chỉ mất đến một tiếng đồng hồ là cùng. Hai người thử hiệu Champs Sports, Eddie Bauer và Just Sports rồi Gabriel quyết định rằng họ mua hàng trên mạng thì tốt hơn nhiều.

“Anh đói rồi. Em thì sao?”

“Em lúc nào cũng đói,” Brian cười. “Em là cái thùng không đáy.”

“Vậy thì ta đi ăn cái gì đi kéo em lăn ra mất.” Gabriel chợt nhận ra câu đó có thể bị hiểu lầm và nhìn nhanh sang Brian nhưng cậu không có phản ứng gì.

Hai người cùng ăn những miếng pizza hiệu Cozzoli to tướng cho đến khi Gabriel phải ngừng ăn vì quá no.

“Anh không thể tưởng tượng được em có thể ăn tiếp,” anh nói khi thấy Brian tấn công miếng cuối cùng.

“Em nói anh rồi mà,” Brian cười. Pho mát từ miếng pizza dính xuống đĩa thành một sợi dài. Gabriel đưa tay ra và cuộn sợi pho mát trên ngón tay anh và ăn nó. Brian nhìn theo. Cậu liếm môi. Chợt nhận ra mình vừa làm gì, cậu đỏ mặt và lẩm bầm gì đó.

“Có chuyện gì thế?” Gabriel có để ý chuyện Brian nhìn anh. Anh thấy cậu liếm môi và cảm thấy cơ thể mình phản ứng lại. Không khí quanh bàn trở nên ngọt ngào lạ thường.

“Không có gì đâu ạ.” Brian thầm cảm ơn Chester đã nhắc cậu mặc quần rộng.

“Thôi nào, Brian, anh nghĩ anh muốn biết em vừa nói gì.”

“Em chỉ nói..... anh sẽ cười em mất thôi, em chỉ nói, “Đám pho mát ấy may mắn thật.” Đầu cúi xuống vì nổi xấu hổ quá sức chịu đựng, cậu chờ tiếng cười của Gabriel. Khi không nghe thấy gì, cậu ngước lên và thấy Gabriel đang nhìn mình.

Gabriel: ‘Mình biết làm gì ấy? Cậu ấy không phải người mình có thể đùa giỡn rồi bỏ đi được.’

“Ta đi thôi nếu em ăn đủ rồi,” Gabriel mỉm cười. “Ở phía bên kia có một cửa hàng Nature’s Wonders khá thú vị.”

Khi Brian đi cạnh Gabriel, cậu muốn nắm lấy tay anh. Cậu chưa bao giờ nắm tay một người con trai khác và đây là Gabriel. Cậu nhìn những cặp tình nhân khác giới cười đùa, khoác tay nhau, có cặp còn hôn nhau. Nhưng dường như họ cũng không thể làm vậy, hơn nữa có lẽ Gabriel nghĩ làm thế thật ngu ngốc. Brian không chắc được gì cả.

Trong cửa hàng có những tinh thể đủ màu sắc và kích cỡ cho đến vòng đeo tay; áo thun in hình những cảnh thiên nhiên và các tác phẩm nghệ thuật của người Bản địa Mỹ.

“Nhìn này,” Gabriel kéo Brian lại một gian hàng, “Đây là búp bê xua đi nỗi lo của người Guatemala. Em thấy lời giới thiệu trên hộp không. Theo truyền thuyết thì khi em có khó khăn gì, em có thể kể cho một con búp bê thể này. Trước khi đi ngủ, kể cho mỗi con búp bê một nỗi lo của em....”

“Có bao nhiêu con búp bê như thế này trong một bộ?” Brian hỏi.

“Anh nghĩ là mười. Dù sao đi nữa, kể cho một con một nỗi lo và để chúng dưới gối. Chúng sẽ làm những nỗi lo đó biến mất khi em ngủ.”

“Anh tin vào chuyện đó à?” Brian nhăn mũi nhìn Gabriel.

“Ước gì đời dễ dàng như thế. Mỗi người phải tự giải quyết nỗi lo của riêng mình.”

“Anh có nhiều chuyện làm anh lo lắng sao?” Giọng nói của Brian làm Gabriel khựng lại. Anh nhìn Brian và muốn chạm vào mặt cậu.

“Có một ít,” anh nói nhỏ nhẹ.

“Em giúp anh được không?” Brian đưa tay chạm nhẹ vào cánh tay Gabriel trong chỉ một giây.

“Anh nghĩ là anh muốn em giúp,” Gabriel trả lời. Họ nhìn nhau cho tới khi một thằng bé chen qua giữa hai người để đến quầy riu chiến. Có gì đó mới lạ trong không gian giữa hai người, một cảm giác lúng túng bất ngờ, nhưng trong đó cũng có cảm giác gần gũi được tạo ra bởi không gì khác hơn là sự khao khát được chạm vào nhau.

Brian mua một hộp những con búp bê nhỏ xíu còn Gabriel thì lấy một sợi dây da có mặt đá xanh lục khắc hình Kokopelli, vị thần thích đùa cợt người trần.

“Em còn cần gì nữa không?” Gabriel hỏi khi hai người đi qua khu mua sắm đông đúc.

“Không, a, có lẽ cái gì đó để ăn,” Brian hồn nhiên nói.

“Nhóc, đừng nói là em đói bụng rồi nhé,” Gabriel bật cười, khóe mắt anh nheo lại và hai lúm đồng tiền xuất hiện trên má anh.

“Ôi!” Brian giả vờ thở gấp, đưa tay ôm ngực và lão đảo lúi lắt, “Lúm đồng tiền! Có gì mà anh không có không?”

“Hừm,” Gabriel nhếch mép cười, “Có lẽ, nhưng anh nghĩ dù sao đi nữa thì em cũng sẽ không quan tâm đến những phần đó, đúng không?”

Họ cười đùa, đi sát vào nhau và đơn giản là thấy hạnh phúc. Hai người mua hai cuộn bánh quế to tướng, một cái để chia nhau còn một cái cho Chester và Alan. Tay xách nách mang, Gabriel và Brian quay về chiếc Jeep. “Em muốn đỡ mùi xuống không?” Gabriel hỏi khi Chó dụi mũi vào cái túi để đồ thứ tỏa ra mùi thơm hấp dẫn trong đó.

“Anh thấy thế nào?”

“Bây giờ bắt đầu lạnh rồi,” Gabriel nói, “Vì mặt trời lặn rồi mà.”

“Ồ, em không nhận ra là mình trong đó lâu đến thế.”

“Em phải về ký túc xá chưa?”

“Um, em... Chưa ạ.”

“Em muốn qua nhà anh không. Anh phải cho Chó ăn và có lẽ là Sam ở nhà và mình có thể um... gì cũng được.”

“Vâng, chắc thế cũng được ạ.”

Trên đường về, hai người nói về chuyện mua ủng qua mạng cho Brian và chuyện Brian gần như quên hẳn cái chân đau của mình. Chó tìm cách giật túi bánh từ tay Brian, nhưng không ăn thua. “Mày sẽ có phần mà,” cậu cười.

Brian mơ mộng về cảnh cùng ăn bánh với Gabriel mà không mặc quần áo ở trên giường, trên sàn, trên ghế sofa... đâu cũng được.... có thể ngay trong xe. Có lẽ cậu để anh ăn nó từ trên ngực mình, có lẽ quần nó quanh.....

“Này, em mơ màng tới tận đâu rồi?” Gabriel đặt bàn tay to lớn của mình lên đùi Brian. “Anh nghĩ đã lạc mất em một phút trước.”

Hơi ẩm từ bàn tay anh và chất giọng nóng bỏng của anh.... Brian không thể xác định được điều đó là tốt hay xấu cho cậu. “Ồ, em chỉ nghĩ ngợi vài thứ thôi.”

“Về chuyện gì? Em gần như trôi dạt về cõi nào đó.”

“Uh, chỉ là hôm nay em thấy rất vui và um, em mừng là chị Sam đã viết lời nhắn đó.”

Gabriel nhớ lại thời anh sống ngoài đường phố, rao bán bản thân với “Một lần – \$20” rồi ngăn cách trí óc khỏi cơ thể anh. Anh đã không nói gì khác hơn là “Trả tiền đi” và anh không bao giờ muốn kể cho ai về những gì anh đã làm. Easy có biết chuyện của anh và thỉnh thoảng Gabriel cảm thấy hổ thẹn khi nhìn ông. Anh không thể cho Brian những gì cậu muốn, nhưng những cảm xúc này đã đi quá xa nhu cầu thỏa mãn xác thịt thông thường. Brian muốn có một người bạn trai. Cậu muốn thứ mà Gabriel không thể cho cậu.

Dừng xe trước khu cư xá, Chó nhảy ra và phóng vào rừng. “Ta xem có gì hay trên mạng nào,” Gabriel ngỏ lời mời.

Anh mở laptop và tìm ‘ứng leo núi’ trên Google. Kết quả có đến cả triệu trang. “Thế nào, em vẫn thích đôi REI em thử ở cửa hàng chứ?”

“Vâng, em thấy thoải mái và nó không cọ vào chỗ đau trên chân em.”

Brian ngồi rất sát anh đến mức đùi họ chạm nhau, mắt cậu nhìn vào màn hình. Gabriel có thể cảm nhận hương gel bôi tóc, hơi thở của cậu và cái gì đó rất riêng của Brian.

“Sao,” Gabriel thở dài, anh chỉ muốn đẩy cái laptop sang một bên và ôm chầm lấy Brian, “Kế hoạch thế này nhé. Anh sẽ đặt hàng đôi ủng cho em và em có thể hoàn tiền cho anh lúc nào cũng được.”

“Anh định làm vậy sao? Anh tin là em sẽ trả tiền lại cho anh à?”

“Anh không nên tin em sao?” Gabriel quay sang và cố nhìn thẳng vào mắt Brian, nhưng ánh nhìn của anh trôi ngay xuống môi cậu bé. Không tìm được mình, anh liếm môi và mắt Brian mở to. Không khí giữa họ như có điện.

Gabriel nghiêng người và lướt môi mình qua môi Brian, mắt anh mở to. Đôi môi ấy mềm, ẩm, và đầy đam mê. Khi anh ngồi thẳng dậy thì Brian đặt tay lên tay anh và kéo anh lại. Tất cả chỉ có thế. Hai đôi môi nóng bỏng mở ra, lưỡi họ quện vào nhau; tất cả những khao khát bị kìm nén trong một ngày bùng nổ.

“Chờ một chút,” Gabriel thở gấp, anh để chiếc laptop xuống sàn.

“Nào, bây giờ.....” Anh quay về ghế sofa và Brian trèo vào lòng anh. Tay họ lướt qua tóc nhau, vuốt ve nhau, chạm vào nhau. Cả hai đều thấy không đủ. Cảm xúc này giống như được uống nước nguồn mát lạnh sau khi băng qua sa mạc, một dòng nước làm dịu cơn khát cả một đời.

“Em muốn.....,” Brian thở dài khi cảm xúc lắng xuống.

“Sao hả, khi con,” Gabriel mỉm cười khi nhớ lại cái cách Brian tiến về phía anh, “Em muốn gì?”

Brian áp mặt vào ngực áo Gabriel và thì thầm, “Em chưa bao giờ hôn ai cả. Anh đừng cười. Em muốn nhiều hơn thế. Em muốn mỗi thứ, nhưng.....,” cậu lắp bắp, “Em chưa bao giờ..... em sợ.”

Gabriel định mỉm cười và nói mọi chuyện sẽ diễn ra một cách tự nhiên, nhưng anh có thể thấy chuyện này quan trọng với cậu như thế nào và cậu nghiêm túc ra sao. Anh cố nghĩ xem nếu ở vị trí của anh thì Jordy sẽ nói gì và làm gì. Anh vòng tay qua người Brian và ôm chặt lấy cậu. Anh có thể cảm nhận được sự khao khát của cậu khi cơ thể hai người gặp nhau.

Gabriel chợt nhận ra lời nói là không cần thiết. Anh nhắc Brian khỏi lòng mình xuống sofa và nhẹ nhàng quỳ xuống thăm. Anh cởi quần áo cho cậu và khi anh ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Brian, anh có thể thấy

sự phấn khích, ham muốn cùng nỗi sợ hòa trộn trong đôi mắt mở to ấy. Gabriel có thể nói chắc anh nghe thấy tiếng tim cậu đập thành thịch.

Gabriel lướt ngón tay trên làn da mềm của mặt trong đùi Brian và hít vào làn hương ấm đặc trưng của cậu. Tay anh nhẹ nhàng tiến lên cao hơn tới chỗ nhạy cảm nhất.

“Gabriel!!” Brian cứng người lại, tay cậu bám chặt vào vải bọc ghế. Gabriel nhìn lên, mặt anh đỏ bừng. “Gabriel!! Em sắp.....”

“Bình tĩnh,” giọng Gabriel khàn đi. “Em nên thở sâu vào.”

“Em không nghĩ.....,” Brian co chân lại. “Em đang cố”, và rồi “Ôi Chúa ơi,” cậu kêu lên khi đạt đến giới hạn của mình. Cậu chưa bao giờ cảm thấy như vậy trong đời. Gabriel đứng thẳng dậy, tay anh đặt trên đầu gối Brian.

“Ôi trời ơi, ôi trời ơi,” Brian nheo lại vì nước mắt khi cố lấy lại nhịp thở bình thường. “Em... xin lỗi. Em không thể..... em không thể kìm được.” Cậu úp mặt vào tay.

Gabriel đứng dậy, đi vào phòng tắm và quay lại với một cái khăn ẩm. Không nói lời nào, anh lau người cho Brian và ngồi xuống cạnh cậu. Brian mặc lại quần áo và ngả đầu vào vai Gabriel. “Chắc anh nghĩ em là một tên nhóc to xác.”

“Không, anh nghĩ em rất dễ thương. Anh nghĩ ta không phải vội, nếu em vẫn muốn chuyện này thì còn nhiều thời gian mà” Gabriel nhỏ nhẹ nói, giọng anh gần như rụt rè.

“Anh không cười em chứ?”

“Tất nhiên là không rồi. Em làm anh ấn tượng đấy. Đúng là em tới giới hạn rồi,” Anh cười cười khi cậu nhìn lên.

“Rõ ràng là anh đang cười nhạo em.”

“Suyt, anh không cười thật mà. Nói thật thì anh gần như tự hào rằng em phản ứng như thế vì anh.”

Brian cầm lấy một cái gối xanh trên ghế sofa và như có thể thấy trước, ôm chặt nó trong lòng. Gabriel nhận ra anh cần làm Brian thoải mái trở lại.

“Chuyện giày ủng đến đâu rồi hả Khi Con?” anh xoa đầu Brian rồi với tay lấy cái laptop.

“Anh gọi em như thế để chọc em à?”

“Không, anh thấy thế rất dễ thương và sexy.”

“Thật không?”

Gabriel cười và hôn lên trán Brian, “Chắc chắn rồi.”

Brian ngả đầu vào vai Gabriel khi hai người chọn ủng và Gabriel đặt lệnh mua hàng. Brian tiết kiệm được bốn trăm dollars khi mua hàng qua mạng. “Tuần tới thì bưu kiện sẽ tới nơi. Nếu em muốn, ta có thể thử ủng ngay vào cuối tuần. Anh muốn em đi cho quen. Anh sẽ chuẩn bị vớ dày cho em.”

“Cám ơn anh nhiều lắm,” Brian mỉm cười và tìm Gabriel chống chénh trong một thoáng. “Em sẽ hoàn lại tiền cho anh ngay khi có thể.”

Có tiếng gõ cửa khe khẽ. “Sam đấy. Anh nghe thấy tiếng xe của cô ấy.”

“Cứ vào,” Gabriel gọi với ra.

“Gabriel, cậu có thể.....” Sam nhìn thấy Brian rồi nhìn qua Gabriel. “Ồ, mình không biết Brian ở đây. Mình sẽ đi ngay.”

“Không sao đâu,” Gabriel nói và nắm lấy tay Brian. Anh kéo cậu khỏi chiếc ghế. “Đi ăn với bọn mình không. Bụng ai đó lại sôi rồi.”

“Em tưởng anh không nghe thấy chứ,” Brian bật cười, tay cậu nắm chặt lấy tay Gabriel.

Sam nhìn hai người nắm tay nhau và mỉm cười.

TBC

Ghi chú: Bánh quế ở đây không phải là bánh ốc quế để ăn kem mà là một loại bánh khác hẳn. Tên gốc tiếng Anh là Cinnamon roll hoặc Cinnabon

14. Chương 14

Danny dừng xe trong bãi đỗ của một khu chung cư xây bằng gạch trên một con đường yên tĩnh của Baltimore. “Đến nơi rồi. Jordy, nhà cậu ấy là số mấy?”

“117. Cậu ấy nói là sẽ chờ bọn mình ở trước cửa.”

Họ đi dọc con đường rợp bóng cây cho đến khi thấy nhà số 110. “Nhà ấy ở gần đây thôi,” Easy nhìn ra xung quanh.

Ở một góc đường, có một người đứng tựa vào một chiếc Chevy xanh lục. Đó hẳn là anh của Gabriel. Anh không cao bằng em trai mình và mảnh mai hơn nhưng cũng lực lưỡng như thế. “Đó hẳn là Dominic,” Dan nói một cách ngưỡng mộ. “Ai có thể ngờ được hai anh em nhà này lại đẹp trai thế?”

“Bình tĩnh lại nào, anh bạn” Jordan bật cười. “Đây là anh trai Gabriel đấy.”

Dominic tránh đường cho xe vào. “Ông là Jordan phải không?” anh hỏi và chỉ cho họ chỗ đậu xe ở phía đối diện.

Chiếc xe dừng lại và Jordan cùng bạn mình xuống xe. Dominic hỏi dồn dập ngay lập tức. “Gabriel ra sao rồi?” “Làm sao ông quen nó?” “Nó ở đâu rồi?” “Tại sao nó lại bỏ đi?” “Tôi lo quá.” “Làm ơn cho tôi biết.....”

“Anh cứ từ từ, cậu ấy vẫn khỏe. Chúng tôi biết là anh muốn gặp cậu ấy. Cậu ấy không biết là chúng tôi đến gặp anh.”

“Tại sao thế? Nó gặp chuyện gì à? Ôi Chúa ơi, nó bị đi tù sao?”

“Không, không, không phải thế đâu. Tôi nghĩ tốt nhất là anh nên nghe chuyện từ đầu. Tôi phải nói là chuyện không vui đâu. Ta ngồi xuống đâu đó được không?” Jordan hỏi, tay ông đỡ lấy Danny.

“À,” Dominic nhận ra là Dan phải dùng nạng. “Tất nhiên rồi, tôi xin lỗi. Mời vào.” Anh mở cửa một căn hộ đơn giản chỉ có đồ nội thất dùng lại và dàn loa đắt tiền. Anh đẩy sang bên đồng tạp chí để dọn chỗ cho mọi người ngồi.

“Các ông uống bia không?”

“Nước lọc là được rồi,” Easy trả lời. Ông nhìn Dominic mà như thấy Gabriel ở từng cử chỉ và dáng điệu rụt rè của anh.

Lấy nước cho khách rồi, Dominic tỏ ý muốn nghe chuyện ngay lập tức. Anh ngồi xuống thảm trước mặt ba vị khách và yêu cầu, “Làm ơn kể tôi nghe chuyện em trai tôi.”

Easy gật đầu với Jordan và Jordy mở lời. “Cái hôm Gabriel đi khỏi nhà, cha mẹ anh nói là cậu ấy bỏ đi đúng không?”

“Vâng, cha nói Gabriel đi mà không để lại lời nhắn gì cả. Tôi không bao giờ nghĩ ra tại sao nó không nói với tôi tiếng nào. Tôi cứ tưởng nó hiểu là tôi luôn sẵn sàng giúp nó. Giá như tôi ở nhà hôm đó.”

“Anh Dominic à, vấn đề là Gabriel không tự bỏ nhà đi.” Jordan thở một hơi sâu, ông cảm thấy Dan nắm lấy tay mình. “Em trai anh phải đi vì cha anh đuổi cậu ấy ra không nhà.”

“Ông nói gì cơ? Không thể thế được. Ông ấy không bao giờ làm vậy.”

“Đấy là sự thật,” Easy nhỏ nhẹ nói, “Anh Dominic ạ, chúng tôi không thể nói sự thật mà không làm anh tổn thương. Tạm thời anh cứ yên tâm là không có gì xảy ra cho Gabriel và cậu ấy vẫn là em trai anh và cũng bối rối như anh vậy.”

Dominic nhìn hết Easy sang Jordan. “Các ông cứ nói đi.”

“Gabriel là gay. Cha anh phát hiện cậu ấy với một người bạn trong phòng ngủ và đuổi cậu ấy ra khỏi nhà.”

Những lời đó như đọng lại trong không khí. Gay.... Đuổi đi. Gay.

“Tôi phải biết chứ, tôi phải biết là Gabriel không đời nào bỏ đi mà không nói với tôi tiếng nào như thế. Tôi nghĩ vậy, nhưng tôi không bao giờ ngờ được là cha,” anh cố nén nước mắt, “và mẹ nữa, Chúa ơi, có thể làm điều đó.”

Ba người bạn ngồi im lặng để Dominic ngẫm nghĩ về những gì cha mẹ anh đã gây ra cho Gabriel và anh.

“Lần nào về tôi cũng hỏi liệu Gabriel có liên lạc về nhà không và lần nào họ cũng nói ‘Không’. Dối trá chồng chất. Làm sao các ông biết em trai tôi?”

Easy, Jordan và Dan đã quyết định từ trước rằng có những chuyện chỉ Gabriel mới có quyền kể cho anh trai mình và chỉ khi nào anh muốn. “Cậu ấy có đủ tiền để đi xe tới Wrightsville, bang North Carolina; chúng tôi sống ở đó; và tôi tìm thấy cậu ấy,” Easy trả lời.

Dominic bắt đầu thấy không thoải mái. Anh bất thành linh đứng dậy. “Vậy các ông là ai? Các ông tìm thấy nó và sao nữa? Nó chỉ có một mình và không biết làm gì. Vậy thì các ông đã làm gì?”

Easy hiểu ý anh. Ông cũng đứng dậy và nhìn Dominic, “Bình tĩnh nào con trai. Chuyện không phải như anh nghĩ đâu. Tôi điều hành một mái ấm cho trẻ em vô gia cư và thuyết phục được cậu ấy đến với chúng tôi. Trước đó cậu ấy sống trên đường phố.” Ông rút một tấm danh thiếp ra khỏi túi cùng một tấm hình chụp Gabriel, Chris cùng Mitch đang tươi cười khoác vai nhau trước cửa mái ấm. “Gabriel vẫn ổn.”

Jordan giải thích, “Dan và tôi là bạn đời. Chúng tôi sống cùng gia đình ở Wrightsville và là bạn thân của Easy. Easy đưa Gabriel đến làm quen với chúng tôi. Cậu ấy là một chàng trai tuyệt vời. Ai cũng yêu quý cậu ấy.”

Dominic bình tĩnh lại. “Xin lỗi các ông, có nhiều chuyện tôi không biết quá. Gabriel là gay sao? Tại sao tôi không biết nhỉ? Nó không bao giờ.....” anh im bật khi nhớ ra Jordan và Dan cũng là gay. “Xin lỗi các ông.”

“Liệu anh có vấn đề gì với chuyện Gabriel là gay không?”

“Các ông đùa à? Nó là em trai tôi. Nó là gì đi nữa tôi cũng không quan tâm. Tôi nhớ nó lắm. Nó cũng là bạn tôi nữa. Chúng tôi làm gì cũng làm cùng nhau. Nó đang ở Wrightsville à? Tôi sẽ tới đó ngay.”

“Không, cậu ấy tốt nghiệp trung học ở Wrightsville và được nhận học bổng của Đại học Arizona ở Tucson. Cậu ấy đang ở đó.”

“Chà, Arizona cơ đấy. Em trai tôi học được đến đại học. Cha mẹ tôi có biết chuyện này không?”

“Có, nó có qua Baltimore trên đường tới Tucson tháng tám vừa rồi.”

“Khoan đã, có phải xe nó là một chiếc Jeep đen không?”

“Vâng, đấy là quà chia tay của chúng tôi cho cậu ấy,” Jordy mỉm cười.

“Khỉ thật, tôi tới đúng lúc nó đi ra. Tôi hỏi cha mẹ tôi đó là ai và họ không trả lời. Gabriel ở ngay đó mà tôi không gặp được nó. Tại sao nó không liên lạc với tôi và nói hết mọi chuyện?”

Dan có thể thấy qua mắt Dominic là anh đau khổ đến thế nào. “Cha anh nói với Gabriel là anh ghét cậu ấy nên anh không gặp cậu ấy. Cậu ấy tin vào những lời nói dối của họ, cũng như anh.”

“Tôi phải giết ông ta,” anh gào lên và đi sầm sập ra cửa.

Easy ngăn anh lại, “Bình tĩnh nào, cậu vừa tìm lại được em trai mình. Cậu muốn nói chuyện với cậu ấy qua song sắt nhà tù sao? Cậu nên nghĩ cho kỹ.”

Dominic đâm vào bức tường gần nhất. “Quý bắt ông ấy đi. Tôi sẽ bắt cha tôi đi xưng tội và Chúa sẽ biết những gì ông ấy đã làm.”

“Anh không nghĩ là Chúa đã biết mọi chuyện và đang chờ anh làm điều đúng đắn sao? Đến nói chuyện với Gabriel và giải quyết hết hiểu lầm giữa hai người đã, rồi sau đó nếu Gabriel muốn, hai anh em có thể cùng đến nói chuyện với cha mẹ anh sau. Họ đã làm Gabriel cảm thấy bị ghét bỏ. Chỉ còn có anh để trả lại tình yêu gia đình cho cậu ấy.”

“Tôi muốn cho ông già tôi một bài học; còn mẹ nữa, tôi có thể hiểu được cha tôi nghĩ gì dù điều đó là sai trái đi nữa, nhưng mẹ tôi? Làm sao bà ấy có thể làm vậy với chính con trai mình? Với tôi thì họ chết rồi. Tôi cần đến gặp Gabriel.”

“Cậu ấy sống ở nhà số 7 đường Mesa Drive ở Tucson. Chỗ đó gần trường đại học. Chúng tôi không cho cậu ấy biết là chúng tôi đến gặp anh. Bây giờ mọi chuyện tùy thuộc vào anh, Dominic ạ.”

“Tôi sẽ xin nghỉ phép để đi ngay. Tôi không muốn chỉ gọi điện; tôi muốn gặp nó để thấy chắc là nó không có chuyện gì.” Anh giở di động ra nhấn số 1.

“Báo cáo, tôi cần nghỉ phép vài ngày.”

“Vâng, tôi vừa tìm thấy em tôi.”

“Ở Tucson, Arizona.”

“Vâng.”

“Cha mẹ tôi ấy à? Kệ họ.”

“Cám ơn sếp.”

“Anh làm nghề gì thế?” Dan hỏi vì thắc mắc về chuyện ‘báo cáo’.

“Tôi là lính cứu hỏa,” Dominic vừa trả lời vừa ném quần áo vào túi du lịch. “Cám ơn mọi người đã đến gặp tôi. Tôi đã phải chờ tin em tôi quá lâu rồi và giờ thì tôi có thể đến thăm nó. Tôi sẽ lo chuyện ‘mấy người đó’ sau. Tôi ra sân bay đây. Khóa cửa nhà hộ tôi.”

Ba người bạn nhìn anh trai Gabriel ra xe và phóng ra hướng đường cao tốc. “Mình nghĩ là bọn mình thành công rồi” Easy mỉm cười.

“Mình hy vọng là ông bà Parelli bất ngờ chuyển đi và không để lại địa chỉ,” Dan mỉa mai, “Không thì sẽ có bão tố nổi lên đây.”

“Mình muốn đâm cho lão già đó một cái,” Easy siết chặt nắm tay lại, “Nhưng chắc là ta nên để các chàng trai xử lý chuyện này. Mất cả hai con là khá đủ rồi.”

“Những người như vậy làm thế giới trì trệ. Mình còn có mẹ khi cha mình không chịu thay đổi. Mình luôn cảm ơn Chúa đã ban mẹ cho mình. Đời hẳn là địa ngục cho Gabriel, bị mất cả cha lẫn mẹ như vậy,” Jordan thở dài.

“Về nhà thôi mọi người,” Danny mỉm cười, “Chúng ta xong việc ở đây rồi.” Cánh tay mạnh mẽ của Jordan đỡ lấy Dan khi cả hai về xe. Easy cảm thấy hạnh phúc khi ngắm hai người bên nhau. Thế rồi ông khóa cửa căn hộ và vào xe.

**

Brian tỉnh dậy sau một giấc mơ đẹp nhất trên đời. Cậu nghe nói rằng người ta mơ thấy những gì trong đầu trước khi chìm vào giấc ngủ. Cậu cười tùm tùm vì giấc mơ của cậu là một câu chuyện nóng bỏng với Gabriel Parelli làm nhân vật chính. Cậu nhắm mắt khi nhớ ra mình đã ngốc nghếch thế nào tối qua.

“Sao? Hôm qua thế nào?” Chester nhón chân nhìn vào giường Brian. “Mọi chuyện trôi chảy với hai người chứ? Mình không muốn nghe chi tiết đâu,” cậu vội vàng thêm vào. “Mình thích eo và ngực của các nàng cơ, nhưng, hừm, biết nói thế nào nhỉ, anh ta có như ý cậu không?”

Brian biết là cậu sẽ đem bí mật về thất bại thảm hại hôm qua xuống mồ. “Ừ, anh ấy tuyệt lắm. Tối qua rất vui.”

“May quá, không có gì chi tiết. Tạ ơn trời! Dậy đi không cậu trễ học mất.”

Quỷ thật! Tại sao cậu lại đăng ký một lớp 8 giờ sáng kia chứ. Cậu nhảy xuống giường và đưa quần áo hôm qua lên mũi xem còn mặc được hôm nữa không. Kinh quá. Cậu không còn tới một phút nữa. Cậu kéo ra một cái quần jean và chiếc áo San Diego mà cậu ‘mượn’ của Whit từ đồng quần áo sạch trên sàn. Mặc quần áo và đi giày vớ xong, cậu cuống cuống đánh răng và chải đầu. “Xong rồi!” cậu kêu lên và đuổi theo Alan cùng Chester.

“Muốn đi xem phim với bọn mình hôm nay không?” Alan hỏi khi cả nhóm sải bước trên con đường lát bằng sa thạch đến lớp.

“Mình có chuyện,” Brian lúng búng.

“Có chuyện à?” Chester cười cười. “Vậy chuyện này là chuyện gì? Đây là chuyện lớn hay chuyện nhỏ hay là chuyện ngoài trái đất hay.....” Cậu không nói hết câu vì Brian đã lấy ba lô quật cậu.

“Chỉ là có chuyện, được chưa?”

“Vậy bao giờ thì ‘chuyện’ này xảy ra?” Alan cố gắng để không cười, nhưng trông Brian hết sức hài hước với khuôn mặt lúng túng đỏ bừng.

“Được rồi, Gabriel sẽ đến đón mình lúc bảy giờ tối nay. Anh ấy phải lo vài chuyện và mình đơn giản là đi cùng anh ấy.”

“Đấy là bí mật to lớn vĩ đại của cậu đấy hả??” Chester châm chọc. “Chúa ơi, nếu mình muốn kể cho cậu bí mật của vũ trụ thì chắc cậu sẽ phải giết mình quá.”

Thật lòng mà nói khi Gabriel và Sam đưa cậu về ký túc xá sau bữa ăn tối qua, cậu cảm thấy việc Gabriel mời cậu đi cùng hôm nay là hết sức trọng đại. Giờ cậu vẫn thấy vậy. Brian muốn mỗi phút ở cạnh Gabriel thật đặc biệt. Nhìn vào mắt Gabriel, Brian có thể thấy là anh muốn hôn cậu, nhưng Sam cũng có mặt ở đó và ai cũng biết chuyện đó là như thế nào. Có lẽ tối nay, có lẽ tối nay cậu sẽ làm một thứ thật hoàn hảo. Brian quyết tâm sẽ không làm chuyện gì đáng xấu hổ nữa. Mọi chuyện đơn giản là Gabriel đẹp như một thiên thần và cái cách anh lướt tay trên đùi cậu và, Chưa có ai chạm vào người cậu như vậy và..... Thôi nào! Đừng nghĩ đến chuyện đó nữa! Chúa ơi, cái quần này chật thật!

“Quay lại mặt đất đi Brian! Quay lại nào Brian! Cậu ấy phiêu bạt đi đâu mất rồi Alan ạ. Cậu ấy đã du hành nhanh hơn tốc độ ánh sáng tới một hành tinh nóng bỏng nào đó. Mình e là chúng ta mất cậu ấy rồi.”

“Im đi! Mình chỉ nghĩ ngợi chút thôi.”

“Rồi, rồi! Ở đây với bọn mình, Bri ạ. Đến lớp rồi. Cố gắng chú ý nhé. Nếu cậu đột nhiên nghe ngao nhạc Celine Dion giữa lớp thì mình không chắc bọn mình cứu được cậu đâu.”

Các chàng trai xô đẩy và cười đùa khi bước vào giảng đường. Brian không hát nhưng không một mẫu kiến thức nào tìm được đường vào đầu cậu. Suốt bốn mươi phút Brian lơ đãng nhìn lên tường, đầu óc không logic chút nào trong giờ Logic học. Thời gian trôi qua sao chậm quá. Có lẽ tối nay cậu sẽ biết được liệu Gabriel có thật sự thích cậu không.

**

Gabriel nằm yên nghĩ ngợi khi lơ đãng gãi tai Chó. Anh rất thích Brian nhưng anh không muốn là một phần của một mối quan hệ nghiêm túc nào. Một mối quan hệ như vậy có nghĩa là anh cần nói sự thật không chút giấu diếm. Sau khi nhận ra Brian trong sáng đến thế nào tối qua, anh không đời nào có thể nhìn vào đôi mắt xinh đẹp đó và kể cho cậu những gì anh đã làm để kiếm ăn. Gabriel biết anh sẽ không chịu nổi sự ghê tởm và thất vọng anh sẽ phải chứng kiến. Anh thích Brian nhưng anh phải chấm dứt chuyện này trước khi cả hai phải đau khổ. Brian cần một người giống cậu. Họ có thể cùng trưởng thành bên nhau, mắc sai lầm và dần hòa. Người đó không thể là Gabriel.

Chó tựa đầu vào thành giường và nhìn anh. Đôi mắt to buồn bã của nó như thể đang chê trách Gabriel đã quá vô tình. “Tao biết mày đang nghĩ gì,” Gabriel rên rỉ. Anh nằm nghiêng sang một bên để xoa đầu nó. “Mày đang nghĩ tao là một thằng ngốc và tao nên đơn giản là vui mừng vì được gặp cậu ấy đúng không? Tao muốn vậy lắm chứ, tao muốn có cậu ấy đến phát điên lên được. Tao có thể cười khi ở bên cậu ấy và tao muốn nhận những gì cậu ấy muốn cho tao.” Chú chó rít lên. “Ừ, ừ, tao biết mày thích cậu ấy rồi. Đừng nhìn tao như vậy nữa.”

Chó chạy vào phòng khách và quay về với chiếc gối nhỏ mà Brian đã ôm tới qua. Nó hất cái gối lên giường và nhìn Gabriel, ‘Đi gặp cậu ấy đi.’ Gabriel bật cười và ngồi dậy thay quần áo. Anh sẽ xua đi ý nghĩ đó ra khỏi đầu và bình tĩnh lại.

**

Sam nghe tiếng xe chạy đi và nghĩ lần thứ một tí là cô nên bớt lười đi và dậy đi tập thể dục cùng Gabriel mỗi sáng. Chỉ có điều cô không phải là người ưa dậy sớm và ý nghĩ phải hoạt động lúc sớm tinh mơ thế này làm cô buồn ngủ. Để nốt cà phê ra cốc, cô buộc tóc lên, lấy chiếc bánh dâu trong lò nướng ra rồi bước ra ngoài hiên. Hôm đó là một sáng tháng mười một trong trẻo với bầu trời xanh ngắt cùng những đám mây to như những núi bông. Trong khi hít thở khí trời Arizona trong lành, cô nhìn thấy một chiếc xe trắng rẽ vào và đi chậm chậm như thể người lái đang tìm kiếm nhà nào đó.

Chiếc xe dừng lại ngay trước cửa căn hộ của cô và người trong xe hỏi “Gabriel Parelli có ở đây không?” bằng một giọng không Arizona chút nào.

Có gì đó ở người này làm Sam thấy không yên tâm. Trông anh ta như thể đã không ngủ vài ngày và bộ mặt anh ta lún phún râu chưa cạo. Cô sẽ không cho tên khốn này biết gì về Gabriel. “Trông tôi giống Gabriel nào đó của anh lắm sao?”

“Không hề,” tên đó đáp lại, tay dụi mắt vì ngái ngủ. “Cô có biết người sống ở nhà số 7 không? Tên người đó là Gabriel Parelli và tôi cần gặp cậu ấy.” Anh ta tắt máy xe và sải bước thẳng tới nhà số 7. Trông anh ta thật lạc lõng giữa nắng trời Arizona với bộ quần áo mùa đông nặng nề. Cách ăn vận đó cộng với vẻ lảm lì trên mặt cùng cái cách anh ta đập rầm rầm cửa nhà Gabriel làm Sam muốn chạy vào nhà khóa chặt cửa lại. Có thể anh ta tới từ một băng đảng mafia miền Đông nào đó. Có thể đó là lý do tại sao Gabriel không muốn nói chuyện về quá khứ của mình. Có thể anh dính líu tới với một nhóm buôn ma túy nào đó và chúng cử người tới tìm anh.

“Cô không biết người sống cạnh nhà cô thật sao?” anh ta cau mặt nhìn Sam từ đầu tới chân.

“Không.”

“Cô chỉ biết nói ‘Không’ thôi sao?”

“Phải.”

‘Người này điên rồi’, Dominic nghĩ thầm, “Có phải người nào ở Arizona cũng giống cô không?”

“Không.”

‘Jesus, Mary và Joseph chứng giám, làm ơn trả lời tôi ngắn gọn thôi. Có phải Gabriel Parelli sống ở đây không?’

‘Đây là kẻ thô lỗ nhất mà mình biết.’ “Thưa quý ngài thô lỗ ạ, tôi sẽ không nói với anh bây giờ là mấy giờ, chứ đừng nói tới ai sống trong nhà đó.” Sam quay lưng lại, đi vào căn hộ và sập cửa lại và khóa cửa một cách hết sức ồn ào. Cô cầm điện thoại và gọi cho Gabriel. Cô nhìn ra cửa và thấy cái xe chậm rãi lái qua văn phòng ông Krenney.

Gabriel nhấc máy sau hồi chuông thứ năm. “Sam đấy à?”

“Gabriel, có một tên khả nghi tới tìm cậu. Hắn đi một cái xe thuê và đang qua chỗ bác Krenney. Có lẽ hắn có súng. Hắn mặc toàn đồ đen. Mình không biết nữa. Trông hắn như dân buôn ma túy ấy.”

Gabriel cau mày. ‘Ai vậy.....?’ “Được rồi, bình tĩnh nào. Mình sẽ về ngay. Chắc chắn là không có chuyện gì đâu.”

Trên đường về, Gabriel không thể nghĩ ra tên diên ấy có thể là ai. Không ai quan tâm đến chuyện anh ở đâu trừ Easy và gia đình lớn của anh. “Đi nào anh bạn. Sam đang lo cuống lên.”

Anh chạy nhanh hết sức có thể, đầu hết nghĩ từ kẻ lạ mặt tới Brian. Rẽ vào đường Mesa Drive, anh thấy một cái xe đi thuê màu trắng đậu ngoài cửa văn phòng ông Krenney. Hẳn đó là xe của người mà Sam nói tới. Có lẽ anh nên dừng đây và xem xem có chuyện gì. Anh dừng xe ngay cạnh cái xe trắng và đi ra. Chó nhảy qua người anh nhưng thay vì chạy vào rừng như thường lệ, nó phóng tới cửa nhà ông Krenney và chồm lên người mới đi ra.

“Yên nào, Chó! Tôi xin l.....” Gabriel ngừng lại giữa câu. Đó là Dominic! Đó là anh trai anh! Anh cứng người lại trong một giây vì giằng xé giữa hy vọng và sợ hãi. “Dom,” anh nói khẽ.

Dominic nhận thấy cậu em nhỏ bị mất tích năm năm trước của anh nay đã trở thành một người đàn ông. “Lại đây nào.” Anh mở rộng vòng tay và Gabriel chạy vội tới.

Khi anh gần đến chỗ Dominic, Gabriel bất chợt ngừng lại. “Dom, anh đến đây làm gì? Để nói với em là anh ghét em sao?” Nước mắt trào ra trên má anh và anh không thể nhìn thẳng vào mắt anh trai mình.

“Ôi, Gab, nhìn anh nào. Đừng khóc,” Dominic nói khi lau nước mắt của chính mình. “Anh không biết chuyện gì đã xảy ra. Anh thề đấy. Nếu anh biết sự thực, anh sẽ không để em phải đi như vậy. Gab, nhìn anh nào. Anh không bao giờ có thể nhìn cha mẹ đối xử với em như vậy.”

“Liệu anh có làm vậy thật không? Cha nói là anh ghét em và không muốn dính dáng gì tới em, dù em có sắp chết đi chẳng nữa,” Gabriel nức nở, “Đó là điều khó khăn nhất với em.”

“Làm sao anh ghét em được. Tin anh đi. Anh còn không muốn nghĩ đến chuyện em có thể chết.” Tim Dominic đau nhói khi anh nghe thấy tiếng khóc của một đứa trẻ sợ hãi và đau khổ ở em trai anh. Sự giận dữ dâng lên trong anh. Anh đã thật ngu ngốc khi tin lời cha mẹ mình và chờ Gabriel tự liên lạc với anh. Anh đã thật ngu ngốc biết chừng nào. “Thật may là các bạn em đã đến báo cho anh về em.”

“Bạn em à?”

“Ừ, Jordan và Dan cùng với một người nữa, anh không nhớ tên ông ấy nhưng anh có danh thiếp ở đâu đây,” Dominic tìm trong túi áo. “Cái tên đó nghe lạ lắm.”

Mặt Gabriel tươi lên và anh gần như mỉm cười. “Đó hẳn là Easy. Em coi chú ấy như cha vậy. Chú ấy đã cứu cả đời em.”

Dominic nhìn thấy nụ cười đó, “Vậy thì anh không bao giờ trả hết món nợ này cho ông ấy được. Họ đến gặp anh hôm qua.”

“Vậy mà hôm nay anh đã ở đây rồi?”

Dominic ôm chặt lấy Gabriel. “Tất nhiên là sau khi biết chuyện và biết em ở đâu thì anh phải bắt chuyến bay đầu tiên đi gặp em chứ. Chẳng lẽ em trai anh khi lớn lên lại thành một tên ngốc hay sao?”

“Xi, chỉ là một tên nhiều chuyện thôi.” Gabriel cảm thấy tất cả thật tuyệt vời khi ở cạnh Dom. Nhưng, khi thật... liệu Easy đã nói tại sao mình phải bỏ nhà đi chưa? Giả sử anh ấy chưa biết và sẽ đổi ý khi nghe chuyện thì sao? “Dom này, em có chuyện cần nói với anh.... Lý do cha mẹ đuổi em đi. Anh đừng ghét em nhé, được không?”

“Anh nghĩ chúng ta đã xong chuyện ghét bỏ rồi.” Dominic cảm thấy Gabriel cần nói ra chuyện này. “Em cần nói gì thì cứ nói. Anh sẽ không đi đâu cả.”

“Anh thích chiếc Jeep của em không? Hai chú Jordy và Dan tặng em đấy.”

“Ừ, nó được đấy. Nói cho anh nghe đi.”

“Anh muốn ăn gì không? Chắc anh đói rồi.”

“Gabriel. Ngay bây giờ!”

“Em là gay. Mẹ bắt gặp em với một đứa cùng trường và cha đuổi em đi.” Gabriel ngồi vào ghế và gục đầu xuống vô-lăng chờ đợi.

Dominic nhẹ nhàng ngồi vào ghế bên cạnh và nhìn em trai. “Này, ngồi thẳng lên nào. Điều duy nhất em không được phép làm là cảm thấy hổ thẹn về chuyện đó. Em làm những gì em thấy tự nhiên và kẻ nào nghĩ khác đi là đồ ngốc. Em không làm gì sai cả; những kẻ ghét bỏ em mới cần thấy hổ thẹn.”

“Em về nhà tháng tám rồi để hỏi xin quả cầu tuyết bà cho em. Cha đập vỡ nó, anh ạ. Ông ấy đập vỡ nó.”

Dominic rửa thầm. “Nghe anh này, anh không coi thể coi họ là cha mẹ nữa. Em là em trai anh và anh không hổ thẹn về em. Anh tự hào rằng em học đến đại học và được học bổng. Anh muốn biết em bây giờ ra sao và gặp bạn em. Chúng ta có nhiều chuyện để nói lắm.”

“Vậy là mọi chuyện đều ổn?” Gabriel thút thít hỏi.

“Chưa bao giờ tốt hơn. Còn chuyện em là gay.....”

“Vâng?”

“Đừng làm gì dại dột. Anh muốn em hạnh phúc. Anh sẽ hỏi tội bất cứ kẻ nào làm gì em.”

Gabriel lái xe về nhà số 7 với Dominic theo sau. Khi họ đến trước cửa nhà, Dominic hỏi, “Ai sống ở bên đó thế?” anh chỉ tay về phía nhà Sam. “Cô ta điên lắm.”

“Ôi Chúa ơi, em quên mất Sam,” Gabriel kêu lên và chạy về phía nhà cô.

“Mình tưởng cậu chết rồi chứ. Mình đang định gọi cảnh sát. Cái gã điên đó.....,” cô ngừng lại khi thấy Dominic đứng sau Gabriel.

“Dominic, đây là bạn em Sam. Sam, Dominic là em trai mình.”

“Hừm, anh ta bất lịch sự lắm.”

“Còn tôi thì chưa bao giờ gặp ai kỳ quái như cô.”

Gabriel lùi lại vài bước và nhìn hết người nọ tới người kia. “À, ừ, mình định đưa Dom đi một vòng quanh trường và lên núi. Cậu muốn đi ăn tối với bọn mình không?”

“Tối nay mình bận.”

Gabriel chết sững. Hai người dễ gần nhất thế giới mà anh biết đang cư xử như hai tên ngốc. Anh sẽ không bao giờ hiểu được con gái.

“Ta đi thôi. Bọn mình quay lại sau. Tạm biệt nhé Sam. Chúc cậu buổi tối vui vẻ.”

“Ừ, ừ,” cô gầm gừ.

**

Brian bỏ công đem tất cả quần áo của mình đi giặt. Cậu muốn mình thật tề chỉnh hôm nay. Tối qua đúng là tai họa, nhưng cậu hy vọng tối nay sẽ bù lại được. Có lẽ họ sẽ đi ăn và có cơ hội nói chuyện với nhau, nói chuyện một cách nghiêm chỉnh để hiểu về nhau hơn. Cậu không chỉ muốn sex, cậu muốn được hiểu Gabriel, được biết xem anh nghĩ gì và cảm thấy thế nào về mọi chuyện.

Các bạn cậu đã đi xem phim lúc 6:30 và Brian tắm rửa kỹ càng. Cậu dùng dầu gội đắt tiền của Alan và có lẽ hơi nhiều nước hoa cao râu mà mẹ gửi cho. Cậu không thích đi vớ vẩn dép chút nào, nhưng ít nhất thì Gabriel biết tại sao cậu cần phải dùng chúng. Đó cũng là một kỷ niệm riêng giữa hai người.

Cậu ngồi chờ ở bức tường đất nung cạnh cây xương rồng saguaro to tướng trước cửa ký túc xá. Gabriel hẹn 7 giờ sẽ đến và Brian ra vừa kịp lúc. Cậu vui vẻ ngóng chờ tiếng xe của anh. Trời đêm bắt đầu lạnh nên cậu kéo mũ áo lên. Có lẽ tối nay Gabriel sẽ lại dỡ mũ xe ra. Cậu cũng muốn gặp Chó để cho nó món quà nhỏ mà cậu mua ở hiệu sách hôm nay.

Lúc 7:30, cậu thấy lo lắng.

Lúc 8:00, cậu cảm thấy bị tổn thương.

Lúc 8:30, cậu biết là cậu đã bị bỏ quên.

15. Chương 15

Hai anh em cảm thấy như trở lại ngày xưa khi cùng rời khỏi nhà vào buổi sáng và biến đi cả ngày mà không nhất thiết để làm gì cả, chỉ đơn giản là anh em ở bên nhau và nói chuyện. Điều duy nhất không ổn lúc này là cảm giác giận dữ cứ lơ lửng giữa họ. Hai anh em không hẳn là muốn nói về nó nhưng cơn giận đó cứ chực bùng ra.

“Gabe, họ có biết em ở đâu trong thời gian đó không?” Dominic không thể vượt qua chuyện bị lừa dối. Anh được nuôi dạy để thành một người Công giáo ngoan đạo, biết kính trọng và tin tưởng cha mẹ mình. Anh cảm thấy như thế giới vừa sụp đổ dưới chân. “Em có nói chuyện với họ không?”

Gabriel uống cạn chai nước và ném vỏ chai vào thùng rác. “Có, họ có biết em ở đâu. Chú Easy có liên hệ vài lần về chuyện học bạ, đại loại là vậy. Chú ấy cần giấy khai sinh của em và các kiểu giấy tờ khác. Có lần chú Easy nhờ cha ký vào đơn cho em để xin học bổng nhưng bị từ chối. Ông ấy nói em phải tự lo nếu muốn học đại học. Ông ấy không có đứa con nào tên là Gabriel cả.”

Dominic rửa thơm. “Đáng ra anh có thể giúp em. Lạy Chúa, chuyện này không hay chút nào.”

“Không hẳn, nhìn từ phương diện khác thì bây giờ em vào được đại học và có một gia đình tuyệt vời. Em đang ở Arizona và tuyệt nhất là em có lại được anh trai mình. Tin em đi, em biết nhiều đứa không được may mắn như em đâu.”

“Em mất năm năm để vượt qua được tất cả những chuyện này,” Dominic thở ra, “Anh sẽ giải quyết nhanh gọn trong hai ngày. Anh nghĩ ngợi quá nhiều rồi.”

Gabriel ngồi trên sàn và tựa lưng vào ghế sofa trong nhà anh, đầu anh tựa vào đầu gối Dominic. “Hôm nay vui quá. Anh ở đến bao lâu?”

“Anh phải về ngay, có lẽ là tối mai. Hôm nay anh có ca trực và bạn anh làm thay anh, nhưng anh không thể đi lâu quá được.”

“Anh trai em làm lính cứu hỏa. Anh lúc nào cũng nói đó là nghề mơ ước của anh. Em rất tự hào về anh, Dom ạ.”

“Anh cũng tự hào về em, nhóc ạ. Em đã vượt qua những đã xảy ra mà vẫn là chính mình. Anh chỉ hối hận là đã không giúp được em. Anh không biết làm gì khi về nhà hay nói đúng hơn là về Baltimore, nơi đó không còn là nhà của anh nữa.”

“Em sẽ không bao giờ quay lại đó,” Gabriel lẩm bẩm, “Nhưng hai anh em mình nên ở gần nhau.”

“Anh cũng đang nghĩ về chuyện đó. Có lẽ sở cứu hỏa Tucson có thể chứa thêm một người nữa.”

“Thật sao? Anh sẽ về đây à?”

“Phải có ai đó trông chừng em chứ. Với lại anh cũng thích nắng nhiều như em vậy. Ta sẽ lo được chuyện này.” Dominic xoa đầu em trai mình.

Chó chạy chơi trong rừng và qua chơi với Sam một lúc. Nó cào cửa trước và Dominic nghiêng người mở cửa. Anh nhìn nó thúc mũi vào Gabriel. Nó rên ư ử và thúc Gabriel cái nữa. “Cái gì? Mà có đồ ăn rồi. Mà muốn gì?” Nó thúc chủ cái thứ ba, lần này mạnh hơn một chút. “Mày muốn nước à?”

Chó sủa một tiếng danh gọn như muốn gọi “GABRIEL!!!!!!”

“Nó sao thế?”

“Em chịu.”

Chó kêu một tiếng to hơn và cắn cái gối nhỏ màu xanh đến trước mặt Gabriel. Anh chợt hiểu ra. “Khỉ thật!! Brian!!!” Anh ngồi thẳng dậy và ra cửa. “Bây giờ là mấy giờ hả Dom?”

Dominic nhìn xuống đồng hồ đeo tay, “1:20. Sao thế? Có chuyện gì à? Brian là ai?”

“À, không ai cả.... là người này.... bạn em.... Em phải đi đây. Sẽ về ngay. Ôi, khôn nạn thật!!!!” Cánh cửa đóng sầm lại, có tiếng nổ máy và Dominic có thể nghe thấy tiếng xe phóng đi ra xa.

Brian à? Có vẻ như đó không phải là một người bạn thông thường. Dominic ngả người ra ghế để nghỉ ngơi lần đầu tiên trong bốn ngày nay kể từ cú điện thoại của Jordan Lawrence. Anh biết mình có nhiều điều quan trọng phải nghĩ. Anh chưa bao giờ kỳ thị người đồng tính, thật sự là vậy. Thậm chí anh còn quen những người biết dân gay. Thế nhưng anh không biết chính xác mình cảm thấy thế nào về chuyện Gabriel là gay. Ý nghĩ anh thường lảng tránh chuyện những người đồng tính làm gì. Anh tự hỏi cậu Brian này có phải là hùm... bạn trai của Gabriel không?

**

Gabriel không thể tin được là anh bỏ quên Brian. Quỷ tha ma bắt! Anh hẹn cậu lúc mấy giờ nhỉ? 7:00? 7:30? Và bây giờ là hơn một giờ rưỡi sáng! Chúa ơi, Brian sẽ giận lắm đây.

Cửa ký túc xá bị khóa khi Gabriel thử tay nắm. Được rồi, anh rút điện thoại ra và nhấn số của Brian. Chuông đổ vài lần. Ít nhất thì Brian không tắt điện thoại. Hộp thư thoại bật lên và Gabriel thốt lên, “Brian, anh xin lỗi. Anh có chuyện. Thề đấy. Ra đây đi. Chúng ta có thể —” Tắt máy! Anh nhấn gọi lại. “Brian, làm ơn đi. Anh quên mất. Anh xin lỗi. Làm ơn ra —” Click! Anh thử một lần nữa.

Chuông đổ ba lần và một giọng câu kính làu bàu, “Brian nói cậu ấy chết rồi.”

“Chờ đã, Chester, mình muốn nói chuyện với anh ta một phút.”

“Khỉ thật, giữa đêm khuya và sáng mai mình phải đi thi.”

“Nói với cậu ấy là tôi xin lỗi.” **Anh ta nói xin lỗi.**

Gabriel nghe tiếng gì đó ở đầu bên kia. “Cậu ấy nói anh làm tổn thương cậu ấy.”

“Tôi biết và tôi xin lỗi.” **Anh ta nói anh ta biết và xin lỗi.**

Có giọng người lầm bầm và ông nghe được nhặt lên. “Cậu ấy nói nếu anh có chuyện gì quan trọng đến mức quên cậu ấy thì đi mà làm những chuyện đó đi.”

“Nói cậu ấy ra đây.” **Anh ta bảo cậu ra đó.**

Gabriel nghe tiếng cười. “Cậu ấy nói anh không phải là ông chủ của cậu ấy.”

“Tôi biết chứ! Nói, không, nhấn cậu ấy làm ơn ra ngoài này.” **Anh ta xin cậu ra ngoài đó.**

“Chuyện này thật ngu ngốc. Mulder không bao giờ làm chuyện ngu ngốc như thế này. Ra ngoài đó đi Juliet. Romeo muốn nói chuyện mà. Thề có Chúa, nếu có giọng Celine Dion gào cái bài trong Titanic, mình sẽ tổng cả hai đi đấy.”

Gabriel nghe tiếng cửa mở và Brian nhẹ chân bước ra. Anh nắm lấy tay cậu rồi cả hai đi về xe. Khí trời lạnh làm hơi thở họ trắng xóa.

“Anh có quên em nhưng không phải là như em nghĩ đâu,” anh dịu dàng nói. “Có việc xảy ra làm anh quên hết mọi sự.”

Brian không nói lời nào. Rõ ràng thế là chưa đủ. “Anh không gặp anh trai anh đã năm năm rồi. Anh ấy đến đây hôm nay và bọn anh, anh, mọi thứ quá đột ngột với anh.” Gabriel đưa tay nâng cằm Brian để nhìn mặt cậu rõ hơn dưới ánh đèn đường. Anh có thể thấy những vết nước mắt đã khô trên má cậu. “Em có tha thứ cho anh không? Anh không muốn làm em tổn thương. Anh chỉ là quá mừng và bọn anh nói chuyện và, anh không có lý do nào khác nữa. Đó là sự thực.”

“Anh không gặp anh mình trong năm năm rồi?” Brian hỏi, giọng cậu vẫn còn nước mắt. “Anh không biết là anh ấy sẽ đến?”

“Chúa ơi, anh hiểu em nghĩ gì.” Gabriel nhìn sâu vào mắt Brian. “Không, anh không biết. Thế em tưởng là gì?”

Brian thở dài, “Em nghĩ em tìm được ai đó khá hơn em nhiều, ai đó không cư xử như một tên ngốc và kinh nghiệm hơn. Anh làm em đau khổ, Gabriel ạ.”

“Anh không muốn làm vậy. Anh không phải loại người như vậy. Em quen anh chưa lâu để tin điều đó nhưng đó là sự thực.” Anh cảm thấy Brian rung mình. “Ta ra quán nói chuyện đi. Anh lạnh cóng rồi.”

Anh kéo chân cho Chó khi họ đến nơi rồi mở cửa cho Brian. Hai người ngồi gần cửa sổ để trong xe. “Anh có chuyện cần nói với em. Hy vọng nó sẽ giải thích việc này, được không?”

Người phục vụ ngập khi đem hai cốc cà phê ra. “Cần gì nữa không?”

Brian chỉ muốn Gabriel giải thích cho nhanh. Cậu chưa bao giờ đau khổ đến thế trong đời. Khi nhìn Gabriel lúc này, Brian muốn tin những gì anh nói, nhưng bị bỏ quên là một trải nghiệm kinh khủng.

“Năm năm trước,” Gabriel bắt đầu, “Anh sống ở Baltimore, Maryland. Anh đã sống ở đó cả đời mình.” Anh gấp vào mở ra chiếc khăn ăn một cách căng thẳng. “Mẹ anh, nói thế nào nhỉ, bà ấy bắt gặp anh với một đứa con trai cùng lớp trong phòng anh. Bọn anh chỉ đang thử nghiệm. Bà ấy làm ầm lên và khi cha anh về thì ông ấy đuổi anh đi.” Anh nói khê đến mức Brian phải lắng tai mới nghe thấy.

“Ôi Chúa ơi, Gabriel, em xin lỗi. Em không biết.” Brian nắm lấy tay Gabriel.

“Anh không nói chuyện này với mọi người. Anh cảm thấy xấu hổ.”

“Nhưng em không phải là ai đó; em là em. Anh có thể nói với em bất cứ chuyện gì.” cậu siết chặt lấy tay Gabriel.

“Anh biết, anh hiểu điều đó, nhưng nói ra chuyện này thật khó. Anh cảm thấy mình như bị ném đi cùng đồng rác rưởi. Anh không quay về cho tới tháng tám rồi khi anh lái xe tới đây. Anh muốn biết họ có nghĩ khác đi không.”

“Thế họ có đổi ý không? Em hy vọng là có. Họ phải biết anh tuyệt vời như thế nào chứ.”

Gabriel thở dài, “Không, họ đuổi anh đi lần nữa. Anh cắt đứt quan hệ với họ rồi. Họ không muốn có anh ư? Anh cũng không cần họ.”

Brian không thể tưởng tượng được nỗi đau đó lớn như thế nào. Cha mẹ cậu yêu cậu hết lòng và cậu sẽ tan thành tro bụi nếu họ không quan tâm tới cậu nữa. Cậu đứng dậy và chuyển sang ngồi cạnh Gabriel. “Em rất tiếc.” Gabriel nép vào hơi ấm của Brian và có vẻ nhẹ nhõm hơn. “Anh trai anh thì sao? Anh ta cũng bỏ rơi anh ư?” Mắt Brian ánh lên sự giận dữ. Có loại anh trai như vậy sao.

“Anh tưởng vậy. Cha mẹ anh nói là anh ấy ghét anh và muốn anh chết đi cho rồi. Anh đã tin họ. Nhưng sự thực là anh ấy không biết gì cả. Họ nói với anh ấy là anh bỏ nhà đi và anh ấy không biết tìm anh ở đâu, nên anh ấy không làm gì được.”

“Và bây giờ anh ấy ở đây? Ở Tucson này ư?”

“Ừ, anh ấy bay tới đây tối qua và đến nhà anh. Anh không thể tin vào mắt mình khi gặp anh ấy.”

“Làm sao anh ấy biết được anh ở đây?”

“Gia đình mới của anh, cha nuôi anh, đến gặp anh ấy và kể hết mọi chuyện bốn hôm trước.”

Brian cố gắng thu nhận những thông tin mới này. Cậu quyết định cứ để Gabriel nói và hỏi chuyện sau. Điều duy nhất cậu quan tâm bây giờ là Gabriel có lý do hết sức chính đáng để quên mất cậu tối nay.

“Chà, chuyện phức tạp thật.”

“Vậy thì bây giờ chuyện giữa chúng ta ổn thỏa cả chưa?”

“Vâng, mọi chuyện ổn rồi. Em thật lòng muốn biết thêm về anh. Em muốn biết tất cả về anh nếu được,” Brian mỉm cười.

Hai người tranh nhau trả tiền cà phê (cuối cùng Gabriel trả) và quay về xe.

Brian đã nhìn thấy nỗi đau xưa trong mắt Gabriel, cảm thấy nó trong cái cách cơ thể anh co lại khi nói về cha mẹ mình, nghe thấy nó trong giọng nói của anh. Có thể là cậu sẽ không bao giờ phải nhận trực tiếp những gì Gabriel đã trải qua, nhưng cậu có thể cảm thấy nó truyền vào cậu qua bàn tay của anh. Trong khoảnh khắc này, trong hai người, cậu mới là điểm tựa. Cậu cảm thấy có gì đó nhói lên trong lòng. Vì Gabriel, cậu cần trở nên mạnh mẽ. Brian hiểu ra rằng dưới lớp vỏ đẹp đẽ đó, Gabriel rất dễ bị tổn thương. Giờ Brian đã hiểu tại sao thỉnh thoảng Gabriel tỏ ra quá dè dặt và khép kín. Nhưng anh đang mở lòng mình với cậu, từng chút một.

“Gabriel, anh có gia đình mới của anh. Anh có Sam. Anh có Chó và giờ anh có lại anh trai mình. Theo em thì anh đang rất thành công đấy.”

“Còn em thì sao?” Gabriel thì thầm, “Em nghĩ liệu chúng ta có tương lai không?”

“Tương lai cho chuyện gì cơ?” Brian nín thở chờ đợi. Cậu có thể cho Gabriel tất cả thời gian anh cần. Cậu không có kinh nghiệm gì cũng không có cách gì biết được chuyện gì có thể xảy ra, nhưng cậu hiểu những gì cậu thấy được ở Steve và Whit và cậu muốn có được điều đó: được cần đến, được tin tưởng và yêu thương.

“Anh nghĩ chúng ta có thể làm bạn của nhau.”

Brian mỉm cười và kéo Gabriel lại gần, lớp áo khoác dày ngăn không cho họ tiếp xúc với nhau chỉ trừ tay và mặt. “Tất nhiên rồi. Anh lại đây. Em có thể không biết những chuyện to tát nhưng em có biết khi nào nên hôn anh.” Gabriel cúi xuống và tìm thấy môi Brian. Lúc đầu họ chỉ chạm khẽ vào nhau nhưng sự khát khao bùng lên và lưỡi họ quấn vào nhau.

“Ta qua nhà anh được không?” Brian thở dốc.

Gabriel rên khe khẽ, “Anh trai anh ở đó.”

“Em còn không khó nhà riêng,” Brian lắc đầu, hơi nóng của dục vọng thiêu đốt da cậu. “Xe của anh thì sao? Chúa ơi, ở ngay đây thì sao?”

Cơ thể Gabriel gào lên đòi hỏi. Nhưng chuyện này không ổn. Làm thế là không đúng cho Brian và cho cả anh. Nó quá giống những gì anh đã làm Wrightsville. Anh đã quỳ xuống quá nhiều lần trong những bãi đậu xe tối tăm hay trong xe chỗ khuất ánh đèn. Anh không thể làm chuyện đó, nhất là với Brian. “Bri, không được. Anh không nói ra được, nhưng anh không thể làm thế này.” Anh buông Brian ra và đi vào xe rồi nổ máy.

Brian đứng dưới ánh đèn nê-ông lập lòe của quán ăn, những cảm xúc trái ngược nhau đấu tranh trong cậu. Gabriel muốn ở bên cậu, Brian biết điều đó. Cậu có thể nghe thấy điều đó trong giọng anh. Họ đã gần gũi nhau hơn sau khi Gabriel mở lòng mình về chuyện cha mẹ và anh trai. Chỉ riêng việc anh đến xin lỗi cậu cũng đủ chứng tỏ anh quan tâm tới cậu. Cậu muốn chạy theo anh và hét lên, “Anh không thể nói ra cái gì? Anh không thể làm gì?”

Nhưng cậu bắt đầu hiểu được Gabriel. Vợ và sẽ không có tác dụng gì. Gabriel đã trải qua nhiều chuyện tồi tệ và những chuyện đó vẫn hành hạ anh. Nếu Brian thực sự muốn giúp anh vượt qua những ký ức đó, cậu sẽ phải ở bên anh, không thúc giục mà kiên nhẫn chờ đợi. Cậu quyết định sẽ gọi cho Steve và Whit ngày mai để nhờ giúp đỡ. Cậu vào xe, vuốt ve Chó và nhìn Gabriel. “Anh không sao chứ?”

“Ừ, anh xin lỗi. Anh chỉ không chịu nổi khi làm chuyện đó chỗ công cộng. Anh không muốn vậy.”

“Em hiểu,” Brian dịu dàng nói, “Em không nên nói vậy. Em chỉ muốn có anh và em không nghĩ đến phép tắc thông thường.”

Gabriel bật cười “Nếu em muốn theo đúng chuẩn mực xã hội thì em đã không dính dáng tới anh.” Anh vào số và lái xe về ký túc xá.

Trước khi ra khỏi xe, Brian nhẹ nhàng đặt tay lên má Gabriel và thì thầm, “Anh không để gì tổng khứ được em đâu. Em muốn làm bạn của anh và tất cả những gì anh cần. Em sẽ không thúc giục anh, nhưng một ngày nào đó, anh sẽ tin em và kể cho em mọi chuyện.”

Gabriel kéo Brian vào lòng và họ hôn nhau, nhẹ nhàng rồi mỗi lúc một nồng nàn hơn. Khi rời ra, Gabriel nói giữa hơi thở đứt quãng, “Anh sẽ gọi em ngay vào buổi sáng khi anh có kế hoạch cụ thể. Anh muốn em

gặp Dominic.”

Brian cười, “Thế thì hay quá. Anh lái xe cẩn thận nhé. Hẹn anh ngày mai.” Cậu gãi tai Chó và nhảy ra rồi đứng trên lề nhìn theo ánh đèn xe Gabriel cho đến khi anh đi khuất hẳn.

Đi về trong cảm giác lâng lâng hạnh phúc, cậu kéo cửa và không có gì xảy ra. Nhìn qua cửa kính, cậu đọc giờ trên đồng hồ. 4:47. Rôôô! Cậu quên mất là cửa tự động khóa sau 1:00 và đi ra thì được nhưng đi vào thì.... không dễ lắm. Có lẽ Freddy Kruger thì vào được, nhưng tên cậu là Brian Jenkins.

Cậu rút điện thoại ra gọi Chester. Tắt máy. Cậu gọi Alan. Cũng không ăn thua. Quỷ thật! Được rồi, Cậu lách qua đám xương rồng và cây gai trồng dọc tường và gõ cửa sổ phòng mình “Ches, Ches, dậy đi.” Cậu gõ lại lần nữa và chờ đèn bật lên. Không có gì xảy ra. “Chester. Ê, Farling. Mở cửa cho mình vào!!” Cậu xoa tay rồi nhét chúng vào túi.

Một cái đèn pin chiếu thẳng vào mắt cậu. “Cái gì ở ngoài đó thế?”

“Khỉ thật, Chester, mình đây mà. Cho mình vào đi. Mình sắp chết cóng rồi.”

“Xòe tay ra.”

“Chester Farling, mình sẽ giết cậu.” Brian xòe tay ra.

“Mỗi tay có năm ngón. Quay đầu lại và chìa gáy ra.”

Brian đảo mắt. Chắc cậu đáng bị trừng phạt thế này. Quay người lại, cậu kéo cổ áo ra để lộ gáy mình. “Thấy không? Không có người ngoài hành tinh nào cả. Chỉ là bạn cậu thôi. Cậu làm ơn mở cửa ra được không?”

“Mật khẩu.”

“Hả?”

“Mật khẩu. Làm sao ta biết được người đúng là Brian?”

“Chúa ơi. Mật khẩu à. Hừm, X-Files.”

“Người nghì ta bắt cần đến thế sao?”

“Mình sẽ vặn cổ cậu.”

“Nếu người còn ở ngoài đó thì còn lâu mới vặn cổ ta được. Mật khẩu?”

Brian thử tất cả những từ hiển nhiên, thế rồi cậu nhớ ra chiếc áo mẹ Chester mới gửi. “Ồ, có phải mật khẩu là ‘X of Redlum’ không?”

“Bri, rất vui gặp lại cậu. Để mình mở cửa cho cậu nào.”

Brian bò ra khỏi bụi cây và nhảy xổ vào Chester khi cửa mở ra. “Cậu sẽ phải trả giá cho chuyện này, đồ ngốc.”

**

Jordan và Dan ngồi trên bãi cát ngắm mặt trời mọc. Gió lạnh làm mũi họ đỏ lên. Đây là thời gian yêu thích của họ trong ngày khi được ngồi đây ngắm hai mươi tư giờ nữa bắt đầu. Thêm một ngày nữa trong đời họ. Thật không dễ để đến được bến bờ hạnh phúc này nhưng thật đáng để bỏ công vì nó.

“Không biết là Gabriel và Dominic sao rồi?”

“Mình chắc là Ez sẽ biết chuyện sớm thôi. Thật hay là Gabriel có lại được gia đình. Mình biết là nó có chúng ta nhưng một người anh trai thì còn tốt hơn, nhất là khi cha mẹ nó như vậy.”

“Đời thật lạ,” Danny thở dài. “Chúng ta muốn có con để yêu thương và bảo vệ, vậy mà có những người có thể vứt bỏ con mình.”

“Chúng ta đã có JD, Nikki và Bug rồi mà. Cậu còn nhớ câu nói này không; để nuôi lớn một đứa trẻ thì cần cả một ngôi nhà trên bãi biển,” Jordan mỉm cười.

“Mình yêu cậu, Jordy.”

“Mình cũng vậy, cưng ạ.”

16. Chương 16

Chuông điện thoại của Brian đổ lúc sáng sớm. Cậu nhấc máy trước khi nó đánh thức Chester và Alan.

“Alô?”

“Có phải Brian đấy không?”

“Vâng, chào anh Gabriel.”

“Anh trai anh bay về đêm nay và anh muốn em gặp anh ấy. Thế có được không?”

“Tất nhiên là được. Lúc nào thế?”

“Bọn anh đi ăn sáng ở AHOP. Em đói chưa?” Brian nghe được ý trêu chọc trong giọng Gabriel và đổi lại.

“Em đang lớn nên lúc nào cũng đói là chuyện thường thôi.”

“Cái đó thì anh biết rồi. Anh Dom nói là sẽ trả tiền nên em muốn ăn gì cũng được. Hẹn em hai mươi phút nữa, được không?”

“Em sẽ chờ ở cổng. Anh không phải bò qua bụi rậm nữa đâu,” Brian khúc khích cười.

“Này, cẩn thận mồm miệng em đấy.”

Khi nghe giọng Gabriel, Brian nhớ lại đôi môi nóng bỏng đầy khát khao của anh tối qua.

“Bri, em còn ở đấy không đấy?”

“Cái gì? À, vâng, gặp anh trong hai mươi phút nữa.”

“Chào em.”

“Em chào anh.”

Brian nằm yên, tay nắm chặt lấy chiếc điện thoại. Cậu cảm thấy áp lực tăng lên đòi được giải tỏa trong người. Cậu có thể thấy đôi mắt sâu thẳm của Gabriel, cảm thấy lưỡi anh lướt qua khóe miệng cậu. Cậu đưa tay xuống và sưng lại.

“Cậu không có thời gian cho chuyện đó đâu. Anh ta hẹn hai mươi phút nữa và cậu chỉ còn mười sáu phút nữa. Lê cái xác khốn khổ của cậu ra khỏi giường mau. Trời có mắt, mình nói cứ như mẹ cậu đúng không? Nhưng chắc mẹ cậu sẽ không gọi cậu là ‘cái xác’,” Chester dài giọng.

“Cậu đúng là tên dở hơi, Ches ạ, một kẻ rình mò nghe trộm cuộc gọi riêng tư của mình,” Brian gầm gừ.

“Này, nói một cách chính xác, một kẻ chuyên rình mò sẽ nhìn còn mình thì nghe. Thế có nghĩa mình là kẻ hóng hớt chẳng? Từ chính xác để gọi một người biết lắng nghe là gì hả Bri bởi vì mình là người như vậy. Mình không hề muốn nhìn xem cậu làm gì khi nói chuyện điện thoại với thiên thần Gabriel. Làm thế bệnh lắm mà mình thì không bệnh hoạn chút nào. Hơn nữa, cậu biết đấy, có những thứ người ta không muốn thấy.”

“Chester này?”

“Ừ?”

“Câm họng lại và ra khỏi phòng tắm ngay. Mình phải thay đồ.”

Đứng dưới vôi hoa sen, Brian mỗi lúc một căng thẳng hơn. Gặp anh của Gabriel không phải là chuyện nhỏ. Giả sử Dominic cho rằng cậu là một tên ngốc hay còn trẻ con quá hay quá xấu xí thì sao? Chờ đã, liệu Dominic có biết chuyện Gabriel là gay không? Liệu anh có biết cậu cũng vậy không? Liệu anh có biết chuyện giữa cậu và Gabriel không? Liệu có gì giữa cậu và Gabriel chưa đã? Liệu cậu có phải bạn bình thường của Gabriel không? Cậu là ai? Ackkk!

Brian cố không nhìn xuống chân khi đứng trước cửa ký túc xá dưới ánh mặt trời dịu buổi sáng sớm. Tóc cậu vẫn còn ướt sau khi tắm, chiếc áo len màu nâu chocolate làm nổi ánh vàng trong đôi mắt màu hạt dẻ của cậu và má cậu ửng hồng vì nước nóng. Chiếc Jeep rẽ vào lề chỗ Brian đứng và Chó thò đầu ra liếm mặt cậu.

“Chào anh bạn. Tao sẽ liếm trả mày sau,” cậu cười. “Chào anh Gabriel,” mắt cậu không biết nhìn vào đâu khi leo vào ghế sau cùng Chó, và cậu rụt rè nhìn Dominic.

“Anh Dom ạ, đây là bạn em, Brian Jenkins. Brian, anh trai anh, Dominic.”

Dominic theo dõi cậu trai bạn Gabriel lên xe và nhìn sang em trai mình. Giờ đã biết chuyện của Gabriel rồi, Dominic cảm thấy ngay luồng năng lượng chảy trong xe. Rõ rồi, Brian và Gabriel không chỉ là bạn.

Brian mỉm cười và chìa tay ra. Dominic hài lòng khi nhận thấy bàn tay của cậu khá chắc chắn. Rồi anh tự trách mình đã để những định kiến cũ mòn ám ảnh. Anh cần phải vượt qua nó thật nhanh.

“Vậy anh là lính cứu hỏa à,” Brian hỏi, giọng cậu pha lẫn sự nể vì. “Hồi nhỏ đứa nào cũng mơ được làm nghề đó.”

“Tin anh đi, làm lính cứu hỏa không phải như phim hành động đâu,” Dominic trả lời. “Có những ngày bọn anh phát chán lên vì lau dọn và kiểm tra thiết bị. Nhưng đối với người khác thì đó sẽ là một ngày hạnh phúc. Anh thích việc anh làm.”

“Được thế thì thích thật,” Brian cười. “Em còn chưa biết em muốn làm gì. Ước gì em có một mục tiêu cụ thể nào đó.”

“Chắc chắn em sẽ biết mình muốn làm gì thôi, Bri ạ, và em sẽ làm hết sức mình để đạt được điều đó,” Gabriel nói từ ghế tài xế, mắt nhìn vào gương chiếu hậu. Rồi anh cười, “Em có thể trở thành tay đua xe đạp chuyên nghiệp mà, em biết đấy, cái loại đội mũ có gắn đèn.”

Brian cười và nghiêng người về phía trước để đấm Gabriel một cái.

“Em không ngờ các siêu anh hùng cũng kiêm nghề tấu hài cơ đấy.”

Dominic lắng nghe hai người trêu đùa nhau. Rõ ràng là giữa họ có sự liên hệ nào đó. Anh không rõ mình cảm thấy thế nào, nhưng không gì có thể chia cắt anh với cậu em nhỏ của mình lần nữa.

Quán AHOP hiện ra trước mắt và tất cả lục tục ra khỏi xe. “Tao để phần cho mày,” Gabriel nói với Chó đang ngồi ló đầu ra. “Bánh đậu nhé?” Nó kêu lên vui vẻ và lè cái lưỡi to ẩm ướt của mình ra.

“Anh sẽ chi sáng nay. Cứ ăn thoải mái nhé,” Dom nói, “Brian, anh hy vọng là em đói bụng rồi.”

“Cậu ấy lúc nào cũng đói. Anh chưa đi ăn pizza với cậu ấy. Đừng giơ tay ra lấy bánh mà không báo trước, không thì cậu ấy găm mất tay anh đấy.”

“Em còn lâu mới làm thế,” Brian cười khúc khích, “Ít nhất là trừ khi tay anh dính đầy sốt.”

“Các anh gọi gì nào?” Cô phục vụ bàn hỏi với sổ trong tay.

“Hai phần bánh đậu với thịt hun khói, một để ăn ngay còn một mang về, với lại một nước cam,” Gabriel yêu cầu.

Dominic nhìn cô phục vụ từ đầu tới chân và nháy đôi mắt nâu chocolate của mình. “Cho anh trứng và thịt xông khói.” Cô quay sang Brian.

“Làm ơn cho một phần đặc biệt,” cậu nói mà không buồn mỉm cười.

“Ôi trời ơi,” Gabriel kêu lên, “Bọn anh sẽ phải kiêng em về mất thôi. Dom, anh sẽ cần đủ bộ đồ nghề của anh đấy.”

Dominic đọc menu:

Đặc biệt

3 trứng

3 miếng thịt hun khói

3 xúc xích

3 miếng thịt muối

Khoai tây chiên

2 bánh crêpe chuối-dâu

Bánh quy kem

“Lạy Chúa,” Dominic khịt mũi, “Em bao nhiêu tuổi rồi hả Brian?”

“Mười tám, sao anh lại hỏi thế?”

Dom thở dài, “Cứ tận hưởng cuộc đời đi vì mười hai năm nữa sẽ có một cơn đau tim đợi em đấy.”

“Em đã bảo anh rồi,” Gabriel lắc đầu, “Bri là một cái thùng không đáy.”

“Hừm,” Brian bật cười và tự bào chữa, “Ba em cao và gầy còn mẹ em thì nhỏ người, cho nên chắc là em sẽ không sao.”

Dominic đáp lại. “Ừ, cha bọn anh không.....”

Anh lặng đi vì không muốn nhắc tới chủ đề đó.

Im lặng bao trùm trong vài giây khi ba người cố gắng tìm cái gì đó để nói, để tránh càng xa chuyện cha mẹ của Gabriel và Dom càng tốt.

Ở trong nhà bếp, một cô phục vụ khác huých Melissa, người bàn Gabriel tiếp xúc ban nãy “Họ là sinh viên à? Cái anh đẹp trai lớn tuổi nhất kia nhìn cậu.”

Melissa đáp lại, “Anh ấy hot thật. Hai người kia là gay.”

“Uống nhĩ, đẹp trai như vậy. Làm sao cậu biết được?”

“Cái anh lớn nhất ấy nhìn mình, hai người kia chỉ nhìn nhau.” Cô nhìn xuống cúc áo trên cùng không cài của mình. “Nếu không gay thì chàng nào cũng phải để ý đến cái này.”

Cô vẫn còn cười khúc khích khi mang thức ăn ra và hỏi. “Các anh còn cần gì nữa không?” bằng giọng mời gọi.

Dominic mỉm cười, “Bây giờ thì chưa, cô em ạ, nhưng để ý đến mọi chuyện nhé?”

“Chắc chắn rồi,” cô nàng chớp hàng mi dài và nhún nhảy bước đi.

“Xi, anh ngủ với cô ta ngay đây đi cho rồi, Dom ạ,” Gabriel nói.

“Anh không muốn uống công người ta để ý đến mình. Chắc hai đứa không quan tâm đúng không?”

“Vâng,” Brian và Gabriel đồng thanh.

“Dom, anh có chắc là anh không phiền chuyện em là gay không?” Gabriel hỏi, chờ đợi câu trả lời.

“Nếu anh nói là có phiền thì em có làm khác đi không?”

“Thôi nào, anh biết chuyện này là thế nào mà. Hơn nữa, em cũng không muốn tự chối bỏ mình nữa. Em thích con người em bây giờ. Em tự ghét bản thân lâu quá rồi.” Anh cảm thấy bàn tay Brian đặt lên đùi mình dưới tấm khăn trải bàn.

“Gabe, anh vừa tìm lại được em. Anh sẽ không để mất em lần nữa vì chuyện em thích ai. Anh sẽ làm quen được, đừng lo. Em là em của anh, như ngày xưa.”

Dominic bắt đầu kể cho Brian chuyện Gabriel hồi nhỏ, chẳng hạn như chuyện hai anh em đi theo dòng nước mưa trong kênh ra hồ như thế nào. Brian cảm nhận được rõ ràng tình thân giữa hai anh em và nhìn sự căng thẳng ở Gabriel dần dần mất đi.

Gabriel chở Brian về trường để kịp lớp mười giờ sáng của cậu. “Tối nay em có bận không?” Gabriel hỏi khi Brian ra khỏi xe đằng cửa sau. “Anh đưa Dom ra sân bay khoảng tám giờ. Đi với bọn anh không?”

Brian mỉm cười và Dominic lại cảm nhận được có gì đó đặc biệt trong không khí. Không có gì giống như anh đã nghĩ về dân gay. Anh cảm thấy mọi chuyện xảy ra thật tự nhiên.

Gabriel và Dominic dành cả ngày để đi quanh Tucson và cười đùa cùng nhau. “Anh thích nơi này,” Dom nói. “Anh nghĩ chuyện về đây sẽ là ý hay. Em quen Brian bao lâu rồi? Cậu ấy có vẻ hợp với em.”

“Chưa lâu lắm, ít nhất là cho mối quan hệ hiện giờ của bọn em. Chuyện lần đầu bọn em gặp nhau cũng vui lắm.” Anh kể cho Dominic chuyện ước phải liên tục ‘giải cứu’ cậu nhóc ngây thơ này. “Cậu ấy uống phải nước trộn ma túy, rồi suýt bị giết trong một bãi đỗ xe. Em phải đi cả triệu dặm để đưa cậu ấy từ chỗ leo núi về nhà. Đôi lúc em nghĩ mình gặp phải một thảm họa biết đi.”

“Thế còn những lúc khác thì sao?”

Gabriel cười, “Cậu ấy không tồi chút nào.”

**

Khi ba người đi vào sân bay để tiễn Dominic về Baltimore, Gabriel hỏi điều vẫn ám ảnh anh. “Anh Dom này, thế còn cha mẹ thì sao? Anh định làm gì khi về?”

“Cứ để chuyện đó cho anh. Em chỉ cần nhớ là anh đứng về phía em và em không phải sợ gì cả.”

Hai anh em ôm nhau một cái thật chặt. “Anh sẽ gọi cho em ngay sau khi về đến nơi.”

“Còn chuyện chuyển nhiệm sở của anh thì sao?” Gabriel hỏi đầy hy vọng.

“Bắt đầu được tiến hành rồi. Anh vừa gọi chỗ làm của anh hôm nay.” Dominic quay sang Brian. “Mạnh khỏe nhé, Bri, và chăm sóc nhóc này hộ anh. Anh mừng là nó được một người bạn tốt như em.”

Gabriel và Brian nhìn Dominic bước về thang cuốn. Anh quay người và gọi với lại, “À, nhớ nói với cái cô hàng xóm của em là anh sẽ quay lại sớm. Cô ta hẳn sẽ cáu lắm.”

Gabriel vẫy theo anh mình lần cuối rồi đi cùng với Brian ra xe.

Vào xe rồi, anh cười khi Chó vẫy đuôi và rên rĩ bằng cái giọng buồn nhất của nó. “Được rồi, phần của mày đây. Bri, em cho nó ăn được không?”

Ba giây sau, khi chỗ thức ăn đã ngốn hết, Chó nằm ngáy một cách hài lòng ở ghế sau. “Em nghĩ là nó vừa lòng,” Brian cười.

“Cám ơn em,” Gabriel thì thầm.

“Không có chi. Nhưng anh cảm ơn về chuyện gì thế?”

“Vì em đã rất tốt với anh trai anh và giúp anh vượt qua thời điểm khó khăn này.”

“Ồ, Gabriel, đến giờ thì hẳn anh đã biết em sẽ làm bất cứ chuyện gì vì anh,” Brian rụt rè mỉm cười rồi cúi đầu vì xấu hổ.

“Đừng khách sáo với anh, Bri ạ. Chuyện xảy ra nhanh quá. Anh còn cô đơn đó thể mà một thoáng sau anh đã có em.”

“Anh đừng lo nghĩ nhiều quá. Có những điều anh có thể nhận lấy mà không phải đắn đo nhiều.”

“Nhưng hai ta quá khác nhau.”

“Em nghĩ chính điều đó làm mối quan hệ này thật đặc biệt.”

Và Gabriel hôn cậu. Một nụ hôn dịu dàng; một lời cảm ơn; và một nụ cười.

“Em muốn đi xem phim không?”

“Không.”

“Muốn đi ăn gì đó không?”

“Không. Cái đó để sau cũng được.”

Và Gabriel nói điều Brian chờ đợi cả ngày nay, “Em muốn tiếp tục chuyện ta bỏ dở tối qua không?”

“Chúa ơi, có chứ. Em nghĩ anh sẽ không nhắc tới chuyện đó nữa.”

Đoạn đường về căn hộ của Gabriel dài bất tận; ít nhất hai người cảm thấy vậy. Khi xe dừng lại, Chó phóng vào rừng. Còn Gabriel thì ôm lấy Brian và đưa cậu vào nhà.

Khi vừa bước vào, Gabriel đóng sập cánh cửa lại và đẩy Brian tựa vào mặt gỗ. Không lời nào cần được nói ra, cả hai đều đã sẵn sàng, đã vượt quá giới hạn.

Khi làn da trần của Brian lộ ra, cậu hít một hơi sâu. Gabriel quỳ xuống trước mặt cậu, hơi thở của anh để lại vết ẩm trên làn vải trắng mà anh tháo bỏ.

Brian nhìn những lọn tóc quăn đen của Gabriel và quăn tay mình vào chúng. Cơ thể cậu phản ứng với từng tiếp xúc, chân cậu mềm ra như bún và tim cậu đập như sắp bật ra khỏi lồng ngực. Hơi nóng từ miệng Gabriel như lên tới một triệu độ. Cuối cùng cậu không thể nghĩ được gì nữa. Mọi thứ cậu muốn được cảm nhận đang trào lên trong cơ thể cậu. Cậu để mặc cảm xúc của mình nhảy múa và cảm nhận Gabriel. Cơ thể cậu run lên và trượt xuống sàn khi tất cả hơi nóng thoát ra. Gabriel cũng ngồi xuống, tay vẫn ôm lấy Brian

“Ôi Chúa ơi,” Brian cố gắng để nói thành tiếng.

“Ừ,” Gabriel nói như một tiếng vang.

Brian tựa trán mình vào ngực Gabriel khi anh xoa xoa vai cậu.

“Em cảm thấy....,” cậu hít một hơi sâu, “Em không tìm được từ nào để diễn tả nó.”

“Lần đầu làm em choáng váng đúng không?”

“Như một khối thuốc nổ,” Brian cố gắng mỉm cười.

Gabriel đứng lên và giúp Brian dậy. Đột nhiên cảm thấy xấu hổ, Brian với lấy quần mình và mặc vào. Khi cậu định cài cúc thì Gabriel ngăn cậu lại. “Trông em sexy lắm. Cứ để nó như thế.”

Chưa ai nhìn Brian theo cái cách như vậy và chưa một ai nói với cậu là cậu sexy. Cậu cảm thấy cơ thể mình trả lời lại câu nói đó. “So với anh thì em không là gì cả. Thề có Chúa, Gabriel ạ, anh thật.....” Cậu lúng túng. Liệu cậu có nên nói vậy không? Liệu con trai có nói vậy với nhau không? Cậu lướt tay trên cánh tay của Gabriel và dừng lại trên ngực anh.

“Sao, Bri? Anh làm sao?” Giọng Gabriel khàn đi và anh tiến sát về phía cậu.

“Tuyệt đẹp,” Brian thì thầm, “Anh đẹp tuyệt vời.”

Cơ thể họ quăn vào nhau, uống lấy hơi ẩm của nhau. Brian nhón chân lên để khám phá mọi phần cơ thể của Gabriel mà cậu với tới được. Có cái gì đó cứa vào má cậu nhưng cậu mặc kệ nó. Gabriel đỡ cậu vào phòng rồi cả hai ngã xuống giường. Gạt hết quần áo sang một bên, Brian nghe thấy Gabriel thốt lên “Tuyệt lắm, khỉ con,.”

Brian luôn nghĩ rằng khi thời điểm này đến với cậu, cậu sẽ tập trung theo những gì được chỉ dẫn, nhưng cậu quên hết mọi sự và cứ để cơ thể dẫn cậu đi. Tất cả những gì cậu nghĩ được là cậu đang được ở bên Gabriel và làm những gì cậu mơ tưởng từ lần đầu tiên cậu gặp chiếc Wrangler đen.

Một lần và hạnh phúc, họ rời nhau ra và nằm yên theo đuổi những ý nghĩ riêng của mình. Brian đưa tay ra và chạm vào tay Gabriel. “Anh Gabriel?”

“Sao?”

“Anh có muốn em đi bây giờ không?”

“Không, ngốc ạ, anh không muốn em đi đâu hết. Anh muốn em lại đây với anh.”

Brian mỉm cười và tiến lại chỗ Gabriel. Cậu ngả đầu vào cánh tay anh và quấn chân mình quanh chân anh. Ánh đèn trong phòng chiếu sáng khuôn mặt cậu. Gabriel đưa một ngón tay chạm vào má cậu và cau mày. “Có máu trên mặt em này. Chuyện gì xảy ra thế?”

Brian đưa tay lên theo bản năng và chạm vào vết xước trên mặt mình. “Em nhớ là có gì đó cứa vào mặt mình nhưng không để ý. Chắc là sợi dây chuyền của anh.”

Gabriel đưa tay lên sợi dây vàng mảnh với chú sao biển tí hon. “Ừ, em có lý. Anh xin lỗi. Anh sẽ xử lý chuyện này ngay.”

“Một lúc nữa đã. Em không muốn đi đâu cả. Em bây giờ được anh rồi,” Brian cười và siết chân lại.

“Làm như anh không biến em thành bánh vòng được ấy,” Gabriel bật cười.

“Cái gì trên sợi dây chuyền của anh thế?”

Gabriel nhớ lại lễ Giáng Sinh ở ngôi nhà trên bãi biển, nhớ lại chuyện anh tìm thấy Chris trong nghĩa trang và đưa cậu bé đến chỗ Easy như thế nào. Markie đã tặng anh chú sao biển nhỏ bé này để nhắc anh luôn tạo ra sự thay đổi. Anh chưa bao giờ tháo nó ra.

“Em muốn nghe kể chuyện không, Scimmietta?”

“Từ đây nghĩa là gì thế?”

“Nó có nghĩa là ‘khỉ con’ trong tiếng Ý.”

“Ồ,” Brian cười vui vẻ, “Thế thì hay quá. Anh kể đi.” Cậu cuộn tròn người trong tư thế thoải mái nhất và chờ đợi.

“OK, có một người đàn ông đi dọc bờ biển một buổi sáng nọ. Ông ta nhìn thấy ai đó đang nhảy múa với những ngọn sóng. Khi lại gần, ông nhận ra đó là một cậu bé và cậu không nhảy múa mà chạy hết từ bãi cát ra mép nước. Ông hỏi, ‘Cậu đang làm gì thế?’”

Cậu bé trả lời, “Cháu đang cứu những con sao biển bị dạt lên bờ cát tối qua.”

Người đàn ông nhìn xuống bãi cát và thấy hàng ngàn con sao biển nằm trên cát. “Cậu không thể cứu hết những con sao biển này được,” ông ta nói.

“Không, có lẽ là không,” cậu bé trả lời, tay cầm một chú sao biển, “Nhưng với chú sao biển này cháu có thể tạo cả một sự khác biệt.” Với câu nói đó, cậu thả chú sao biển nhỏ về lại với biển cả.”

Brian có thể cảm thấy sự xúc động trong giọng Gabriel. “Em thích câu chuyện này. Cậu bé đó nói đúng, đúng không? Chúng ta luôn nên làm tất cả những gì có thể, đúng không?”

“Phải, một người bạn lớn của anh, cô Markie Langley, cho anh sợi dây chuyền này để anh luôn nhớ cố gắng tạo ra sự khác biệt.”

“Anh đã thay đổi em,” Brian nói, ngón tay cậu chạm vào má Gabriel. “Anh làm em thấy hạnh phúc vì mình là gay. Giờ em không nghĩ em muốn ở đâu khác ngoài ở đây với anh để nói chuyện và hiểu rõ về nhau hơn.”

“Với anh cũng vậy. Anh có nhiều chuyện không hay mấy năm vừa rồi, nhưng em làm anh cảm thấy anh cũng có giá trị nào đó.”

Brian ngả người vào Gabriel và nhìn vào đôi mắt nâu sâu thẳm của anh. “Có giá trị nào đó? Anh không biết anh tuyệt vời thế nào ư? Em biết em thiên vị nhưng có Chúa chứng giám, anh Gabriel, chuyện xảy ra không phải là lỗi của anh.”

“Anh biết điều đó, nhưng anh vẫn thấy đau khổ như thể chúng mới xảy ra. Anh muốn đưa em tới chỗ này. Đó là một mái ấm cho thiếu niên vô gia cư, trong số đó có nhiều người đồng tính và không biết nên làm gì. Anh muốn em biết anh dùng thời gian của mình để làm gì.”

Brian dụi đầu vào cổ Gabriel. Cậu đang đi đúng hướng. Cậu đang gần gũi hơn với Gabriel. Có thể một ngày nào đó anh sẽ kể cho Brian điều gì vẫn ám ảnh anh. Brian biết cậu có thể chờ đợi. Còn lúc đó, cậu đã có tất cả những gì cậu muốn.

“Em muốn ở lại qua đêm không?”

“Anh có muốn em ở lại không?”

“Em có muốn ở lại không đã?”

“Nếu anh muốn.”

Gabriel bật cười, “Lại đây nào, Scimmietta, nếu anh không muốn thì anh đã không hỏi em thế.”

Hết.

Ghi chú: “Just One Starfish” đang có 17 chương và tác giả chưa thông báo chấm dứt truyện một cách chính thức. Nhưng đến chương 16 này các bạn cũng có thể thấy là mọi chuyện đã khá an bài. Theo ý kiến chủ quan của mình, chương 17 không thật khớp với những sự kiện trong truyện từ đầu tới giờ và có thể coi như chi tiết phụ, nên mình sẽ không dịch chương này (mình không thật thích nó vì lý do cá nhân). Để bù lại sự thay đổi này, mình sẽ dịch “Whispers from the past”, một truyện ngắn kể về thời trung học của Brian giải thích sự thay đổi của cậu và tại sao cậu trở thành Brian của “Just One Starfish”. Mong các bạn thông cảm. Và để tiện theo dõi, mình sẽ post “Whispers from the past” trong thread của “Just One Starfish”, tức là theo sau chương này.

17. Chương 17: Tiếng Thì Thầm Từ Quá Khứ

Đây là phần trước của “Just One Starfish” mà mình đã hứa. Truyện này làm mình nhớ lại lần đầu tận mắt chứng kiến hai anh đẹp trai đứng hôn nhau ngoài sân ga hồi không nhỏ lắm nhưng cũng chưa là người lớn và đầu óc thì chưa đen tối như bây giờ. Xấu hổ nhất là mình đứng ngẩn ra đó nhìn người ta chằm chằm trong khi những hành khách khác không ai để ý. Ôi trời ơi.

Những gì kể trong truyện này rất thực và thế nào đi nữa, mình nghĩ là lứa mới lớn nào cũng từng gặp vấn đề như Brian.

Tiếng thì thầm từ quá khứ

Tôi có thể nghe tiếng bố mẹ mình bàn bạc chuyện gì đó bằng giọng thì thầm họ vẫn dùng khi câu chuyện là về tôi. Đạo gần đây đã có rất nhiều những cuộc ‘nói chuyện’ như thế, thỉnh thoảng có cả tôi nhưng thường thì tôi bị gạt ra ngoài. Tôi có thể nằm yên trong giường mình và nghe tiếng rì rầm đó hoặc bò ra đầu cầu thang và nghe trộm.

Nghe giọng bố mẹ tôi, đời tôi có vẻ đang trên cầu bập bênh..... tôi co người trên bậc thang trên cùng.... họ đang nói về đời tôi và tôi cần phải biết chuyện gì sẽ xảy ra.

“Hôm nay nó lại đánh nhau ở trường. Đây là lần thứ hai trong tuần rồi. Họ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc cấm túc nó ba ngày.”

“Anh đã nói chuyện với thầy chủ nhiệm của nó chưa?”

“Rồi, vẫn chuyện cũ.... trẻ con bây giờ chịu quá nhiều áp lực. Điểm của Brian vào loại khá nhưng không đúng với thực lực của nó.”

“Thế có nghĩa là gì?”

“Có vẻ như là nó học sút đi.”

“Nhưng, nó thích đi học mà.”

“Giờ thì không.”

“Thế nó đánh nhau về chuyện gì thế?”

Tôi nghe thấy một tiếng thở dài “Hình như là vì cuốn sách Đại số của nó.”

Đáng ra tôi nên nói với cha mẹ tôi mọi chuyện. Tôi nên đi thẳng xuống đó và nói: ‘Mẹ ơi, cha ơi, con không thể tập trung được nữa. Con đã cố hết sức nhưng tất cả những gì có trong đầu con là về những đứa con trai khác. Và con đánh nhau.... đó là vì con không thể chịu nổi chuyện bị bắt nạt chỉ vì con khác bọn nó nữa.’

Tôi biết đời trung học không dễ dàng gì, nhưng chẳng có gì có lý cả. Làm sao một người có thể trưởng thành và trở nên trung thực với bản thân khi lũ khốn quyết định để ý tới người đó? Tại sao bọn chúng không nhìn lại chính mình và cũng cố gắng trở thành người lớn đi? Tôi nói thật đấy, chuyện tôi thích Gary Tremont thì có ảnh hưởng tới ai? Cậu ấy còn không biết, thế thì tại sao nó phải có liên quan tới bất cứ ai khác?

Gary là một chàng trai rất tốt mà tôi quen được khoảng năm năm. Cậu ấy không phải là một siêu sao bóng đá, cậu ấy chỉ là một người trầm lặng dễ thương thích những cuốn sách mà tôi cũng thích. Chúng tôi tranh cãi với nhau rất nhiều về chuyện Neil Gaiman muốn nói gì trong cuốn Các vị thần nước Mỹ và những chủ đề quan trọng khác. Tôi muốn nắm tay cậu ấy, và tôi có cảm giác là cậu ấy sẽ nắm lại tay tôi. Nhưng chắc chắn chuyện ấy sẽ không xảy ra, nhất là khi hậu quả sẽ giống những gì diễn ra hôm nay.

Tiếng mẹ tôi vọng lên cầu thang. “Hôm nay nó chỉ bị một vết bầm trên mặt, nhưng lần sau có thể là một vết thương nghiêm trọng.”

“Nó có giải thích tại sao lại làm vậy không?”

Tôi nghe tiếng mẹ thở dài và cảm thấy mình là đồ tồi. Tôi không bao giờ muốn làm cha mẹ buồn. Tôi chỉ chưa thể nói ra lý do thực sự. Có lẽ là không bao giờ.

“Nó chỉ nói có chuyện hiểu nhầm. Nó không nói gì với em nữa.”

Cha mẹ tôi im lặng một lúc rồi cha nói, “Mai anh sẽ nói chuyện với nó. Chúng ta không thể để nó đi học rồi bị đánh như thế này được.”

Thật ra chuyện xảy ra không hẳn là đánh nhau. Đúng hơn là tôi cố gắng lấy lại sách Đại số của mình sau khi một đứa bạn cũ của tôi, Derrick Langer, ném nó vào thùng rác và đập mặt tôi vào tường. Đúng lúc tôi định trả miếng thì có ai đó hét lên “Có đánh nhau!”. Tất cả chỉ có vậy. Thật lòng mà nói, tôi thà đọc sách hơn là đánh nhau. Không phải là tôi sợ, tôi chỉ đơn giản là muốn hòa bình.

Khi tình hình gay gắt đã qua đi, tôi bỏ về giường và lo phát ốm lên. Tôi gặp rắc rối và không thể nào vượt qua nó. Tôi phát ghen lên được với những người có thể nói ‘Cái gì.... không phải chuyện của tôi.’ Có vẻ như tôi thu hút đủ loại rắc rối và chúng vo ve quanh tôi như ong vò vẽ. Tôi không biết phải làm gì và tôi không thể nói chuyện với ai. Tôi tưởng tượng ra bức tranh vui vẻ này:

“Cha, mẹ. Con thuộc về nhóm GLBT(1)...., à, không hẳn là L, bởi vì nhưng con chắc chắn là G, đang cố gắng để trở thành B, còn T thì chắc là áp dụng cho chuyện con ước gì có thể cho vài vết tím và lục lên tóc.”

Các bạn thấy chưa, đó là vấn đề. Tôi hoàn toàn không biết phải làm gì. Trên trường không có ai phụ trách loại thiếu niên như tôi. Không có nơi nào tôi có thể tới và cảm thấy an toàn. Đáng ra phải có một chỗ như vậy Nhưng bí mật chỉ là bí mật khi người ta không để lộ nó với ai.

Nếu tôi nói với cha mẹ, họ sẽ phát hoảng lên. Tôi không trách được họ, bởi vì họ có thể suy nghĩ về chuyện này cả đời mà vẫn không hiểu được nó. Cứ tưởng tượng dùng một cái ai đó nói cho bạn một chuyện nghiêm trọng như vậy và bạn cố gắng nghĩ xem chuyện gì đang xảy ra khi người đó nhìn chằm chằm vào mình chưa? Bạn bỏ bom cha mẹ mình một tin kiêu đó và nín thở chờ đợi một cách đầy hy vọng như thể muốn họ nói rằng, ‘Chuyện này thật tuyệt. Cha mẹ phải kể cho mọi người biết mới được!’ Không đời nào Stewart và Eloise Jenkins có thể kể điều đó cho bạn bè mình.

Vậy bạn sẽ đến đâu? Bạn sẽ làm gì khi sách Đại số của bạn bị ném vào đồng rác cùng với những lời, “Đi nhặt nó đi, đồ biết thái.” Tôi chỉ đơn giản là đứng trong hành lang chờ vào lớp. Tôi không biết Derrick bị cái gì ám để nghĩ rằng sách của tôi nên nằm trong thùng rác hay tôi là một thằng biến thái và tôi cũng nên vào trong đó. Nếu tôi biết chuyện gì có vấn đề, tôi sẽ cố gắng thay đổi nó, làm nó tốt hơn. Chẳng lẽ người tôi tỏa ra cái gì đó làm những thằng như Derrick sợ vì giả thuyết của tôi là con người sẽ gây ra những điều tệ hại cho người khác vì họ không thể hiểu được những người đó và họ sợ hãi... thế giới của họ bị chao đảo.

Chuyện buồn nhất là Derrick và tôi từng là bạn của nhau hồi tiểu học trước khi mỗi người theo một nhóm riêng và các trào lưu khác nhau chia tách bạn bè. Tôi không thích thể thao và trong thời gian rỗi, tôi thích đọc sách và dùng vi tính. Điều đó làm tôi khác biệt và sự khác biệt đồng nghĩa với ‘xấu xa’ cho những người như Derrick, chắc vậy.

Tôi nhớ lại thời hàng ngày chia với Derrick bữa trưa do mẹ tôi làm hồi tiểu học vì mẹ nó còn không dậy để chào tạm biệt nó vào buổi sáng chứ đừng nói là nấu ăn cho nó. Bây giờ tất cả những gì nó làm là sỉ nhục và đánh tôi. Chuyện gì đang xảy ra?

Cuối cùng giấc ngủ cũng tới đưa tôi đi và tôi chạy trốn trong những giấc mơ về Jake Gyllenhaal và chiếc lều ẩm áp giữa bầu trời vùng núi trong trẻo. Jake nói đi nói lại với tôi là tôi đẹp tới chừng nào, là tóc tôi có màu chocolate đang chảy, là mắt tôi như ngọc lam. Anh ấy thích mê cơ thể khảnh khi của tôi. Tôi cố nói với anh ấy là tôi thích Gary, nhưng thật khó để cưỡng lại được anh ấy. Khi tàn giấc mơ, tôi nhìn vào gương và thấy..... con người ngốc nghếch quen thuộc của mình. Hay đấy, Jake.

Tôi bị đuổi học vì đã cố không để mình bị ném vào thùng rác. Tôi chấp nhận chuyện đó như một người đàn ông. Tôi sẽ chỉ quanh quẩn trong phòng mình để đọc sách và nghe nhạc, có lẽ tôi sẽ làm bài Thực vật học của mình. Những chuyện lặt vặt như vậy cho tới khi tôi phải quay lại đó và bị bắt nạt bởi vì tôi là tôi.

Hoặc là không.....

“Brian, ta cần nói chuyện.”

“Vâng, thưa cha.”

Trông cha rất không vui và tôi thấy thương ông. Bạn cần biết là cha tôi không bao giờ nổi giận một cách ồn ào với tôi. Ông chỉ cần thể hiện ông thất vọng về tôi như thế nào và tôi thà bị đánh còn hơn. Lúc này ông có cái cái vẻ “cha thất vọng về con” trên mặt và tôi chờ đợi.....

“Mẹ và cha rất thất vọng vì những gì con làm ở trường.”

“Con xin lỗi.”

“Con có thể giải thích cha nghe tại sao con ra thế này được không?”

Một cơ hội tuyệt vời đã tới. Nói với cha đi. Tôi nhìn vào đôi mắt lo lắng và đượm buồn của ông như đang chờ đợi hay hy vọng một lời giải thích ngu ngốc đại loại như là tôi thích Mary Alice nhưng cô ấy không thích tôi.

“Thưa cha, không vì lý do gì cả ạ.”

Cánh cửa vừa mở ra đã đóng sầm lại.

Cha thở dài.

Tôi thở dài.

Tôi có thể nghe tiếng mẹ đang hút bụi trong hành lang.

Tôi đúng là thằng hèn.

Cha mẹ tôi không đáng phải chịu chuyện này.

Cha tôi biết chuyện không chỉ có thế. Tôi thấy mắt ông run nhẹ khi tôi quyết định sẽ không nói gì. Tôi thấy sự thất vọng dâng lên, và ông đang thẩm tính tất cả những gì có thể là lý do cho cách cư xử hiện giờ của tôi. Tôi tự hỏi cha tôi cho nghĩ đến chuyện tôi là gay không. Tôi cá là không. Tất cả những gì cha mẹ tôi biết về người đồng tính là qua kênh CNN về những cuộc tuần hành và chuyện ở Massachusetts.

Cha tôi nói tiếp. “Còn một tuần nữa mới tới kỳ nghỉ xuân của con nhưng vì con muốn nghỉ sớm,” ông nói buồn buồn với một chút mỉa mai mà tôi cũng không trách ông, “Cha mẹ quyết định là con cần đổi gió.”

Cái gì? Tôi có nghe lầm không? Tôi chỉ muốn ở trong phòng mình. Tôi muốn tự thương lấy bản thân, chơi đi chơi lại bài Cause You Had a Bad Day thật to để không phải nghĩ về Gary Tremont hay về chuyện mọi thứ có thể còn tệ hại hơn.

Tôi hướng sự chú ý về lại cha mình khi ông vừa dứt câu, “.....Chú ấy mời nhà ta nhiều lần rồi nhưng cha mẹ không có thời gian. Cha nghĩ con có thể học được nhiều điều từ chú ấy.”

Hả? Ai cơ?

“Con xin lỗi? Chú ấy là ai cơ?” Tôi có cảm giác mơ hồ rằng tôi sắp sửa bị tổng đến một túp lều ở nơi hẻo lánh nào đó trên Siberia. Tất cả chỉ vì tôi để mất niềm hạnh phúc nhìn thấy phía trong một thùng rác trông như thế nào. Quý bắt nó đi!

“Chú Steve em họ cha. Chú ấy sống ở San Diego. Cha nghĩ con nên gặp chú ấy.”

Thôi nào, tôi chưa bao giờ nghe cha hay mẹ nói về người em họ tên Stephen này và chắc chắn là tôi không muốn đến gặp ông ta hay rời khỏi đây hay bất cứ cái gì tương tự như vậy. Chuyện gì đang xảy ra thế này?

“Con không biết chú ấy. Con không thể đến ở nhà một người mà con không quen được. Không đời nào.”

Mẹ chọn đúng lúc đó để cắt ngang. Bà lúc nào cũng vậy... lắng nghe và can thiệp khi mọi chuyện trở nên căng thẳng. “Chú ấy là em họ đồng nội của cha con. Mẹ gặp chú ấy ở đám cưới dì Stella. Chú ấy vui tính lắm và nhà chú ấy ở San Diego rất rộng và có cả hồ bơi.”

Tôi chỉ ngồi đó với miệng há hốc. Cái quái gì đang xảy ra thế này? Cha mẹ muốn đem tôi đi cho một người lạ mặt nào đó. Không đời nào tôi sẽ đi. KHÔNG ĐỜI NÀO!!

*

Chuyến đi mất bảy tiếng vì tôi phải chuyển máy bay ở Los Angeles. Tôi co rúm lại trong ghế của mình giữa một bà to béo và một ông mặc một bộ đồ kỳ cục. Tôi muốn đổi máy bay và đi tới Hawaii cho cha mẹ tôi biết tay. Tôi sẽ lạc giữa đám người vô gia cư ngủ trên bãi biển và ăn dứa. Hay hơn nữa, tôi sẽ trở thành một tên bụi đời ở Honolulu. Phải, cho họ biết không nên đùa với Brian Jenkins này.

Máy bay hạ độ cao giữa những đám mây lơ lửng trên bầu trời California. Tôi từng tới đây với cha mẹ hồi mười hai tuổi nên tôi biết không nơi nào giống nơi này. Đây là thành phố của những cây cọ, những người như người mẫu với những con chó đeo trang sức và những kiểu xe không thể tưởng tượng được. Chắc chắn là tôi đã sẵn sàng cho môi trường hào nhoáng này, tôi với quần jeans cũ sờn và chiếc áo thun thủy quân rộng quá khổ cùng mớ tóc rối bù cứ chực sà vào mắt. Đúng vậy!

Tôi đi dọc hành lang dài bất tận vào sân bay. Đám đông đang đổ về chỗ lấy hành lý, nhưng tôi chỉ có một cái túi khoác trên vai. Tôi cần bao nhiêu đồ cho năm ngày khổ ải này?

Khi tôi đến chỗ người ta nhận nhau, tôi nhìn thấy một người đứng gần rào chắn. Trông ông khá tuyệt với một người trung niên với mái tóc nâu cắt gọn, quần màu ghi đi cùng áo sơ mi kiểu Hawaii mà không ai sơ vin và xăng-đan. Trông người đó rầm rập và khỏe mạnh và người đó đang nhìn tôi. Xem nào..... tôi biết là mình có vẻ ngoài tuyệt vời (Jake nói với tôi như vậy, bạn còn nhớ không?) nhưng người này đáng tuổi..... và rồi người đó vẫy chào tôi.Ồ khỉ thật. Đây hẳn là em họ Stephen của cha. Không nhầm vào đâu được.

“Cháu là Brian phải không?” người đó lại gần tôi với một nụ cười thân thiện.

“Vâng. Brian....cháu đây.” tôi trả lời một cách ngốc nghếch.

“Chú là em họ cha cháu. Tên chú là Stephen Kelley. Chú rất vui là cháu đã đến. Hành lý của cháu có thể này thôi phải không?” Chú Steve đón lấy túi của tôi và khoác lên vai.

“Vâng.... của cháu,” một lần nữa tôi nói bằng ngôn ngữ thời tiền sử. Tôi có thể nói ra những câu hoàn chỉnh mà.

Chú Stephen mỉm cười và chỉ tay ra cửa. “Chỗ đậu xe trên tầng B.”

“Dạ,” tôi lẩm bẩm.

Không phải là tôi muốn tỏ ra giận dữ. Tôi thề. Tôi biết là bề ngoài của tôi có vẻ như vậy, nhưng thật tình là lưỡi tôi như đông lại. Người ta nên xưng hô thế nào với một người chưa bao giờ gặp mặt với vai vế là em họ của cha mình, nhưng lại có vẻ ngoài làm người ta choáng ngợp hơn cha rất nhiều? Đẳng nào thì tôi cũng nên cố gắng.

“Cháu, à, cháu nên xưng hô với chú như thế nào?”

Chú ấy cười, khước mắt neho lại, “Steve, cứ gọi chú là Steve.”

Câu đó làm tôi thấy thoải mái. Người lớn thường dựng lên một bức tường lớn bằng cách nói, “Chú Kelley”. Bức tường đó sẽ trở thành sự khác biệt giữa những đứa trẻ là chúng ta và những người đã trưởng thành là họ: tuổi tác, kinh nghiệm, những chuyện buồn. Chúng ta chưa có gì cả còn họ thì đã có quá nhiều.

“Steve,” tôi dè dặt nói. Chú ấy mỉm cười.

“Chú đoán là cháu muốn ra ngoài trời và đi tham quan trong thời gian ở đây,” chú nói.

“Nếu chú có thời gian,” tôi rụt rè trả lời.

“Ồ, chú sắp xếp mọi chuyện sau khi cha cháu gọi cả rồi. Cháu đến thăm làm chú vui lắm. Cha cháu là bạn thân của chú hồi nhỏ.”

Chà, tôi không biết chuyện đó, nhưng tôi không muốn nói là cha tôi chưa bao giờ nhắc đến chú ấy. Và tôi cảm thấy hết sức tò mò. Trông chú ấy không có vẻ gì là một kẻ nổi loạn của gia đình. Vậy thì chuyện của chú ấy là gì? Cha mẹ tôi không đời nào cho tôi đi tới tận đây nếu chú ấy có gì bất thường. Tôi có thể học được gì từ người em họ này của cha tôi?

Gì thì gì, điều đầu tiên tôi nhận thấy là chú ấy có một cái xe tuyệt vời hiệu Porsche Boxster S. Nó là một tác phẩm tuyệt đẹp với sơn màu xanh biển và nội thất màu nâu nhạt. Ôi Chúa ơi! Tôi không dám chạm vào tay nắm cửa cho đến khi chú Steve cười và nói, “Chú cá là cháu muốn lái nó khi ở đây, đúng không?” Câu đó làm tôi hết ngợp ngững và tôi nhảy vào rồi tròn mắt ngắm nhìn tất cả những kỳ quan này.

“Chú có cả GPS* cơ à.”

“Mất bao lâu thì nó tăng tốc được tới 100?”

“Chú đã bao giờ chạy hết cỡ chưa?”

Chú Steve cười, “Ừ.....55.5 giây.....ồ, rồi, ở trên đường cao tốc Pacific.”

Tôi kính nể nhìn khi chú ấy lái xe qua cửa soát vé và tiến về Harbor Drive. Chú Steve là một người hướng dẫn du lịch tuyệt vời. Chú ấy chỉ cho tôi những địa điểm nổi tiếng khi chúng tôi đi ngang qua chúng. Tôi sung sướng hết sức khi được thấy những điều mới lạ này. Chúng tôi đi qua Laurel Drive rồi tới được I163 về phía bắc, chú Steve luôn miệng giới thiệu về những nơi hút khách du lịch ở đó. Xe đi ra đại lộ trước trường đại học vào một khu vực rất đẹp đầy những cửa hiệu xinh xắn. Tôi thấy hai chàng trai đi cạnh nhau, xô đẩy và cười đùa với nhau, và hai người khác nắm tay nhau. Tim tôi thất lại. Tôi muốn được ngắm nhìn họ.

Chúng tôi rẽ vào một con đường yên tĩnh với những ngôi nhà xinh đẹp cổ kính, tất cả đều có sân khá rộng. Steve trả lời sự thắc mắc của tôi bằng cách nói “Nhà bọn chú là một trong những ngôi nhà thời Victoria được phục chế lại. Nó được xây năm 1893 và bọn chú cố giữ nó càng nguyên gốc càng tốt.”

‘Bọn chú?’ tôi nghĩ thầm. Tôi chưa bao giờ nghe nói là chú Steve sống với ai khác. Chà, chắc là chú có gia đình. Chuyện đó cũng bình thường thôi, chú Steve tuyệt như vậy mà. Tôi gần như hy vọng là không có đứa nào bằng tuổi tôi. Tôi chỉ vừa làm quen được với chú Steve. Tôi không thật sự muốn có thêm bạn mới vào lúc này. Bạn biết đấy, người lớn lúc nào cũng nghĩ là nếu bạn bằng tuổi con trai một người bạn của họ thì hai đứa sẽ thân nhau ngay tức thì. Không có gì sai hơn!

“Cháu đã nghĩ xem cháu muốn làm gì chưa?” Steve hỏi khi qua ngã rẽ cuối cùng.

‘Cháu muốn quay lại con đường vừa nãy để ngắm mấy cậu trai ở đó’, tôi nghĩ thầm với một chút mỉa mai.

“Chưa ạ.” Tôi trả lời với một giọng vui vẻ. Tôi đang xử lý tất cả thông tin trước mặt và bắt đầu thật sự tin rằng đến đây là ý hay.

“Đến nơi rồi,” chú Steve tuyên bố khi rẽ vào một trong những ngôi nhà xinh nhất trong khu vực. Rõ ràng là chú rất tự hào về ngôi nhà của mình và ngay cả tôi, một đứa không biết gì về chuyện nhà cửa, cũng có thể thấy được là chú đã bỏ rất nhiều công cho nó.

“Vào nhà nào,” chú ấy mỉm cười và cầm túi xách của tôi lên trước khi tôi kịp làm gì rồi đi vào. “Chú cố chuẩn bị mọi thứ cho cháu. Hy vọng cháu sẽ thích.”

Chưa ai tỏ ra quan tâm xem tôi có thoải mái không, nên tôi cảm thấy như mình đã chết và được lên thiên đường. Chú Steve dẫn tôi lên cầu thang và tôi nhìn nhanh qua phòng khách. Chà! Một nơi thật đẹp!

Căn phòng dành cho tôi tràn đầy ánh nắng với cửa sổ mở rộng và gió thổi làm rèm bay nhẹ nhẹ. Giường có chăn màu xanh, trên bàn có một lọ hoa và một chồng tạp chí đủ thể loại từ xe đạp leo núi tới truyện viễn tưởng. Mắt tôi sáng lên khi tôi lướt qua đám tạp chí.

“Cha cháu nói cháu thích đọc, cho nên chú lấy vài tạp chí mà con trai tuổi cháu thích,” chú ấy cười. “Hy vọng là chúng hợp với cháu.”

“Cám ơn chú ạ, chúng tuyệt lắm,” tôi rụt rè nói. “Phiền chú quá.”

“Không thành vấn đề,” chú Steve trả lời. “Chú muốn cháu thấy thoải mái khi ở đây.”

“Chắc chắn là cháu sẽ thấy thoải mái,” tôi cũng cười. Tôi chợt nhớ ra phép lịch sự thông thường và nói, “Cám ơn chú đã cho cháu tới đây. Cháu nghĩ là cháu làm cha mẹ cháu phát chán và.....”

Chú hiểu tôi định nói gì, “Không, không phải thế đâu. Cha mẹ cháu yêu quý cháu, Brian ạ. Chú nghĩ anh chị chỉ muốn cháu có dịp thay đổi không khí để thấy được những cơ hội có thể tới với cháu.”

Ý chú ấy là gì? Những cơ hội nào? Cha mẹ tôi, cầu Chúa phù hộ họ, không biết vấn đề thật sự của tôi là gì. Họ thuộc về một thế hệ khác. Họ không gặp phải những rắc rối như tôi gặp bây giờ. Thời đó dễ dàng hơn bây giờ. Cha mẹ tôi sẽ không bao giờ hiểu được, cũng như chú Steve sẽ không thể nào hiểu được. Tôi cảm thấy sự bế tắc quay trở lại với mình.

“Chú để cháu tự thu xếp nhé. Phòng tắm của cháu ở phía đối diện. Khi nào xong thì cháu cứ xuống. Ta có thể đi bơi hoặc tắm nắng một lúc. Thế được không?”

“Nghe hay đấy ạ,” tôi trả lời.

Chuyện dở đồ chỉ mất 3 giây vì tôi đơn giản là cho túi của mình vào tủ rồi ra cửa sổ nhìn xuống mặt nước lấp lánh của cái hồ phía sân sau.

Ngay cả tôi cũng biết một ngôi nhà thời năm 1893 không thể có hồ bơi, nên hẳn chú Steve đã cho xây nó. Trông cái hồ thật tuyệt. Không ai mà tôi quen có hồ bơi riêng. Tôi thấy mình như đang ở khách sạn. Tôi tựa vào thành cửa sổ một lúc để nhớ lại xem vì sao mình tới đây nhưng không nghĩ ra liệu chuyện tôi ở đây có thay đổi được gì không. Tôi thích chú Steve, nhưng có vẻ là sẽ khó có gì để tôi học được từ chú ấy.

Tôi vận chiếc quần thùng có hình tia chớp trên ống và giữ nguyên chiếc áo thun cũ rồi đi xuống nhà dưới, vừa đi vừa lắng nghe xem có ai khác ở nhà không. Có vẻ như chỉ có mình tôi. Tôi tự hỏi xem những người khác trong gia đình chú Steve đâu. Họ đi làm hay đi học chẳng? Tôi hy vọng họ sẽ thích tôi. Tôi luôn được các bà mẹ ưa thích. Tôi sẵn sàng rửa chén và đứng lên chào hỏi khi các bà vào phòng và những phép tắc khác. Tôi được mẹ dạy dỗ rất cẩn thận về những chuyện như vậy.

Khi tôi đi qua cánh cửa để mở, chú Steve gọi, “Bri, cháu lại đây.” Rồi chú nói vào điện thoại, “Nó đến nơi an toàn. Chị nói chuyện với nó nhé.” Chú đưa cho tôi ống nghe rồi đi ra sau khi đóng cửa phòng.

“Mẹ đấy ạ?”

“Vâng, con đi không có chuyện gì.”

“Vâng, ở đây đẹp lắm.”

“Vâng, chú Steve tốt lắm.”

“Vâng, chú ấy bảo con gọi chú như vậy.”

“Thôi mà mẹ!!”

“Nhà chú có hồ bơi. Con sắp đi bơi đây.”

“Vâng, mai con sẽ gọi cho mẹ.”

“Vâng ạ.”

“Vâng ạ.”

“Vâng ạ,” tôi vừa nói vừa đảo mắt.

“Mẹ cho con gửi lời chào cha nhé”

“Con chào mẹ.”

Tôi gác máy và nhìn một vòng quanh phòng. Hẳn đây là vòng làm việc của chú Steve vì nó có một cái bàn lớn cùng những tệp hồ sơ được xếp ngay ngắn cùng một bức tượng kiểu Trung Quốc. Tôi nhìn thấy một bức ảnh lồng khung bạc xinh xắn và nghĩ mình sẽ thấy một phụ nữ xinh đẹp. Thay vào đó, tôi thấy một người đàn ông đẹp trai với đôi mắt hiền tươi cười và ria mép tía gọn gàng. Lạ thật. Hẳn đây là anh chú ấy. Tôi đặt bức ảnh về chỗ cũ rồi ra nhà sau.

Chú Steve và tôi dành một hai giờ thư giãn và bơi lội. Chúng tôi nói về đủ thứ chuyện: sách, xe cộ, nhạc, chuyện tôi muốn làm gì và công việc của chú ấy. Chú ấy kể cho tôi về thành công của mình trong ngành công nghệ sinh học và chuyện chú tham gia vào đúng thời điểm để kiếm đủ tiền phục chế lại ngôi nhà này và sống cuộc sống mà chú luôn mơ ước hồi thiếu niên.

“Chú không có gì nhiều hồi chú còn là một tên nhóc lớn lên ở Kansas,” Chú ấy thở dài, và tôi biết chú có những kỷ ức không lấy gì làm dễ chịu. “Chú tự hứa với mình là sẽ cố gắng hết sức để có được hạnh phúc và bù lại cho những năm chú không có được điều đó.”

Tôi không muốn tỏ ra nhiều chuyện nên cũng không hỏi thêm, nhưng tôi có muốn biết tại sao hồi bằng tuổi tôi chú lại buồn thế. Tôi đoán nếu chú ngang tuổi cha tôi thì thời thiếu niên của chú sẽ vào những năm 60s. Trong giờ lịch sử tôi có học về John Kennedy và chiến tranh Việt Nam và những chuyện cũ như vậy, nhưng tôi chưa bao giờ thật sự quan tâm. Những chuyện đó thì có liên quan gì tới tôi chứ? Tất cả những gì tôi biết về thời đó là từ những chương trình của những năm 70s và Ashton Kutcher. Những gì tôi thấy đều có vẻ vô tư và hạnh phúc.

Tôi nghe tiếng cửa trước đóng lại và tiếng ai đó vào nhà. Chú Steve có vẻ hơi căng thẳng nên tôi tự hỏi ai vừa đến. Tôi không phải thắc mắc lâu vì người trong tấm ảnh trên bàn chú Steve bước ra chỗ chúng tôi đang ngồi.

Người đó tới ngay chỗ tôi và chìa tay ra. Tôi đứng dậy và chúng tôi bắt tay. Trông người đó ngoài đời còn đẹp hơn trong ảnh. “Chào cháu, Brian,” người đó nói với một nụ cười tươi, “Chú là Whitaker Branson, nhưng cháu gọi chú là Whit là đủ. Chú mừng là cháu đến chơi với bọn chú.”

Vì là dân Kansas nên tôi không biết chắc, nhưng chú Steve và bây giờ là anh chú ấy không có gì giống những người cùng tuổi cha tôi mà tôi biết. Những người đó có vẻ già cỗi và mệt mỏi. Những người tôi thấy ở đây ăn mặc có gu và tôi có thể thấy là họ chơi thể thao. Tất nhiên là điều đó gây ấn tượng với tôi và làm tôi hơi bối rối.

Rồi, vậy là chú Steve sống với anh mình. Chắc đó là phương án tối ưu. Có thể thấy ngay là tiết kiệm được tiền. Tôi đoán họ là chia nhau việc nhà.

Chú Whit nói lỏng cà vạt, đưa tay lên vuốt mớ tóc quăn vàng của mình và cúi xuống hôn má chú Steve..... cái gì? Cái này không phải là cử chỉ anh em dành cho nhau rồi. Đây giống như cảnh cha tôi về nhà và hôn mẹ tôi.

Ước gì tôi có thể ghi lại khoảnh khắc đó. Ước gì tôi nhìn thấy mặt mình. Chắc tôi trông giống như một tên ngốc. Tôi chỉ biết nhìn hai người chăm chăm không chớp mắt. Khi bối rối tôi thường làm vậy. Rồi miệng tôi mở ra:

“À, chào chú, vâng, cháu, à.....” (hay thật ...ngôn ngữ thời tiền sử)

Thời gian như ngừng lại. Tôi nghe tiếng vù vù trong đầu như thể đầu tôi là một cái chong chóng khi chờ xem chuyện gì sẽ xảy ra. Tôi vừa bối rối vừa muốn cười. Cha mẹ gửi tôi cho..... Chúa ơi, họ sẽ chết mất khi biết được chuyện này.

Tôi nghe tiếng chú Steve hỏi hôm đó thế nào và chú Whit kể rằng một vụ chú nhận cái không công đang gặp khó khăn vì phải đối đầu với một thẩm phán bảo thủ.

“Họ muốn chuyển vụ này thành một trường hợp xô xát thông thường, nhưng đây rõ ràng là một vụ mưu sát.”

“Anh sẽ thắng họ thôi, anh làm được mà,” chú Steve nói, giọng chú đầy tin tưởng.

Cuộc trò chuyện cứ thế trôi quanh tôi và thấm dần vào tâm trí tôi. Nó giống như bao cuộc trò chuyện khác ở mọi gia đình vào cuối ngày. Tối nay ăn gì, trời nóng quá, mai làm gì... tất cả những chuyện lật vật mà người trong một gia đình nói khi gặp lại nhau lúc 5 giờ chiều.

“.....,Brian?”

Hả? Ồ, chú Steve đang nói chuyện với tôi. “Chú hỏi gì ạ? Cháu xin lỗi.”

Chú ấy mỉm cười như thể biết được tôi đang trải qua những gì. “Chú đang hỏi liệu tối nay cháu có muốn ra ngoài ăn hamburger không?”

“Vâng, à.....vâng, à.....tất nhiên rồi ạ.” Chúa ơi, tôi có biết nói mà. Tôi chỉ choáng váng vì bất ngờ. Các bạn phải hiểu là nơi tôi sống không có gia đình nào bất thường. Các bạn biết đấy. Đàn ông sống với phụ nữ..... thế là chấm hết và ít người trong số họ có những cử chỉ âu yếm nhau hay cười với nhau hoặc hôn nhau.

Đúng là tôi mới 16 tuổi, nhưng tôi không phải là ngu dốt. Tôi có đọc sách báo. Tôi biết rằng tôi có vẻ không vui, nhưng tôi cảm thấy bị choáng ngợp. Thật là lạ, bỗng nhiên tôi ở một nơi tôi cần đến và cha là người gửi tôi đến đây. Người cha chất phác của tôi, chắc là ông sẽ hóa đá nếu ông biết chuyện này.

Chắc bạn cũng biết đôi khi trong đầu một người có quá nhiều ý nghĩ về đủ thứ chuyện một lúc và người đó không thể tìm được lời thích hợp? Tôi muốn nói rằng “Thật hay là hai chú... sống với nhau” nhưng câu đó thật ngu ngốc vì đó là lẽ hiển nhiên. Tôi là ai để nói điều ngược lại?

Tôi muốn thoát ra.....”Các chú là gay!” như một thằng dở hơi. Tôi không muốn phán xét điều gì mà chỉ thừa nhận sự thực. Nhưng rõ ràng là điều đó không có gì mới với các chú ấy rồi đúng không?

Thật kỳ khôi khi tôi gần như phát hoảng lên còn hai chú thì ngồi đó uống bia lạnh và trò chuyện về những gì xảy ra trong ngày. Có lẽ nên có tiếng kèn đồng báo hiệu sự thay đổi trong đời tôi.

Chờ đã! Đời tôi có gì thay đổi nhỉ? Tôi đến thăm chú Steve em họ cha trong năm ngày vì tôi đánh nhau ở trường. Hóa ra chú Steve sống với hmmm, liệu tôi có thể nhận chú Whit là chú của mình không? Không có gì thay đổi cả. Tôi vẫn là tôi, vẫn là tên nhóc Brian nhảm chán của mọi khi. Họ không thể giúp tôi vì họ còn không biết là tôi có chuyện cần giúp đỡ. Rõ ràng là họ chưa bao giờ trải qua những gì tôi đang trải qua hiện giờ.

Chú Whit đi thay đồ còn chú Steve hỏi tôi có thích hamburger không. Tất nhiên rồi! Chú ấy nói hai chú sẽ đưa tôi tới hàng hamburger ngon nhất trên thế giới và phần hay nhất là không cần phải lên đồ lớn để tới đó. Tôi cười và nói với chú rằng đồ trong túi của tôi giống hệt những gì tôi đang mặc, có lẽ chỉ có một màu xanh khác. Ba người chúng tôi không đi vừa chiếc Boxster của chú Steve và chú Whit cười rồi bắt đầu nói về xe của chú trước khi chúng tôi ra khỏi cửa.

Xe của chú Whit là một chiếc Ford Woodie như trong mấy bộ phim thời xưa. Nó được phục chế lại với cửa xe bằng gỗ óc chó. Trên xe có chỗ để ván trượt và không có ghế sau. Tôi không ngại ngần gì chuyện trèo vào chỗ trống phía sau và ló đầu lên ghế trước để nghe hai chú nói chuyện.

“Xe chú đẹp quá,” ít nhất thì tôi cũng nói được thành câu.

Chú Steve cười, “Đừng tạo cơ cho anh ấy nói về niềm tự hào của mình.... và làm ơn đừng hát bài nào của Beach Boys.” Chú Whit huých chú Steve một cái và tôi cảm thấy thật hạnh phúc dù không hiểu tại sao.

Dọc đường đi cả hai chú chỉ cho tôi những nơi thú vị và tôi hết quay sang phải lại sang trái. Một nơi thật tuyệt.

“Cháu đã đến đây thì phải ăn món tacos cá mới được,” chú Whit cười.

“À, vâng,” là câu trả lời của tôi.

“Cháu không tưởng tượng nó ngon đến chừng nào đâu, nhất là sau khi cháu chơi cả ngày ở Seaworld.”

“Kinh quá,” tôi cười. “Chẳng lẽ cháu làm bạn với Shamu(2) rồi ăn nó vào bữa tối sao.”

Chúng tôi đi qua một khu vực sáng đèn với những hiệu sách và quán cà phê làm tôi nhớ đến một vũ hội hóa trang vì có rất đông người cùng tiếng nhạc và tiếng cười đùa. Tôi lại nhìn thấy vài người đàn ông đi cùng nhau, rõ ràng họ là bạn trai. Đầu tôi ám ảnh bởi ý nghĩ tôi sẽ được như vậy một ngày nào đó, có lẽ là vậy.

“Đây là Hillcrest,” chú Steve giải thích. “Chú sẽ đưa cháu đến đây vào lúc khác nếu cháu thích.”

Nếu tôi thích? Chú dừng xe lại đi. Cháu muốn ra đó ngay bây giờ.

“Vâng, cảm ơn chú” tôi trả lời. Mọi chuyện thật quá mới mẻ với tôi. Tôi nhìn thấy chú Whit nhìn chú Steve một cái và chú Steve lắc đầu. Chắc là họ không muốn nói quá nhiều. Chuyện càng lúc càng lạ hơn. Tôi tưởng tượng xem cha sẽ phản ứng ra sao nếu ông biết tôi đang đi trên một chiếc Ford Woodie cũ cùng hai người đồng tính. Tôi thấy mình như trên thiên đường nhưng tôi có cảm giác cha sẽ không thấy vậy. Gì thì gì ông ấy vẫn là người cha đứng đắn và hơi nhàm chán của tôi.

Cuối cùng chúng tôi cũng tới nơi và vào được hàng của một hiệu hamburger lấy về tên là In-N-Out Burger. Tôi chưa bao giờ thấy một hiệu hamburger nào đông khách như vậy.

“Cháu sẽ thích hamburger ở đây cho mà xem,” chú Steve mỉm cười.

Chú Whit cắt ngang câu chuyện. “Được rồi, cháu nghe này. Cháu cần đặt hàng thế này. Cháu gọi 2X2, hay 3X3, hay 4X4, và tương tự như vậy. Lấy 4×4 làm ví dụ, thế có nghĩa cháu sẽ có 4 miếng thịt và 4 pho-mát.”

“Làm sao người ta há miệng đủ rộng để ăn được một cái 5X5?” tôi hồn nhiên hỏi nhưng chú Steve và chú Whit phì cười. Chợt nhận ra là câu mình hỏi có thể hiểu với ý khác, tôi đỏ mặt. “Có lẽ là từ từ thì cũng được,” tôi tự trả lời câu hỏi của mình và các chú cười còn to hơn. Tôi cũng bắt đầu cười và cảm thấy mình đến đúng nơi mình cần sau một thời gian dài cô đơn.

Chú Steve nhảy ra khỏi xe khi chúng tôi gần tới cửa hiệu và biến đi đâu đó một lúc. Vài phút sau chú quay trở lại với một chiếc áo thun trong tay.

“Chú nghĩ cháu cần cái gì đó thật bảnh đem về để làm bạn bè ghen tị,” chú cười.

“Cảm ơn chú ạ,” tôi nói mà nghĩ về những đứa “bạn” ở nhà sẵn sàng cho tôi vào thùng rác khi chúng vừa nhìn thấy tôi. Chắc chắn tôi sẽ không kể cho hai chú Steve và Whit là tôi đang gặp những rắc rối kiểu đó. Làm thế chỉ khiến tôi có vẻ yếu đuối và ngốc nghếch thêm mà thôi. Cứ nhìn hai chú hạnh phúc và tự tin ra sao khi ở bên nhau xem. Để được vậy thì cần sự can đảm, mà tôi thì không có đủ điều đó.

Chúng tôi ngồi ăn hamburger và khoai tây chiên ở trong xe. Hai chú coi tôi như một người bạn chứ không phải một tên nhóc bị cha mẹ tống cho họ. Điều đó làm tôi rất mừng.

Khi quay về, tôi cảm thấy hơi mệt vì chuyến đi xa cùng sự căng thẳng và những gì tôi vừa thấy. Tôi cũng muốn ở một mình một lúc để ngẫm nghĩ những gì vừa xảy ra. Tôi xin phép đi ngủ sớm, đi tắm rồi nằm trên giường trùm chăn. Có tiếng nói chuyện rì rầm đâu đó trong nhà và tôi tự hỏi hai chú đang nói về chuyện gì. Có lẽ là về chuyện tôi ngốc nghếch như thế nào. Không biết họ có nhận ra là tôi giống họ không? Liệu chú Steve có gọi điện lại cho cha tôi và giải thích cho ông tại sao thằng con khốn khổ của ông lại ra thế này không?

Tôi ngủ thiếp đi. Không biết cái gì làm tôi thức giấc nhưng khi tôi nhìn vào những con số chiếu sáng của chiếc đồng hồ cạnh giường, tôi nhận thấy mình đã ngủ được khoảng 3 tiếng. Lúc đó đã gần nửa đêm. Tôi nghe tiếng nói chuyện và cười đùa khe khẽ rồi có tiếng té nước. Tôi biết mình không nên nhìn trộm nhưng tôi không rời mắt khỏi hai chú Steve và Whit đang bơi cạnh nhau. Khi họ gặp nhau ở một đầu hồ, họ nắm lấy tay nhau và hôn nhau.

Tôi chưa bao giờ thấy gì đẹp như vậy. Đã bao lần tôi tưởng tượng cảnh này, nhưng được nhìn thấy tận mắt hai người đàn ông hôn nhau dưới ánh trăng xảy ra trong đời thực làm tôi xúc động khôn tả. Tôi cảm thấy mắt mình cay cay khi nhìn chú Whit đặt tay lên má bạn đời của mình. Tôi không biết họ đã ở bên nhau được bao lâu, nhưng những gì tôi thấy làm tôi có cảm giác họ đã mất rất nhiều thời gian để xây dựng tình yêu đang diễn ra trước mắt tôi.

Tôi biết họ còn ở đó nhưng tôi không nên xâm phạm vào giây phút riêng tư này của họ. Nó chỉ dành riêng cho hai người mà thôi. Tôi thả rèm xuống và chui vào trong chăn. Tôi mơ về những người lướt sóng trên bãi biển và về Derrick Langer. Tôi giúp nó làm bài Đại số và nó thì ăn bánh mì bơ đậu phộng với mật ong mà mẹ tôi làm riêng cho nó. Chúng tôi rất vui vẻ với nhau.

Tôi tỉnh dậy trong làn gió ấm và mùi thức ăn ngon tỏa ra từ hiên nhà. Tôi ló đầu ra cửa sổ và thấy hai chú Steve và Whit đang ăn sáng. Bỗng nhiên thấy đói cồn cào, tôi thay quần áo và chạy xuống nhà. Nhưng tôi ngừng lại và rụt rè khi ra đến cửa. Tôi cảm thấy hơi ngượng sau những gì tôi thấy tối qua. Đáng ra tôi không nên nhìn trộm như vậy.

“Chào buổi sáng, Bri,” chú Whit gọi khi tôi bước qua cửa. “Lại đây ăn Salsa Burritos, bữa sáng đặc biệt của Steve này.”

Tôi quen ăn sáng bằng trứng hoặc ngũ cốc và nếu gặp may thì có thêm bánh quế, nhưng burritos á?? Nhưng hai chú đang ăn uống vui vẻ và tôi muốn tỏ ra sành điệu, nên tôi lấy một chiếc. Ngon thật! “Món này ngon quá!” Tôi cười.

“Tất nhiên rồi,” chú Steve cũng cười. “Và bổ nữa.”

“Hai chú cháu định làm gì hôm nay?” chú Whit hỏi. “Ước gì chú đi cùng được, nhưng vụ này làm chú bận bù đầu.”

Chú Steve cầm lấy tay chú Whit. “Không sao cả. Anh cần giúp cậu bé tội nghiệp đó. Hai chú cháu mình sẽ đem quà về cho anh ấy, đúng không Bri?”

“Tất nhiên rồi,” tôi mỉm cười. “Chú đang giúp một cậu bị bắt nạt đúng không?”

Nụ cười của chú Whit héo đi. “Phải, cậu ấy bị bốn đứa lớn tuổi hơn rình đánh ở phía ngoài trung tâm GLBT của mình và bị thương khá nặng. Thẩm phán muốn gạt nó thành một vụ ẩu đả bình thường, nhưng chú thể, khi bọn chúng mang gậy đánh bóng chày và đứng chờ cậu ấy sẵn, thì hẳn là phải có kế hoạch từ trước và đó là mưu toan giết người. Một thiếu niên bình thường thì có thể không làm được gì nhiều, nhưng để bốn năm tên đi với nhau thì sẽ dễ dàng có ý đồ bạo lực. Thêm gậy bóng chày nữa thì sẽ có người vô tội nào đó gặp nạn.” Chú nhăn mặt rồi nói sang chuyện khác. “Chúc hai chú cháu đi chơi San Diego hôm nay vui vẻ. Kế hoạch hôm nay là gì thế?”

Chú Steve nhìn tôi còn tôi thì ngẩn ra. Chú cười, “Chú nghĩ hôm nay chú cháu mình định đi sở thú mà.”

Tôi không ghét sở thú. Đó là một nơi tuyệt vời cho bọn trẻ thích coi khỉ, nhưng tôi đã mười sáu rồi. Tôi đã quá lớn để tới đó. Nhưng đây là sân nhà của chú Steve, chú ấy cũng là người dẫn tôi đi chơi, và chú đang nhìn tôi đây về chờ đợi. “Vâng, với cháu thì gì cũng được.”

“Cũng không xa đây lắm đâu. Nó ở đằng kia gần công viên Balboa. Chú thật sự nghĩ là cháu sẽ thích nó.”

Chú Whit đứng dậy, và một lần nữa tôi lại có ấn tượng rằng đây không phải là một người trung niên nhàm chán bình thường. Cách ăn vận của chú rõ ràng là để đánh bại mọi đối thủ trong cuộc chiến tại tòa; áo vét xám, sơ mi xanh nhạt, cà vạt hợp màu và mớ tóc quăn của chú được chải gọn gàng. Chú ít nhất là 35 hay 40 tuổi, nhưng vẻ ngoài của chú không tồi chút nào. Tôi chỉ nói vậy thôi.

Lần này tôi không choáng váng lần nữa. Thay vào đó một nụ cười nở ra trên mặt tôi khi chú cúi xuống và hôn thẳng lên môi chú Steve ngay trước mắt tôi. Tuyệt thật! Hai chú làm vậy như mọi người khác. Có lẽ như tôi sẽ làm vậy, một ngày nào đó..

Tôi giúp chú Steve dọn bát đĩa và chúng tôi chuẩn bị đồ cho chuyến tham quan.

Thật là lạ, nhưng tôi luôn cảm thấy khốn khổ mỗi lần đi chơi cùng cha mẹ mình. Họ cư xử thật kỳ quái và luôn làm tôi xấu hổ bằng cách đối xử với tôi như một đứa trẻ. Tôi dám thề là ở Disneyworld, mẹ tôi trở lại

thời sáu tuổi và bắt tôi đứng chụp hình với Goofy. Tôi không cảm thấy vậy khi đi với chú Steve hay chú Whit. Tôi không hiểu tại sao, chỉ biết là có sự khác biệt, chẳng hạn như tôi có thể nói gì theo ý mình cũng được và hai chú sẽ hiểu. Tôi có thể nhìn một cậu nào đó nhiều hơn một giây và hai chú sẽ không nhìn tôi như thể tôi vừa làm gì kỳ cục. Có lẽ họ sẽ cười và nói “Cũng được đấy” hay “Cháu đùa à” hay là một câu đùa nào đó. Vấn đề không nằm ở chỗ hai chú biết tôi là gay. Tôi vẫn chưa để lộ chuyện đó. Đúng hơn là họ sẽ không chấp nhận những chuyện như vậy. Tôi nhìn ai cũng không thành vấn đề. Theo tôi nghĩ, điều đó tạo ra sự khác biệt. Sự lo lắng vẫn thường trực trong tôi biến đi đâu mất.

Sở thú San Diego thật là tuyệt! Nếu bạn không thích cảnh những con thú tội nghiệp bị nhốt trong những cái lồng chật chội thì bạn sẽ hài lòng với nơi này. Mỗi loài thú có khu vực riêng mô phỏng môi trường tự nhiên của chúng. Chúng tôi xem gấu Bắc Cực, hà mã, cọp, đi qua thảo nguyên châu Phi và ngắm gấu chó trong rừng nhiệt đới. Tôi cảm thấy như mình vừa đi hàng trăm dặm và có lẽ là hơi mê mẩn vì hình như chú Steve đi vòng vòng quanh tôi.

Chúng tôi ngồi bóng râm nhìn lũ koalas ôm cành cây khuynh diệp. Tôi mệt lả nhưng hết sức vui vẻ. Chuyện này như thể tôi có một người bạn hiểu biết hơn tôi rất nhiều nhưng cũng để cho tôi đủ thời gian để tôi là chính mình. Tôi muốn hỏi chú Steve rất nhiều điều, nhưng tôi không biết nên bắt đầu từ đâu.

“Tại sao cháu đánh nhau thế?” chú bắt ngờ hỏi.

Tôi trả lời mà không nghĩ ngợi gì. “Derrick ném sách của cháu vào thùng rác và gọi cháu là một thằng biến thái.” Tôi không nhìn lên và nín thở chờ đợi.

“Derrick là ai thế?”

“Nó từng là bạn của cháu trước khi cháu lên trung học. Chú còn nhớ hồi đó thế nào không ạ?”

“Có chứ, có ai lại quên nổi thời trung học của mình,” chú thở dài. “Rắc rối của chú là chú có một bí mật to lớn mà chú biết không ai sẽ hiểu cho chú và chú không biết nói với ai, chỉ trừ có.....”

Ôi Chúa ơi! Tôi có nghe lầm không? Có phải chú ấy vừa nói những lời mà tôi nhắc đi nhắc lại với chính mình không? ‘Chỉ trừ có ai nhỉ’, tôi tự hỏi.

“Thế chú giải quyết chuyện đó như thế nào?” tôi hỏi, giọng tôi rất khẽ. Tôi thật sự cần câu trả lời cho câu hỏi này. Chú ấy sẽ cho tôi điều tôi cần biết.

Chú Steve nhìn thẳng vào mắt tôi. “Ý cháu là hồi đó à? Chú không làm gì cả. Vào thời đó, người ta không thể nói với ai về bí mật của mình. Chú biết chú chỉ phải chờ đợi thời cơ của mình tới.”

Tôi cần mở lời trước. “Ý chú là, chú là.....gay phải không?” Tôi lại nhìn xuống đất. Thế đấy, tôi đã nói cái từ đó ra rồi.

“Phải,” giọng chú giờ chỉ là tiếng thì thầm. “Lạy Chúa, thời đó qua lâu rồi, nhưng chú vẫn còn nhớ cảm xúc của mình hồi đó, nhất là sự sợ hãi và lo âu. Tất nhiên, thời đó người ta không gọi những người như chú là ‘gay’, họ cho chú là ‘bóng’.”

“Chú Steve này....”

“Sao?” Chú ấy chờ đợi.

“Có lẽ chú sẽ giúp được cháu.”

“Chú nghĩ cháu đã biết là chú sẵn sàng giúp cháu rồi. Cả Whit nữa, bất cứ khi nào cháu cảm thấy sẵn sàng, Brian ạ. Cháu không phải vội.”

Lúc đó tôi hiểu rằng chú ấy đã biết. Và không có gì xấu xảy ra.

Tôi bỗng nhiên có ước muốn được chạm vào một người hiểu tôi. Vậy là tôi làm điều duy nhất có thể làm ở trong công viên. Tôi nghiêng người sang một chút và ngả nhẹ đầu mình vào vai chú Steve. Tôi thở ra nhẹ nhõm khi cảm thấy chú cũng nghiêng người về phía tôi như muốn nói chú thông cảm với tôi.

Một nháy mắt nhưng vui vẻ, chúng tôi về xe và tôi ngồi ôm túi trong ghế hành khách. Tôi mua tặng mẹ một đôi bông tai hình gấu panda và chiều ý chú Steve, tôi cũng mua một hộp bóng chơi gôn kiểu gấu panda. Chú

ấy cười và nói cha tôi sẽ thích chúng lắm nhưng tôi không chắc là sẽ được như vậy. Chú thì mua cho chú Whit quần đùi có gấu panda trên đó với nụ cười tùm tùm trên môi.

Chú Steve mua cho tôi một cái áo thun nữa cho bộ sưu tập không ngừng tăng lên của tôi với điều kiện duy nhất là nó phải vừa với tôi chứ không được rộng thùng thình đến mức tôi có thể trốn trong nó.

Chúng tôi về nhà trước chú Whit một lúc. Khi chú ấy về thì chúng tôi đang thả người trong hồ bơi để thư giãn bộ chân mỗi nừ. “Hai chú cháu trông như thể vừa đi hết cả sở thú vậy.

“Thì cháu với chú Steve đi hết mà. Cháu thấy tất cả mọi thứ,” Tôi huyền thuyên như một đứa trẻ con tám tuổi. Tôi nhận ra rằng tôi có thể cười đùa và tỏ ra trẻ con một chút nếu tôi muốn.

Chú Whit cười vì sự hăng hái của tôi. “Nhưng chú cá là Steve bắt cháu đến đó đúng không?” Chú ấy rời đi và quay lại trong bể đồ bơi. Trái ngược với chú Steve, người mặc một chiếc quần đùi rộng khổ và đứng đắn màu xanh lục sẫm, chiếc quần Speedo màu đỏ của chú Whit làm tôi suýt chết chìm. Có ai làm ơn đưa cho tôi mặt nạ dưỡng khí... tôi không thở nổi vì choáng. Trông người đàn ông đứng tuổi này không hợp với các quy chuẩn của xã hội chút nào!

Chú Whit bơi và tôi cố không nhìn chăm chú quá. Thật sự là tôi không có ý đồ đen tối nào về người bạn vong niên của mình, đúng hơn là tôi chưa bao giờ được ngắm một người cùng giới mà không phải giả vờ là mình không để ý gì hết. Có vẻ là chú Steve không phiền gì vì tôi thấy chú ấy cười cười nhìn tôi. Trong mấy năm vừa rồi, tôi chưa bao giờ được đơn giản là ngắm nhìn một cậu trai khác, theo cái cách mà con trai vẫn nhìn con gái. Sự tự do này thật mới mẻ với tôi.

Chúng tôi nấu bữa tối bằng lò than. Chú Steve nướng thịt, chú Whit xào rau, còn tôi thì trộn xa-lát. Tôi không thạo nấu ăn lắm nên tôi nhìn kỹ những gì hai chú làm và ước gì mình sẽ được như vậy một ngày nào đó.

Bữa tối thật vui, và sau đó chúng tôi ngồi nói chuyện bên hồ bơi, tôi ngồi trên thành thả chân xuống nước mát, hai chú ngồi cạnh nhau trên ghế tựa. Chú Whit kể về phiên tòa hôm đó và nói rằng hôm sau, thứ sáu, cậu bé nạn nhân sẽ đứng trước tòa kể lại những gì đã xảy ra. Trong một phút, chúng tôi ngồi im lặng nghĩ về cậu bé và nỗi kinh hoàng cậu ấy phải trải qua chỉ vì cậu ấy thừa nhận mình là gay. Cậu ấy hoạt động ở một trung tâm GLBT cơ mà. Chú Whit kể rằng cha mẹ cậu ấy hoàn toàn ủng hộ cậu và điều đó có ý nghĩa rất lớn.

Chú Steve hỏi, “Thế cha mẹ cháu có giúp đỡ cháu không, Brian?”

Câu hỏi đó làm tôi giật mình. “Cháu nghĩ là có. Cha mẹ cháu giúp cháu việc học ở trường và” Tôi không biết nên nói gì hơn.

“Cháu có nói chuyện với họ không?”

“Có chứ, cháu nói chuyện với cha mẹ hàng ngày.”

“Không,” chú Whit hỏi, “Ý chú là về suy nghĩ và tình cảm của cháu cơ. Cháu có nói với cha mẹ về chuyện cháu hy vọng và mơ ước những gì không?”

Tôi buồn bã lắc đầu. “Không, họ sẽ không hiểu đâu.”

“Làm sao cháu biết được?” chú Steve cầm lấy tay chú Whit và xoa các khớp tay nhẹ nhàng khi hai chú nhìn tôi.

“Cháu nghĩ đó là bởi vì,” tôi suy nghĩ rất lung, cố gắng tìm được câu trả lời, “Cháu nghĩ họ sẽ không thể hiểu được điều quan trọng nhất mà cháu muốn nói.”

Chú Whit đặt tay lên vai tôi. “Rằng cháu đang bối rối và không biết mình nên làm gì?”

“Đúng vậy,” tôi nói nhỏ. “Cháu biết vấn đề là gì, nhưng cháu không biết nên làm gì và cần xử sự làm gì. Lúc nào cháu cũng cảm thấy cô đơn.” Tôi cảm thấy nước mắt bắt đầu lăn trên má và tôi quệt chúng đi bằng mu bàn tay.

Chú Steve đứng dậy và đi vòng qua bàn để đứng cạnh tôi. “Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Chú nghĩ cháu nên đi ngủ. Hôm nay thế là đủ rồi. Chúng ta còn nhiều thời gian để nói chuyện tiếp.”

Tôi đứng dậy. Tôi muốn.....tôi muốn..... Như thể nghe được ý nghĩ của tôi, chú Steve đơn giản là ôm tôi vào lòng. Tôi thấy mình như tan ra. Tôi chưa bao giờ có cảm xúc này, cảm xúc được ở trong vòng tay một người khác, nghe nhịp của một trái tim khác đập trong tai tôi, như thể tôi cần kết nối với ai đó và hai chú đang mở cửa cho tôi vào thế giới của họ, một thế giới mà tôi thuộc về nó.

Tôi gỡ mình ra khỏi vòng tay chú Steve và theo bản năng, tôi đi lại chỗ chú Whit và ôm chú thật chặt. “Cảm ơn chú đã đưa cháu đi chơi hôm nay, chú Steve ạ. Chúc hai chú ngủ ngon.”

Khi tôi dần đi vào giấc ngủ, tôi có thể nghe giọng chú Steve trôi vào từ cửa sổ để mở, nói khe khẽ từng câu một như thể chú đang nói chuyện điện thoại:

“Vâng, hôm nay bọn em đi chơi vui lắm.”

“Nó là một cậu bé ngoan.”

“Em hiểu mà.”

“Nó bắt đầu nghĩ về chuyện đó rồi.”

“Em sẽ bảo nó gọi cho anh sáng mai trước khi đi.”

“Không, em mới là người cần cảm ơn vì anh đã để nó tới đây.”

“Chúc ngủ ngon, Stewie.”

Khi mắt tôi nhắm hắt và đầu óc ngừng hoạt động, ý nghĩ cuối cùng của tôi là ‘Ai là Stewie nhỉ?’

**

Chúng tôi ăn sáng và tiễn chú Whit tới tòa án. Tôi cảm thấy việc ôm tạm biệt và chúc chú may mắn thật tự nhiên. Chúng tôi như một gia đình bình thường bắt đầu một ngày mới. Hy vọng một ngày nào đó tôi cũng sẽ có được điều này.

“Tối qua chú có nói chuyện với cha cháu. Anh ấy gọi vì cháu không gọi về.”

“Thế à,” tôi nói khi nhớ lại về ‘Stewie’. Vậy là chú ấy nói chuyện với cha tôi. Tôi không thể tưởng tượng có ai có thể gọi người cha nghiêm túc và kỷ luật của mình bằng cái tên nào khác ngoài Stewart hoặc ông Jenkins.

Tôi không thể hỏi chú Steve về chuyện đó mà không để lộ rằng tôi đã nghe trộm. Có vẻ như tôi nghe trộm rất nhiều. Tôi gác chuyện cái tên lại để nghĩ về nó sau. “Stewie” à. Lạ thật!

Sau khi tôi nói chuyện với mẹ, tôi thấy chú Steve đang ở trong phòng làm việc nói chuyện điện thoại. Tôi định đi ra, chú đã mỉm cười vẫy tôi lại. Khi nghe cuộc trò chuyện, tôi đoán có chuyện ở chỗ chú làm. Quả đúng như vậy, khi gác máy, chú cười buồn buồn và nói, “Chú phải đi bây giờ. Chú xin lỗi. Chú sẽ quay lại sớm nhất có thể rồi ta đi ăn trưa. Chú sẽ đưa cháu đến khách sạn Del Coronado today. Cháu sẽ thích nó.”

Chú mở máy tính cho tôi. Tôi buồn cười vì thấy icon của mọi game mà người ta có thể nghĩ ra được trên màn hình. “Cháu đi bơi hoặc chơi máy tính hoặc xem phim. Chú sẽ về nhanh thôi.”

18. Chương 18: Tiếng Thì Thầm Từ Quá Khứ 2

Tôi quyết định lên trang web ưa thích của mình. Tôi tình cờ phát hiện ra nó trong một tối thức khuya. Trên đó có một forum và rất nhiều câu chuyện của các thiếu niên đang tìm một con đường cho mình giống tôi.

Lên trang Everquest, tôi chơi một lúc rồi cảm thấy muốn động đậy chân tay, tôi ra hồ bơi và cuối cùng thì ngã gục trong ánh mặt trời California ấm áp.

Khi chú Steve lay nhẹ vai tôi, tôi giật mình thức dậy và thấy chú đang cười cười nhìn tôi. “Đi ăn nào. Chú đói meo rồi.”

Xe chúng tôi lướt nhanh trên đường và chúng tôi qua cầu vịnh Coronado. Khi vào bãi đậu xe, một anh chàng rất dễ thương chừng hai mươi tuổi bước ra giúp chúng tôi. Tôi đỏ mặt khi anh ta nhìn tôi từ đầu đến chân và có thể cảm thấy chú Steve đang cười. Anh chàng dễ thương đó hết nhìn tôi lại nhìn chú Steve và ngược lại. Đừng nói anh ta nghĩ là.....Hahaaa! Tôi cười thật tươi và nhìn chú Steve như thể muốn tán tỉnh chú ấy. Chú Steve phát sắc và chúng tôi vừa cười vừa đi vào đại sảnh khách sạn.

Chúng tôi ăn một bữa trưa ngon lành dưới tán dù ở một cái bàn nhìn ra mặt biển. Chú Steve lấy máy ảnh ra khỏi túi và nhờ người phục vụ chụp hình chúng tôi với cảnh vịnh phía sau.

“Mai Whit sẽ xong việc và bọn chú nghĩ ta nên ra bãi biển xem lướt sóng. Bọn chú sẽ đem ván trượt theo và cháu có thể lướt thử. Cháu nghĩ thế nào?”

“Nghe hay lắm. Cháu nghĩ cái gì cũng tuyệt,” tôi mỉm cười.

“Còn tối nay chúng ta sẽ đến một rạp chiếu phim ở Kensington để xem một phim mà Whit cứ nhắc suốt. Sau đó, chú nghĩ chúng ta nên đi dạo một vòng Hillcrest.”

Tôi nhìn chú thắc mắc và chú cười, “Chỗ ta thấy mấy chàng trai hôm trước, nhớ không?”

Người tôi như có luồng điện chạy qua. Tôi có nhớ không ư? Ôi, chúa ơi có chứ. “Nghe hay lắm,” tôi cố nói ra mà không cười nhiều quá.

“Bọn chú cũng nghĩ vậy,” chú Steve bật cười.

**

Khi chúng tôi đi ngắm hàng hóa trong các cửa hàng, ít nhất là hai chú Whit và Steve làm vậy vì tôi nhìn ra đường nhiều hơn, chúng tôi cười đùa và nhìn hai chú chỉ cho tôi các anh chàng dễ thương đi ngang qua. Tôi nhận thấy bọn họ trông ưa nhìn như thế nào và nhận ra tôi đã giấu mình sau mớ tóc bù xù và quần áo lụng thụng trong một thời gian quá dài.

Tôi thề là hai chú có thể đọc được ý nghĩ của tôi. “Nhìn này, đến hiệu cắt tóc rồi. Cháu muốn tỉa cái mớ bù xù đó đi không hả Bri?”

Sáng hôm sau, tôi nhìn vào gương và thấy một con người hoàn toàn khác. Không có gì hào nhoáng quá vì tôi vẫn còn phải về nhà ở Kansas, nhưng vẫn tốt hơn. Mớ tóc lòa xòa che mắt tôi không còn nữa. Nó được cắt gọn sang bên và được vuốt gel chú Whit mua cho tôi. Tôi không quen thấy mình như thế này và lùi lại để nhìn cả người. Tôi mặc vào chiếc áo thun chú Steve mua cho tôi ở sở thú. Nó màu nâu với một con báo đang chạy. Nó vừa khít và tôi không còn nơi nào để trốn. Đây là tôi....Brian Jenkins. Lần đầu tiên trong đời, tôi thích những gì mình thấy.

“Chà! Có anh chàng bảnh trai tới kìa!” chú Whit bình luận khi tôi bước xuống nhà. Tôi đỏ mặt nhảy vào ghế nhưng vẫn thấy rất hài lòng vì vẻ ngoài của tôi vừa mắt các chú. Tôi tự hỏi Gary Tremont sẽ nghĩ gì.

Chú Whit chuẩn bị ván trượt và đồ bơi, rồi chúng tôi lên đường.

“Chú nghĩ cháu sẽ thích bãi biển Black’s Beach,” chú Steve nói một cách hoàn toàn bình thản. Kinh nghiệm cho tôi biết thế có nghĩa là sẽ có chuyện. Chú Whit để buột ra một tiếng giống như tiếng khúc khích cười và tôi biết đang có gì đó đang chờ tôi.

Suốt dọc đường, tôi ngồi ở ghế sau nghe hai chú nói chuyện và nhớ lại tôi đã sợ và bối rối như thế nào khi tới đây mới ba hôm trước. Thế mà tôi cảm thấy như chuyện đó xảy ra đã lâu lắm rồi.

“Chú mừng là đã giữ lại đồ cũ của mình,” chú Whit cười, “vì nước sẽ lạnh đấy. Cháu sẽ ổn với bộ đồ bơi cũ của chú.”

Chúng tôi thay đồ nhưng vẫn mặc nguyên áo thun cho tới khi xuống nước. Đường đi khá dốc và xa vì nó bắt đầu từ trên bờ đá nhưng chúng tôi vẫn cảm thấy hơi lạnh và nước thì như băng. Tôi đang nhìn một người lướt sóng vào bờ thì chợt thấy có gì đó. Tôi quay lại và tròn mắt nhìn. Có người khỏa thân đi dọc con đường mòn chỗ mép nước gặp rặng cây.

“Chú Steve.... chú Whit!!” tôi vội vã thì thào. “Có người không mặc quần áo.”

Cả hai chú cười phá lên và tôi nhận ra trò đùa. “Hai chú biết trước chuyện này rồi đúng không?” Lạy Chúa tôi! Tại sao không có chàng lướt sóng dễ thương nào làm vậy nhỉ. Hóa ra bãi biển này là địa bàn của những người thích tắm khoả thân và có sóng hợp để lướt. Ở đây có biển cấm nhưng chúng thường xuyên bị đánh cắp và có vẻ như chẳng ai quan tâm.

Chú Whit giúp tôi và tôi cố gắng đứng được khoảng hai phút. Cuối cùng tôi chỉ nằm dài trên ván và xem người khác lướt sóng. Để thành công cần nhiều tài năng và tập luyện mà tôi thì không có thời gian. Tôi nhìn chú Steve ngắm chú Whit, vẻ tự hào trong mắt chú ấy làm tôi phải mỉm cười.

Mặt trời sắp lặn trên bờ biển Thái Bình Dương và chúng tôi ngồi nhìn những người lướt sóng cuối cùng trước khi bóng tối buộc họ phải ra về. Tôi và hai chú phải leo lên bờ đá trước khi trời tối hẳn, và hoàng hôn bao trùm lên chúng tôi như chiếc áo.

Chắc bạn cũng biết cảm giác khi nói chuyện trong bóng tối là như thế nào. Nó giống như hồi còn nhỏ chúng ta nghĩ rằng khi chúng ta che mặt thì không ai có thể thấy chúng ta. Ở đây cũng vậy. Trong bóng tối, người ta không thể nhìn thấy mặt người khác và việc trò chuyện bỗng trở nên khẽ khàng và bí mật.

“Đời thật lạ,” chú Steve nói khẽ. “Nó qua đi thật chậm khi người ta còn nhỏ như thể những gì người ta muốn sẽ không bao giờ đến, như thể người ta sẽ không bao giờ đủ lớn để được tôn trọng.”

“Ừ, rồi bỗng nhiên khi người ta muốn tận hưởng từng ngày, nó tăng tốc độ và thời gian trôi như bay,” chú Whit nói nối theo.

“Cháu là gay,” tôi buột miệng và nhìn về phía chân trời. Chúng tôi ngồi im lặng vài phút.

“Cháu thấy khá hơn chưa?” chú Steve phá vỡ sự im lặng.

Tôi ngồi đó nghĩ rằng trước kia tôi cảm thấy nói ra điều đó thật khó khăn như thế nào còn bây giờ cảm giác đó trở nên thật ngốc nghếch. Tôi biết đó là vì tôi tin tưởng hoàn toàn hai người đàn ông này và tôi biết họ sẽ hiểu. Tôi biết tôi sẽ không nói ra điều này lần nữa trong thời gian gần, nhưng nói lên điều đó, dù chỉ lần này, là một cảm giác thật tuyệt. “Vâng, cháu nghĩ vậy.”

“Cháu cứ từ từ, Bri ạ. Đây là chuyện riêng của cháu và không ai khác có liên quan. Cháu sẽ biết khi nào nên cho một ai khác biết.”

“Đúng,” chú Whit nói, “Với một số người thì chuyện công khai khá dễ dàng, nhưng với một số người khác, chuyện đó có hại, thậm chí còn nguy hiểm. Chú biết bên trong cháu nôn nóng muốn cho cả thế giới biết cháu là ai, nhưng tin chú đi nhóc ạ, thế giới này chỉ cần biết những gì cháu muốn cho nó biết thôi.”

“Vâng,” tôi nói, “Nhưng....”

Trời sắp tối hẳn. “Về nhà nào,” chú Steve nói, “Tối lúc bọn chú cần nói với cháu vài chuyện rồi.”

Chuyến đi về thật trầm lắng. Chúng tôi dừng lại mua hamburgers, khoai tây chiên và nước uống để đem về nhà. Ăn uống xong rồi, chú Steve ngã người vào ghế tựa và chú Whit ngồi trên một tấm thảm bên cạnh, đầu ngã vào lòng chú Steve. Trông họ thật hợp nhau.

“Hai chú quen nhau từ bao giờ thế?” tôi hỏi.

Chú Steve lướt tay qua tóc người bạn đời của mình, “Hồi ở trường đại học,” chú ấy nói. “Chú rời Kansas, gần như chạy trốn khỏi đó, còn Whit là bạn thân bạn cùng phòng của chú và bọn chú hợp nhau ngay tức khắc.”

“Quê chú ở Santa Rosa, ngay trên thành phố nên hồi còn nhỏ chú dễ thờ hơn là Steve. Người ở đó khoan dung hơn. Chú không nói là họ thích chuyện đồng tính công khai, nhưng chú không phải sợ như Steve. Bọn chú thành bạn thân của nhau và từ khi bọn chú thú nhận với nhau là mối quan hệ không chỉ có thể, bọn chú luôn ở bên nhau.”

“Vậy các chú không gặp khó khăn gì sao?”

Chú Whit tựa sát hơn vào chú Steve. “Bọn chú không nói vậy. Tất nhiên là bọn chú có khó khăn. Vào thời những năm sáu mươi bảy mươi không có gì gọi là sự khoan dung hay chấp nhận người đồng tính. Cái từ thời đó là ‘bóng’ và người như bọn chú phải hết sức cẩn thận. Có rất nhiều người bắt đầu thức tỉnh và lên

tiếng ở những thành phố lớn như New York hay San Francisco, đặc biệt là sau sự kiện Stonewall, nhưng ở những thành phố nhỏ hơn và vùng nông thôn, người ta không thể tỏ ra ‘khác biệt’.”

Tôi thở dài, “Thời bây giờ vẫn vậy.”

“Phải,” chú Steve buồn bã nói, “Vẫn còn những người sợ hãi và căm ghét những gì họ không hiểu. Nhưng càng ngày sự chấp nhận càng tăng. Có những người nhận ra rằng chúng ta không khác gì họ.”

“Vậy các chú bị bắt nạt và bắt nạt sao?”

“Chúa ơi, phải. Bọn chú không bao giờ thật sự công khai rằng bọn chú là một đôi. Bọn chú cần nhiều công sức và mặt cũng phải đủ dày để có được ngày hôm nay.”

“Các chú có bao giờ đánh nhau không?” tôi hỏi, đầu nghĩ về Derrick.

“Cháu nhớ cậu bé thân chủ của chú không?” chú Whit nói khẽ. “Chuyện đó xảy ra với chú hồi chú hai mươi bốn. Steve và chú vừa ra khỏi một nhà hàng thì bị tấn công. Steve bị gãy tay còn chú vào bệnh viện với quai hàm bể và bàn tay phải gần như nát hẳn.”

Tôi nhớ lại những lần tôi thấy chú Steve xoa bàn tay phải của chú Whit và giờ tôi hiểu tại sao. Trên bàn tay đó có sẹo. Không có gì là hoàn hảo. “Thế bọn còn đồ có bị trừng phạt không?”

“Thời đó, công luận nghĩ rằng bọn chú chuốc lấy rắc rối vì sự tồn tại của chính mình. Bọn chúng nhận sáu tuần lao động công ích còn bọn chú gần như phá sản sau khi trả phí bệnh viện.”

Tôi hoàn toàn thay đổi những gì tôi nghĩ về hai người đàn ông này. Tôi đã nghĩ là chỉ vì họ sống trong một ngôi nhà đẹp, có xe hào nhoáng và luôn có vẻ hạnh phúc, họ hẳn đã có một cuộc đời dễ dàng. Tôi cảm thấy mình là thằng ngốc. Tôi cũng cảm thấy buồn, sợ và tuyệt vọng. Tôi chỉ muốn được sống, gặp một ai đó để chia sẻ cuộc sống của mình và tránh khỏi mọi rắc rối. Có vẻ điều đó sẽ khó mà xảy ra.

“Chú đoán cháu đang nghĩ là không gì đáng để phải chịu đựng như thế đúng không?” chú Whit nhẹ nhàng nói.

“Vâng, gần như là vậy.”

“Vấn đề là thế này nhóc ạ, đây là cuộc sống mà cháu nhận được. Chú hoàn toàn tin rằng chúng ta được tạo ra mạnh mẽ hơn người khác để chịu đựng mọi khó khăn. Chúng ta được chọn cho cuộc chiến đấu chống lại sự dốt nát và hẹp hòi này.”

Tôi tưởng tượng ra các thiên thần với đôi cánh trắng mở rộng. Thiên thần Gabriel, chiến binh của Chúa. “Cháu không thích đánh nhau,” tôi nhăn mặt.

“Có nhiều cách để chiến đấu, Brian ạ. Không ai muốn bị tổn thương cả. Vũ lực là ngu ngốc. Với cháu, chiến đấu sẽ là tự tin vào bản thân mình cho tới khi cháu có thể chia sẻ bí mật đó với một người khác. Đừng để một kẻ ngu ngốc và hẹp hòi nào đó lấy đi sự tự trọng của cháu.”

“Nhưng bọn bạn cháu ở trường thì sao? Hồi còn nhỏ bọn nó thân với cháu nhưng bây giờ bọn nó gây chuyện ngay khi cháu không nói gì.”

“Bởi vì bọn nó cảm thấy có sự khác biệt mà bọn nó không hiểu. Cháu không thích những gì bọn nó thích, chẳng hạn như bóng đá và con gái. Cháu không nói những gì bọn nó nói. Cháu thích đọc. Cháu học tốt hơn bọn nó. Cộng tất cả những yếu tố đó lại xem. Cháu biết người ta thường nói ‘Mày bóng à?’ với bất kỳ ai làm cái gì đó khác với trào lưu chung, đúng không?”

Chú Steve góp lời, “Chú cũng nghĩ là, bản thân những người đó cũng có những cảm xúc khác lạ và thấy sợ hãi. Cho nên bọn họ tự trấn an bằng cách bắt nạt những người yếu hơn, đặc biệt là những người có chút gì đó thu hút bọn họ trong sâu thẳm con người họ.”

Chú Whit phì cười, “Chú không tưởng tượng được con người bọn chúng sâu sắc đến thế đâu.”

“Cảm xúc à?” tôi hỏi.

Chú Steve cũng cười, “Có bao giờ cháu nghĩ là một cầu thủ cơ bắt cuộn cuộn cũng có khi muốn một ai đó cùng giới tính không? Nhưng hẳn giấu điều đó dưới cái vỏ dày tạo bằng thái độ kỳ thị.”

“Thật sao?”

“Cháu đang nghĩ về Derrick, kẻ thù của cháu đúng không? Nó từng là bạn của cháu phải không? Tại sao giờ nó lại xử sự với cháu như thế này? Chú không nói là nó thích cháu, ý chú chỉ là nó cũng không có lý do gì để ghét cháu ngoài những cảm xúc mà nó không hiểu.”

Chúa ơi, có quá nhiều điều để nghĩ. “Có phải cháu còn quá nhỏ để xử lý những chuyện này không? Cháu cảm thấy không biết nên làm gì.”

“Cháu biết không, Whit và chú nói chuyện với nhau về chủ đề này nhiều rồi. Trẻ con phải quyết định quá nhiều thứ: mình là ai, mình muốn trở thành người như thế nào, quan điểm của mình về những chuyện mình còn không hiểu. Qua được thời kỳ đó đúng là một kỳ công.”

“Nhưng cháu sẽ vượt qua. Đó là điều quan trọng nhất. Cháu sẽ giải quyết tất cả những chuyện này một cách ổn thỏa. Giờ cháu có bọn chú và cháu có cha mẹ cháu, nhất là cha cháu. Cháu không chỉ có một mình và đôi khi đám “người già” bọn chú cũng biết cái gì đó.”

Tôi cười, và nghĩ, ‘Cha mình? Stewie à?’ Ông ấy sẽ không bao giờ hiểu.

Thế nhưng chú Whit bắt đầu vướn vai đứng dậy. “Hôm nay thế là đủ rồi. Mai bọn chú sẽ đi cháu một chuyến bay trên trực thăng. Cháu nghĩ thế nào?”

Tôi biết là tối nay sẽ không còn cuộc trò chuyện nghiêm túc nào nữa. Có lẽ ngày mai, tôi sẽ tìm hiểu có chuyện gì với cha mình.

**

Bầu trời trong và sáng rực rỡ, nhưng ngày nào ở nam California mà chả vậy. Chuyến trực thăng thật tuyệt! Nó chở chúng tôi bay một tiếng đồng hồ trên Glider’s Port, và tôi thấy những chiếc tàu lượn đủ màu sắc lướt ra từ vách đá. Chúng tôi đi ngang Torrey Pines và La Jolla Shores để ngắm những người lướt sóng. Chúng tôi thấy bờ biển, trung tâm San Diego, công viên Seaworld, và trường đua Del Mar, hải đăng Point Loma và thậm chí lướt qua khách sạn Del Coronado. Tôi có thể thấy chiếc bàn nhỏ nơi chú Steve và tôi ngồi ăn hôm trước.

Chiếc trực thăng hạ xuống sân bay Montgomery. Tôi nhìn thấy thêm nhiều nơi mà tôi muốn đến. Tôi không biết San Diego rộng đến vậy.

“Cám ơn hai chú nhiều lắm,” tôi nói khi chúng tôi về xe. “Hai chú tốt với cháu quá. Cháu không biết phải cảm ơn các chú như thế nào.” Giọng tôi nhỏ dần.

“Thôi nào, Bri, bọn chú cũng thích đi thế này mà. Cháu ngoan lắm. Cha mẹ cháu đã rất thành công khi nuôi dạy cháu. Bọn chú muốn cháu quay lại đây bất cứ khi nào cháu muốn. Nhìn lại nơi này bằng con mắt khác luôn thú vị.”

Chú Whit cười, “Hình như tới giờ uống bia của chú rồi. Đi ăn tacos cá ở Brigantine nào.”

Chúng tôi ngồi trong quầy bar và ăn những tô súp trai lớn cùng tacos cá làm từ những miếng cá thu lớn nhồi vào bánh taco. Tôi phải thừa nhận là ‘Shamu’ ăn khá ngon khi chiên giòn như vậy.

Chúng tôi đi dọc đại lộ Adams để về nhà. Tôi nhìn thấy bảng tên khu vực hai chú sống – Normal Heights. Tôi phải cười mà nói, “Đấy là tên khu hai chú ở sao? Normal Heights(3)? Nghe vui quá nhỉ?”

Chú Steve cười, “Ừ, bọn chú cũng nghĩ vậy. Bọn chú cần chọn giữa vài khu vực và thật mỉa mai là “Normal Heights” phù hợp nhất với người đồng tính.”

Chú Steve thêm vào, “Bọn chú thích nghĩ rằng bọn chú mới là những người bình thường ở đây và những người khác mới cần cố gắng để thích nghi với bọn chú.”

Tôi vẫn còn rất nhiều câu hỏi, nhưng tôi không biết nên nói như thế nào. Câu hỏi về những chuyện tôi chưa từng và có lẽ sẽ không bao giờ gặp phải. Những điều xảy ra cho những thiếu niên, cả nam lẫn nữ, giống tôi. Làm thế nào để trở nên mạnh mẽ hơn? Làm thế nào người ta vượt qua được tất cả những thử thách đó?

Chúng tôi rẽ vào nhà và thấy một chiếc xe lạ đậu trên hè. Đó là một chiếc Ford Taurus màu bạc không có gì nổi bật và mang biển xe thuê. “Có vẻ như hai chú có khách kìa.”

Tôi nhìn thấy một người đàn ông ngồi trước thềm. Khi lại gần, ông ấy trông rất quen thuộc. Phải, tất nhiên rồi.

“Cha?” tôi thì thầm và nhảy ra khỏi xe để tới bên ông. Cha đang làm gì ở đây? Tôi cảm thấy sự tự tin mới tìm được của mình trôi đi đâu mất. Tôi cảm thấy cánh cửa đến tình cảm và những gì cần biết của tôi đóng sầm lại. Quý thật! Tại sao ông ấy phải đến đây và phá hỏng tất cả?

Chú Steve ôm chầm lấy cha tôi và thì thầm cái gì đó mà tôi không nghe được. Tôi nhìn thấy cha tôi vòng tay qua người chú Steve và đáp lễ lại cái ôm của chú. Chú Whit quàng tay qua vai tôi và mỉm cười nhìn hai người. Tôi hoàn toàn bối rối. Cha tôi không ôm người khác như vậy. Cha tôi không ôm đàn ông như vậy. Cha tôi.....

“Chào con, Brian,” cha tôi nói khi tách ra khỏi chú Steve và mỉm cười với vẻ mặt bối rối của tôi. “Cha nghe nói con đi chơi ở ngoài này vui lắm.”

“Vâng...con.....à, vâng,” tôi lẩm bẩm, quay lại ngôn ngữ thời tiền sử.

“Ta vào nhà thay đồ rồi lấy cái gì mát uống nào,” chú Whit nói khi chú Steve cầm lấy túi của cha.

Tôi lẻo đẻo theo sau mọi người khi họ bước vào nhà. Đây không đúng như kế hoạch. Tôi sẽ về nhà chiều mai. Tôi còn một ngày nữa. Tại sao cha tôi lại ở đây?

Đừng hiểu lầm tôi. Tôi cũng yêu cha tôi chứ, nhưng ông ấy sẽ không hiểu được tôi đang tìm kiếm gì ở đây. Lần đầu tiên trong đời, tôi được ở bên những người hiểu tôi, những người biết tôi là ai và chấp nhận lẫn yêu quý tôi về điều đó. Bây giờ hai chú sẽ phải giả vờ rằng mình không phải là gay. Mọi chuyện sẽ hỏng hết. Sẽ không còn những cử chỉ âu yếm hay những cuộc tâm sự. Tôi sẽ không được thấy hai chú hôn nhau hoặc nắm tay. Tôi chợt nhận ra tôi yêu thích điều đó như thế nào.

Tôi về phòng để suy nghĩ một lát. Tôi có thể nghe tiếng nói chuyện theo làn gió ẩm bay vào phòng.

“Mọi chuyện đều suôn sẻ.”

“Không, em có chờ.”

“Nó không biết làm gì, nhưng hồi đó chúng ta cũng vậy đúng không?”

“Em nghĩ anh nên kể chuyện đó.”

Kể cái gì? Chờ đợi điều gì? Tôi cuối cùng cũng đi xuống cầu thang và bước ra thềm. Tôi mở một lon nước ngọt rồi ngồi xuống thành hồ cạnh chú Steve.

“Trông con đẹp trai lắm. Con vừa cắt tóc đúng không,” Cha mỉm cười. “Nó rất hợp với con.”

Tôi sờ lên tóc mình. Tôi hoàn toàn quên mất. Tôi vừa quay trở lại làm Brian của trước kia, kẻ trốn sau mái tóc bù xù và quần áo luộm thuộm “Cảm ơn cha.”

“Bọn chú đang kể cho cha cháu bọn chú kéo cháu đi những đâu mấy ngày vừa rồi,” chú Whit nói.

“Tuyệt lắm ạ,” tôi cố gắng thốt ra được. “Tất cả đều tuyệt...ngay cả ở bãi Black’s Beach.” Mắt tôi vẫn còn nhức vì đám da trần nhẵn nheo đó.

Chú Steve cười và nói. “Em thật sự rất vui vì anh đến, Stewie ạ. Lâu quá rồi.”

Stewie – cái tên ấy lại được dùng lần nữa. Tôi nhìn cha mình. Ông đang diện quần short vải thô và áo thun xanh nhạt. Thêm kính mát và lon bia trong tay, ông gần như hòa vào nơi này, nhấn mạnh chữ gần như.

“Sao mẹ không đi cùng cha?” tôi hỏi.

“Hừm, chẳng nào thì cũng chỉ đi có một ngày và mẹ có buổi họp câu lạc bộ vào thứ hai, con có nhớ không?”

Tôi chỉ muốn hét lên – “Sao cha lại ở đây?” “Cha không tin con sao?” Tôi không hiểu tại sao người cha tận tiện của tôi chấp nhận bỏ tiền bay từ tận Kansas tới California chỉ cho một ngày. Ông đơn giản là không làm chuyện đó. Nhưng nhìn xem – ông đi ngược lại những gì tôi nghĩ về ông.

Chú Steve gỡ bí cho tôi. “Chú biết cháu đang lúng túng, Bri. Cháu muốn biết tại sao cha cháu lại tới đây, đúng không?”

“Vâng ạ.” tôi nhìn hết từ chú Steve sang chú Whit rồi tới cha. Trông cha gần như sợ sệt.... cha tôi. Không thể nào. Tôi chưa bao giờ thấy ông mất bình tĩnh dù chỉ một chút. Ông lúc nào cũng trầm lặng và tự chủ. Đó là cha tôi. Ông khác hẳn tôi, một đứa lúc nào cũng cuống quýt và lo lắng không đâu, nhất là về những chuyện liên quan tới tình cảm. Ông đơn giản là cha tôi.

Cha hắng giọng, uống một hơi bia dài và mỉm cười với tôi. “Cha có chuyện cần nói với con. Cha đã cất nó vào một góc trong đầu nơi cha để những thứ đã bị ‘quên đi’. Cha đã hy vọng sẽ không bao giờ phải chạm đến những chuyện đó, nhưng cha cảm thấy sẽ là nói dối nếu không cho con biết.”

“Tại sao lại là bây giờ ạ?” Tôi hỏi, bỗng nhiên thấy sợ rằng nền tảng thế giới của tôi đang rung chuyển.

Cha nhìn hết người này tới người khác trong phòng rồi quay lại với tôi. “Cha nghĩ đó là bởi vì cái cách con hợp với nơi này.”

Tôi giật mình nhìn chú Steve. Hợp? Cậu đó nghĩa là gì? Chẳng lẽ chú Steve đã kể với cha tôi? Liệu cha tôi đã biết chuyện chưa? Chẳng lẽ chú Steve đã kể bí mật to lớn nhất của tôi cho người mà tôi không bao giờ muốn để lộ chuyện đó ra? Tôi tránh không nhìn họ và nhảy xuống nước.

Tôi để mình chìm tới tận đáy và quyết định sẽ không bao giờ nổi lên nữa. Tôi có lý do gì để nghĩ là tôi có thể tin tưởng người lớn cơ chứ? Ngay cả những người lớn giống tôi? Họ luôn để lộ chuyện. Họ luôn làm những gì ‘tốt nhất’ mà không bao giờ hỏi ý tôi. Ngay cả chú Steve...điều này thật tệ. Cha tôi sẽ không bao giờ hiểu.

Cuối cùng phổi tôi chịu thua, tôi quyết định sẽ nghe họ nói, nhưng tôi sẽ không nói gì cả. Tôi sẽ không bao giờ nghe họ nói gì cả.

Tôi thở gấp khi nắm lấy thành hồ và trèo lên bờ, mặc kệ nước nhỏ ròn ròn trên nền gạch men.

Cha tôi cau mày theo cái cách ông vẫn làm mỗi lần tôi tỏ ra cứng đầu, nhưng chú Steve mỉm cười còn chú Whit cố nhịn không cười phá lên. ‘Quý bắt người lớn đi!’ tôi nghĩ thầm. Chuyện này không có gì đáng cười cả.

“Chào mừng cháu quay trở lại, Aquaman(4).”

Lại im lặng.

Cha đưa tay vuốt tóc và mở lời lần nữa. “Đây không phải là chuyện về con, Brian ạ. Đây là chuyện của cha. Cha đã chôn vùi chuyện này khá sâu trong lòng, nhưng giờ cha muốn con biết. Cha hy vọng nó giúp con hiểu cha rõ hơn và hiểu chính mình một ngày nào đó.”

Chờ đã....tạm ngừng chính sách ‘Không nói gì’ lại. Chuyện này không phải là về tôi ư? Vậy thì, vì lòng kính Chúa, nó là về ai hả? Về cha tôi ư? Tại sao chuyện tôi tới đây và hòa nhập với nơi này lại có liên quan tới cha? Cha là người đã bảo tôi tới đây. Ông phải biết là để làm gì. Ông muốn tôi..... ôi trời! Mất tôi bật mở to. Chuyện này không thể xảy ra được! Cha tôi ư? Cha tôi là.....

“Tốt nhất là anh nên nói nhanh đi. Nếu không thì nó nổ tung mất,” chú Whit nói nhỏ.

Cha gật đầu. “Chuyện này thật khó nói.”

Vậy thì cha nói ra đi, làm ơn đi cha.

Ông chậm rãi bắt đầu, giọng ông không to hơn tiếng thì thầm là bao. “Khi Steve và cha còn nhỏ, chú ấy sống ngay cạnh nhà cha. Mẹ chú ấy và bà nội con là chị em. Chú ấy và cha gặp nhau hàng ngày và chơi với nhau từ nhỏ rồi trở thành bạn thân của nhau.”

Được rồi.....làm sao tôi chưa bao giờ nghe về chuyện này nhỉ?

Chú Steve nói, “Chú biết chú thích con trai từ hồi chú khoảng, có lẽ chú luôn có linh cảm về chuyện đó, nhưng nó thực sự bắt đầu khi chú nhìn Stew.....cha cháu.....hồi mười một tuổi. Cha cháu là bạn thân của chú, lúc nào cũng ở bên chú, chơi cùng nhau, đi bơi cùng nhau, ngủ cùng giường với nhau, cháu không biết chuyện đó khó khăn thế nào với chú đâu.”

Cha tôi không nói gì về chuyện chú Steve là gay. Cha không có phản ứng gì. Có lẽ ông đã biết rồi.

Cha tôi nói tiếp, “Cha cảm thấy chuyện cha và chú ấy chơi đùa và vật lộn với nhau mà không mặc quần áo là chuyện bình thường, và cứ thế, cho tới khi chúng ta chạm vào nhau,” cha nhìn tôi và đôi mắt ông như cầu xin tôi hiểu cho ông, “chuyện đó thật tự nhiên.”

Miệng tôi há hốc, “Tại sao cha lại kể với con chuyện này?”

“Vì Steve nói con cần biết chuyện này.”

Tôi quay sang nhìn chú Steve. Chú gật đầu. “Cháu cần biết những vấn đề của cháu không phải là chuyện gì mới. Nó đã từng xảy ra từ lâu lắm rồi.”

“Vậy cha có.....? Cha là.....?” tôi cảm thấy hơi hốt hoảng. Cảm xúc này giống như một buổi sáng ngủ dậy và cha tôi bỗng trở thành một người lạ. Ôi Chúa ơi. Mẹ tôi!

“Liệu cha có làm gì với Steve không ư?” Cha tôi hít một hơi sâu. “Có, những thứ mà thiếu niên mới lớn vẫn thường thử nghiệm. Cha có giống như Steve không? Không. Cha đã thảo luận rất nhiều về chuyện đó với bản thân vì cha có yêu chú ấy, nhưng không, cha khác Steve.”

“Chờ đã, cha đã yêu chú Steve? Như cha yêu mẹ sao?”

Chú Steve chen vào, “Chú yêu cha cháu như một đứa con trai mười bốn tuổi có thể yêu và cha cháu rất tốt với chú. Cha cháu không có những cảm xúc đó, nhưng cha cháu chia sẻ những gì có thể và những cảm xúc đó tồn tại trong một thời gian dài.”

Trong trí tưởng tượng của tôi mơ hồ hiện ra hình ảnh hai cậu bé, một thì đang yêu, còn người kia quan tâm tới bạn mình đủ để chia sẻ trái tim mình. Tôi nhìn cha mình. Ông đầm nước mắt. “Có quá nhiều bí mật chồng chất trong nhiều năm liền,” ông nói như trả lời cho những câu hỏi chưa được nói ra của tôi.

“Vào thời đó không có khái niệm ‘gay’, chỉ có những kẻ bệnh hoạn trong mắt người khác. Chuyện đồng tính hoàn toàn không được chấp nhận. Không có cách nào để sống với chuyện đó ở một thị trấn nhỏ. Không có internet hay forum để trao đổi với những người cùng hoàn cảnh, không có tạp chí để đọc về những người dám đứng lên vì niềm tin của mình. Không có chương trình TV nào có nhân vật đồng tính được mô tả tích cực. Tất cả nằm trong vòng bí mật, bị coi là sai trái và việc sống thật đáng sợ,” chú Whit nhẹ nhàng thêm vào.

“Nhưng bây giờ thì vẫn khó khăn, vẫn nguy hiểm. Người ta vẫn có thể bị tấn công,” tôi nói mà quên mất rằng tôi đã quyết định không nói chuyện với họ, rằng chú Steve đã xi bí mật của tôi cho cha. Chuyện này quan trọng hơn tất cả.

“Phải, những chuyện xấu vẫn có thể xảy ra, nhưng bây giờ có những nơi người ta có thể cảm thấy an toàn. Bọn chú sống ở đây và được hàng xóm cũng như đồng nghiệp chấp nhận. Bọn chú có nhà riêng và sống như những thành viên khác trong xã hội. Các thành phố lớn trên toàn thế giới là như vậy. Thế giới đang thay đổi, dù chậm, nhưng sự thay đổi có xảy ra.”

Tôi hít một hơi sâu. “Tại sao cha lại nói với con chuyện này? Sao cha không chờ con về nhà chẳng hạn?”

“Liệu con có nói với cha chuyện của con không?” ông hỏi lại.

Tôi suy nghĩ một lúc. “Không ạ.”

“Con nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra nếu con kể với cha mẹ?”

“Con không biết. Con chỉ không muốn mạo hiểm.”

“Con nghĩ là có điều kiện đi kèm để cha mẹ yêu con sao?”

Ôi Chúa ơi. Mẹ tôi! “Mẹ có biết không?”

Cha mỉm cười và chìa tay cho tôi. Tôi lại ngồi cạnh ông và cha quàng tay qua vai tôi. “Cả cha lẫn mẹ biết đươ57c một thời gian rồi.”

Mọi chuyện giờ đã sáng tỏ. Các phần tối của bức tranh đã hiện ra. “Cha mẹ cho con tới đây để con thấy rằng có tương lai cho con, rằng không phải con đã hết hy vọng, rằng con cần chờ đợi. Đúng không ạ?”

“Đúng vậy,” cha nhẹ nhàng nói, “Đúng vậy.”

“Bây giờ tốt hơn 40 năm trước nhiều lắm. Đúng là cháu cần cẩn thận và thăm dò xung quanh, nhưng có cơ hội cho cháu trở thành con người mà cháu muốn. Những cánh cửa sẽ mở ra khi cháu vào đại học và cháu sẽ nhận ra rằng trường trung học chỉ là cái phòng tối nơi thiếu niên cố gắng tìm hiểu bản thân. Thật đáng tiếc là chúng hành hạ nhau để nhận ra rằng đời trôi qua quá nhanh để bận tâm xem người khác làm gì.”

Chú Whit cười, “Phải, đời thật kinh khủng và ngoảnh đi ngoảnh lại, người ta đã gần đất xa trời.”

“Mọi thứ là trò đùa rồi người ta cảm thấy hối hận,” chú Steve thêm vào.

“Rồi, rồi.....có phải ý cha là cha và mẹ không có vấn đề gì với chuyện này không ạ?”

Cha nhìn hai chú Steve và Whit rồi mỉm cười buồn bã. “Cha không muốn chọn con đường này cho con, không bao giờ, nhưng cha và mẹ sẽ luôn yêu quý và giúp đỡ con.”

Tôi có quá nhiều thứ để nghĩ. Tôi bỗng nhiên muốn ở một mình. “Con về phòng được không ạ?”

Ngồi trên giường, tôi nhìn đắm đắm xuống sàn. Tưởng tượng chuyện cha tôi và chú Steve làm tôi nổi da gà lúc đầu, nhưng bây giờ tôi có thể mỉm cười. Tôi tưởng tượng ra cảm giác sợ hãi những cảm xúc của chính mình là như thế nào, không phải kiểu căng thẳng khi gặp một chàng trai dễ thương nào đó, mà là sợ đến cứng người khi nghĩ rằng ai đó có thể phát hiện ra. Tôi luôn lo rằng cha mẹ sẽ biết chuyện của tôi và họ.....đúng lúc đó tôi chợt nhận ra tôi không thật sự biết được cha mẹ tôi sẽ phản ứng thế nào. Tôi chưa bao giờ hiểu hết cha mẹ mình. Tôi không biết gì về cha tôi. Tôi đoán mẹ tôi cũng có những bí mật về thời niên thiếu của riêng mình. Có phải là khi ta hiểu thêm về những người xung quanh mình, họ sẽ bớt đáng sợ đi không? Có lẽ ai cũng có những bí mật trời đất chôn cất lấy bản thân?

Ý nghĩ đó làm tôi chợt nhận ra một chuyện khác. Liệu trong trường cũng có người có cảm xúc giống tôi không? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu họ không có ai để nương tựa?

Tôi kinh ngạc vì những gì cha tôi đã làm. Ông không bắt tôi phải nói ra bí mật của mình mà chỉ đưa cho tôi chìa khóa để mở cánh cửa bị khóa đó. Không những thế, cha còn cho tôi bí mật của riêng mình để tôi không phải là người duy nhất phải nói ra chuyện riêng. Tôi nghiêng ngả ý nghĩ đó. mắt không rời khỏi sàn.

Chú Whit gõ cửa. “Cháu muốn đi ăn chưa? Gần đây có một nhà hàng Ý khá ngon.”

Tôi mở cửa và gần như sà vào vòng tay của chú. “Cháu không sao chứ, nhóc?” chú xoa đầu tôi.

“Cháu ổn, cháu nghĩ là vậy.” Rồi tôi chợt nhớ ra, cha tôi và chú Steve. “Chú Whit, chú có phiên chuyện cha cháu không?”

“Cái gì? Chuyện Steve có ai đó yêu quý cậu ấy trong những năm khó khăn đó cho đến khi cậu ấy có thể thoát đi sao? Không đời nào. Chú rất quý cha cháu vì đã giúp đỡ cậu ấy.”

Tôi cảm thấy một phần nữa của câu đố được làm sáng tỏ.

Chúng tôi có một bữa ăn ngon lành, chú Steve gọi món cho tất cả. Nhà hàng đem ra một khay to đầy Rigatoni nướng với rau spinach và rất nhiều phô mát, một ổ bánh mì tỏi khổng lồ và món tráng miệng là một thứ gọi là Tartufo. Nó là kem chocolate trộn với anh đào, chocolate nghiền nhỏ và phủ sốt chocolate. Tôi ăn hết phần của mình và một phần lớn phần của những người khác. Người lớn không biết cái gì là tốt cho họ!

Chú Steve và tôi ngồi vào ghế sau để cha tôi ngồi ghế trước và chú Whit lái xe chở chúng tôi đi một vòng thành phố. Sau đó chúng tôi quay về nhà và ngồi quanh hồ nước ngắm ánh mặt trời mờ dần.

“Cha có một chuyện muốn nói với con,” cha tôi mở lời.

“Đó là chuyện của chúng ta. Stewie, anh biết em cũng có liên quan chẳng kém gì anh, thậm chí còn nhiều hơn vì đáng ra em phải đoán được chuyện gì sẽ xảy ra.”

“Cha biết bây giờ con cảm thấy yếu đuối và lúng túng, Brian ạ, và một phần lý do là đời con được xây dựng trên những gì rất nhiều người của các thế hệ trước đã làm. Cha biết câu này hơi lạ, nhưng thế hệ sau tiến xa hơn thế hệ trước một chút. Mỗi bước tiến có vẻ nhỏ nhoi, nhưng nhờ nó những thay đổi quan trọng có thể xảy ra.”

“Giống như ý câu ‘Rome được xây không chỉ trong một ngày’ ấy ạ?” tôi hỏi.

“Chính xác.”

Tôi ngồi trên sàn cạnh cha và nhìn chú Whit ngả đầu vào vai bạn đời mình. Chú Steve nắm lấy tay chú ấy và lơ đãng xoa các khớp tay.

“Hồi bọn cha bằng tuổi con, cha và chú cũng tới trường, có bạn và chơi thể thao. Đây là một thời tốt đẹp chừng nào người ta cư xử giống hệt như những người khác. Bọn cha phải mặc cùng kiểu quần áo, để cùng kiểu tóc, nghe cùng loại nhạc, nói về cùng một chủ đề. Không có chỗ để tỏ ra ‘Khác biệt’.”

“Giờ vẫn vậy,” tôi nói.

“Không hẳn. Cháu nhìn lại cách cháu và các bạn nghe nhạc và chọn quần áo cũng như kiểu tóc xem. Bây giờ cháu có hội Goth, hội đường phố, hội trượt ván, hội một sách. Cháu nhận ra những con một sách trở thành những kẻ thống trị thế giới rồi chứ?” chú Whit cười và chỉ vào chú Steve. “Bây giờ có nhiều chỗ hơn để tỏ ra thông minh hoặc khác biệt hơn là hồi đó.”

“Cháu thử nghĩ xem, Bri. Ngoài chuyện cháu thích con trai, cháu có cảm thấy cháu có gì khác những bạn cùng trường không?”

Tôi nghĩ. “Không, cháu nghĩ là không.”

“Thỉnh thoảng cháu có cảm thấy là cháu thông minh hơn bọn nó không?”

Tôi nhăn mũi, “Cháu nghĩ là vậy.”

“Cháu chỉ là một thiếu niên thích đọc sách, một người sẽ vào đại học và làm điều gì đó thú vị và muốn yêu một người con trai khác. Mỗi người trong chúng ta có hai sự lựa chọn: nam hoặc nữ. Cháu thích lựa chọn đầu tiên. Chuyện đó không nên là vấn đề với bất cứ ai.”

“Nhưng,” tôi thở dài, “Có đấy chú ạ.”

“Bây giờ thì có. Nhưng một ngày nào đó chuyện đó sẽ không là gì cả.”

“Vậy cháu là một phần của con đường dẫn đến cái đích đó?”

19. Chương 19: Tiếng Thì Thầm Từ Quá Khứ 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Vậy cháu là một phần của con đường dẫn đến cái đích đó?”

“Phải, cháu hiểu ra rồi đấy,” chú Whit cười. “Nào, quay lại với câu chuyện nào.”

Tôi cảm thấy cha đặt tay lên vai mình. Giọng ông trầm xuống khi tâm trí ông trở về quá khứ:

“Steve và cha là bạn thân nhất của nhau. Chú ấy và cha chia sẻ với nhau rất nhiều thứ chẳng hạn như ước mơ và kế hoạch cho tương lai. Steve cho cha biết bí mật của chú ấy hồi mười bốn tuổi. Cha còn nhớ đã nghĩ rằng mình ngu ngốc đến chừng nào vì đã không nhận ra điều đó sớm hơn. Chuyện đó không thay đổi tình cảm của cha dành cho chú ấy, nhưng cha có thể tệ hơn. Cha có thể giúp chú ấy được nhiều hơn. Cả cha

và chú ấy đã may mắn, cha nghĩ vậy. Hồi đó cha là một đứa rụt rè và Steve giúp cha vui vẻ và hạnh phúc hơn trong suốt những năm đó. Chú ấy cần ai đó biết được con người thật của chú ấy. Chú ấy thú nhận với cha là chú ấy yêu cha năm mười lăm tuổi và cha trả lời rằng cha không thể cho chú ấy điều chú ấy muốn, nhưng cha sẽ ở bên chú ấy cho đến khi chú ấy không cần cha nữa. Steve và cha gắn bó với nhau như hình với bóng trong suốt những năm trung học. Không ai nói gì vì với họ, bọn cha là Steve và Stew, bạn thân với nhau từ lúc mới sinh. Không ai nghĩ đến khả năng khác. Cha hẹn hò và hôn các cô gái xinh nhất đủ để có tiếng về chuyện đó. Cha ghép chú Steve với bạn của họ để đi cùng nhau trong các cuộc hẹn hò. Đó là một vở bọc hoàn hảo, ít nhất thì chú ấy và cha nghĩ vậy.

Steve và cha có một người bạn. Người con trai duy nhất mà cha và chú ấy chia sẻ bí mật đó. Thật ra là chú ấy nhìn thấu vở bọc của Steve. Con phải nhớ vào thời đó, đó là một bí mật nguy hiểm cho Steve và cho cả cha. Không có sự khoan dung hay thông cảm cho những gì người ta không hiểu được. Ít nhất thì cha và Steve không thấy điều đó từ bất cứ ai. Ngay cả cha mẹ cha và Steve cũng có những lời bóng gió về ‘những người đồng tính đó’.

Dù sao đi nữa, tên người bạn đó là Ronnie, Ronnie Sawyer. Cậu ấy luôn đi cùng với bọn cha, và vì cậu ấy nhỏ tuổi hơn, bọn cha cảm thấy như có một người em. Cậu ấy là người đầu tiên mà Steve nghĩ là rất xinh. Cậu ấy nhỏ người và có mớ tóc vàng luôn rủ xuống mắt với đôi mắt thật buồn. Cha và Steve dành nhiều thời gian cố làm cho cậu ấy cười. Cậu ấy luôn cô đơn vì không có anh chị em nào, và cha mẹ cậu ấy không quan tâm tới cậu ấy. Tình yêu duy nhất của cậu ấy là guitar. Cậu ấy tự tập lấy và dành nhiều thời gian để học những điệu nhạc mới rồi chơi cho cha và Steve nghe. Cậu ấy chơi giỏi như bất kỳ ngôi sao nào. Trường cậu ấy là trường tư cho con nhà giàu chứ không phải trường bình thường như của cha và Steve.

Cậu ấy luôn đi tắm sông với cha và Steve và cậu ấy nhìn chúng ta bằng đôi mắt sáng ngời đó. Cha và Steve không biết mẹ và cha dượng của cậu ấy tàn nhẫn như thế nào cũng như cậu ấy cần chúng ta như thế nào. Cha và Steve đơn giản là mến cậu ấy và làm cậu ấy cười. Cậu ấy luôn có vẻ hạnh phúc khi ở bên chúng ta. Trong một thời gian, nhóm của cha gắn bó với nhau như ba người lính ngự lâm; Steve, Stew và Ronnie.

Một ngày nọ, cậu ấy chợt hỏi được một người con trai khác yêu là như thế nào. Steve và cha biết là cậu ấy đã đoán ra sự thật, hoặc một phần của nó. Steve trả lời điều đó bằng hết sức mình và không có gì thay đổi, chỉ trừ chuyện cha và Steve chú ý tới Ronnie nhiều hơn. Cha thấy là cậu ấy thích Steve cha đoán là Steve cũng hài lòng với điều đó, chắc vậy. Cả cha và Steve nghĩ mọi chuyện đều ổn.

Cậu ấy gặp Steve và cha một chiều chủ nhật. Cậu ấy hết sức phấn khích và nói rằng đã gặp một người ở trường, một người cũng yêu cậu ấy. Rằng hai người đã hôn nhau và làm những chuyện khác ở sân sau trường và cậu ấy rất hạnh phúc. Steve và cha nói cậu ấy nên cẩn thận vì chưa quen người kia được bao lâu và mọi chuyện xảy ra quá nhanh. Steve không có linh cảm tốt về chuyện đó chút nào.

Sau đó, mọi chuyện xảy ra nhanh tới chóng mặt và hoàn toàn ngoài tầm kiểm soát. Hóa ra là gã kia không phải là gay mà chỉ lợi dụng Ronnie. Gã là một tên nhà giàu không biết điều và khi Ronnie liên tục tìm cách gặp gã để nói rằng chuyện đó quan trọng với cậu ấy như thế nào, gã đó tới gặp mẹ và cha dượng cậu ấy để nói rằng con trai họ là một tên bệnh hoạn và yêu cầu họ bắt Ronnie để cho gã yên. Họ giải quyết chuyện đó ngay lập tức bằng một cách tệ hại nhất mà người ta có thể nghĩ ra được. Steve và cha chỉ biết được chuyện gì đã xảy ra sau một thời gian dài. Chúng ta không gặp Ronnie trong gần một năm. Cậu ấy đơn giản là biến mất. Rồi cậu ấy xuất hiện ở chỗ quen thuộc bên bờ sông và không còn là cậu bé và cha và Steve biết nữa. Đôi mắt sáng và nụ cười dễ thương của cậu ấy không còn. Cậu ấy kể một câu chuyện kinh hoàng về một nơi khủng khiếp có hàng rào dây kẽm gai, tường xi măng, bồn tắm băng và sốc điện, những người ở đó thì tàn nhẫn còn bác sỹ thì thờ ơ. Cậu ấy nói cậu ấy có thể chơi với Steve và cha, nhưng với điều kiện mẹ cậu ấy không nghi ngờ điều gì. Cậu ấy không thể quay lại nơi đó. Cậu ấy nói sẽ tỏ ra ngoan ngoãn. Nhưng những gì đã xảy ra là quá sức với cậu ấy. Cậu ấy không thể quên được chuyện đó và không thể tiếp tục sống.”

Giọng cha tôi vỡ ra và tôi nhận ra mình đang nín thở.

“Chuyện gì đã xảy ra hả cha?” tôi hỏi, quay sang ôm lấy chân ông.

Chú Steve kể tiếp, giọng chú ấy trầm lắng và buồn bã. “Đêm ấy chú ở cùng với Stew và cả hai thức dậy vì cảm thấy có gì đó rất không ổn. Xe của cha dượng Ronnie đậu gần đó và khi Stew và chú mở cửa phần cho

người ở thì có mùi ga trào ra. Trên sàn có một lá thư.....” Chú ấy lặng đi.

Chú Whit kết thúc câu chuyện thay cho bạn đời và bạn mình. “Ronnie nói cậu ấy yêu quý hai người. Mẹ cậu ấy bắt cậu ấy quay lại nơi đó và cậu ấy không thể đi. Cậu ấy nhờ Steve và Stew giúp cậu ấy để cậu ấy có thể nhìn thấy bầu trời xanh và cảm nhận gió thổi từ đồng cỏ.”

“Cha, chú Steve? Cha và chú...cha và chú ấy có làm điều đó cho chú ấy không?” tôi nuốt nước bọt.

“Có,” cha tôi trả lời.

“Mẹ chú ấy có.....?”

“Không.”

Tôi cảm thấy ngực tôi đau nhói. Tôi cảm thấy cần phải chạy, chỉ chạy cho tới khi tôi không thể thở được nữa.

“Cha?” tôi hít vào một hơi, “Cha ơi,” tôi cảm thấy cha tôi rời ghế xuống ngồi trên sàn với tôi và ôm tôi thật chặt. Chúng tôi ngồi như thế một lúc lâu. Cuối cùng tôi nén một tiếng thút thít và nói, “Không ai đáng phải làm như vậy.”

“Không,” chú Steve trả lời. “Không ai đáng phải quay sang giải pháp đó. Lúc nào cũng có cách vượt qua điều tưởng chừng không thể giải quyết.”

“Tại sao chú ấy không trốn đi? Tại sao chú ấy không nói với cha và chú và hai người có thể nghĩ cách giúp chú ấy? Tại sao chú ấy không.....” tôi lắp bắp.

“Chúng ta sẽ không bao giờ biết được. Đó là chuyện của quá khứ và chúng ta đang ở trong thời hiện tại,” chú Whit nói. “Cháu nhận ra mọi người muốn nói gì với cháu chưa?”

“Vâng, rằng chúng ta cần làm tương lai tốt hơn hiện tại đúng không? Rằng ngày này có những nơi để giúp những người như vậy và có những người sẽ lắng nghe.”

“Đúng vậy. Hơn nữa chúng ta có thể tìm thấy niềm vui trên con đường đó,” chú Steve nói khi ôm chặt lấy chú Whit.

“Nhưng,” tôi thở dài, “chú Ronnie phải trả một cái giá quá đắt cho cái quá khứ đó.”

“Phải, đó là một cái giá quá đắt. Và con cũng nên nhớ cậu ấy không có lỗi. Những người khiến cậu ấy làm vậy sẽ phải trả lời đấng tối cao về những gì họ đã làm.”

“Con ước gì mẹ chú ấy xuống hỏa ngục,” tôi nghiêng răng. “Mẹ sẽ không bao giờ làm vậy.”

“Thôi nào, cha và mọi người kể với con chuyện này để con thấy được những cơ hội ở quanh con. Quá khứ đã qua rồi.....cho hiện tại con cần hít một hơi sâu và tự tin vào bản thân....đến tương lai con sẽ sống cuộc sống con chọn cho chính mình.”

“Thế còn những người không có được người thân như cha và mẹ thì sao? Hay có bạn như hai chú? Họ làm gì?”

“Họ giữ nó trong lòng cho đến khi họ có đủ tự do để thể hiện cảm xúc của mình. Họ kết bạn, cười đùa và chờ đợi. Kiên nhẫn là chìa khóa tới tương lai. Một phần lý do nhiều người đồng tính trẻ tuổi trở nên buồn thả và liêu lĩnh khi quá tuổi mười tám là vì họ phải giấu mình quá lâu.”

“Cháu không nghĩ cháu muốn trở nên ‘liêu lĩnh’”, tôi nhăn mặt. “Giờ cháu không chắc cháu muốn gì cả.”

“Không sao, giờ là lúc con nghĩ xem nên làm gì.”

“Chú ấy ở đâu hả cha?”

Cha tôi không hỏi tôi muốn nói về ai. “Steve và cha có ít tiền để dành và bà nội con giúp bọn cha. Mọi chuyện hoàn toàn bị giữ kín. Cậu ấy được chôn cất ở nghĩa trang sau nhà thờ Red Brick. Đó là nơi duy nhất chấp nhận những người làm việc cậu ấy đã làm.”

Điều Ronnie đã làm.

Cuối cùng thì những gì chú ấy làm là bảo vệ mình bằng cách duy nhất chú ấy có thể nghĩ ra được. Chú ấy không thể suy nghĩ bình tĩnh khi sợ hãi và cô đơn.

Chúng tôi ngồi yên, ý nghĩ của tôi xoay quanh một cậu bé cô đơn và sợ hãi mà tôi chưa từng gặp mặt nhưng cảm thấy rất giống tôi trong giờ phút này. Khi tôi nhìn hai chú Steve và Whit, tôi biết họ cũng có cảm xúc giống tôi. Cha tôi đặt tay lên vai tôi, hơi thở của ông đứt quãng. Bóng tối ẩn chứa những bí mật của nó. Tôi biết đời tôi sẽ không còn như cũ nữa.

Giấc ngủ tới một cách nhanh chóng khi người ta mệt mỏi, và những ý tưởng mới tới cùng ánh bình minh. Tôi có thể nghe tiếng cha tôi và hai chú cười bên hồ bơi. Hai chú đang chọc cha về chuyện da ông quá trắng và có lẽ ông sẽ đi vớ với giày sandals. Tôi lắng nghe tiếng những người thân yêu của tôi trò chuyện vui vẻ như vậy.

Chú Whit gọi với lên cửa sổ của tôi, “Cháu dậy rồi hả, Bri? Chú phải đi đây. Hôm nay là phiên tranh luận cuối cùng. Hy vọng mọi chuyện sẽ ổn. Chú sẽ về để đưa hai cha con cháu ra sân bay.”

Tôi thò đầu ra khỏi cửa sổ, “Chúc chú may mắn. Cháu biết chú sẽ thắng vụ này giúp cậu ấy.”

Trong bữa sáng, chú Steve thuyết phục cha tới công viên SeaWorld rồi sau đó ăn thử món tacos cá. Trong ông không hào hứng lắm về chuyện món tacos, nhưng như tôi vừa nhận ra, cha tôi ẩn chứa rất nhiều bất ngờ.

Chú Steve gọi điện để đổi vé cho cha để cha con tôi có thể về cùng chuyến với nhau rồi chúng tôi đi thăm thủy cung. Tôi vẫn còn rất nhiều câu hỏi, nhưng tôi quyết định chờ cho đến khi mọi chuyện lắng xuống và tôi có thể thật sự lắng nghe.

Cá mập, cá đuối và cá voi.....ôì trời! Là dân Kansas, tôi chưa bao giờ biết cá có thể có nhiều hình dạng, kích cỡ và màu sắc như vậy. Cha mua cho tôi một chiếc máy ảnh dùng một lần và tôi chụp tất cả những bể cá đẹp nhất, cố gắng lấy cảnh cha và chú Steve càng nhiều càng tốt. Chúng tôi tới quán Brigantine khi đã đói và mệt, và tôi thấy cha tôi ăn không chỉ một mà tới bốn chiếc tacos cá. Chà!!

Tôi cố gắng để những gì tôi thấy thấm vào đầu trên đường về nhà. Những gì tôi tưởng là hình phạt lúc đầu hóa ra lại là năm ngày tuyệt nhất của đời tôi. Mọi chuyện thay đổi mới nhanh làm sao. Tôi hoàn toàn không biết gì về cha tôi. Bây giờ với tôi ông như một siêu anh hùng: những gì ông đã trải qua, những người ông đã giúp đỡ, chuyện ông gửi tôi tới đây cho người ông yêu nhất đời chỉ sau mẹ tôi. Đầu tôi chưa thể tiêu hóa hết những chuyện mới mẻ này.

Tôi nghĩ những gì tôi muốn nói là cho tới khi tôi tới đây thăm hai chú Steve và Whit, toàn bộ thế giới của tôi chỉ là về bản thân tôi. Chuyện gì sẽ xảy ra cho tôi? Chuyện này sẽ ảnh hưởng tôi như thế nào? Tôi sẽ làm gì? Tôi bắt đầu nhận ra là cuộc đời không chỉ có tôi. Có lẽ nếu tôi mở mắt ra và nhìn xung quanh, tôi có thể tìm được hướng đi cho mình.

Tôi bắt đầu thấy rằng máu chốt vấn đề không phải chuyện tôi có là gay hay không; nó là về việc tôi sẽ người như thế nào. Thay vì lo lắng chuyện người ta phát hiện ra bí mật của tôi, tôi nên ngừng nghĩ ngợi và tìm vài người bạn, những người thích tôi vì bản thân tôi dù họ có là ai. Có nhiều khía cạnh chứ không phải một trong con người tôi và cả những người khác. Thay vì chúi mũi vào quyển sách 24/7, có lẽ tôi nên đóng sách lại và tìm ai đó để nói chuyện. Có lẽ.

Tôi đã hiểu ra nhiều điều sau chuyến đi này. Những gì tôi nghĩ chỉ là một giấc mơ không thể đạt được thật ra là hiện thực ở nhiều nơi khác. Khi chúng tôi lái xe qua Hillcrest, đèn đỏ bật lên và chúng tôi dừng lại ở một ngã tư. Có hai chàng trai đang đứng chờ qua đường. Tôi thấy họ tay trong tay cười nói và hôn nhau một cái. Ở ngay trên đường! Một trong hai người để ý thấy tôi, và khi tôi mỉm cười, anh ta nháy mắt với tôi một cái. Tôi sẽ lưu giữ cái nháy mắt đó. Có lẽ một ngày nào đó, tôi cũng sẽ gặp một thiếu niên giống cần một cái nháy mắt như vậy, một cử chỉ trấn an rằng mọi chuyện sẽ ổn. Đủ để thiếu niên đó vượt qua những giờ khắc đen tối cho tới khi tìm được ánh sáng của riêng mình.

Hôm đó trôi qua thật nhanh. Tôi không muốn về nhà. Tôi biết cái gì đang chờ đợi tôi và tôi không biết cần thay đổi nó như thế nào. Tôi vẫn còn năm nay và một năm nữa trước khi tôi vào đại học. Nhưng bây giờ, thay vì nghĩ rằng tôi chỉ có một mình, tôi biết tôi có những người tôi có thể tin cậy được. Những người sẽ lắng nghe tôi.

Đã đến lúc tạm biệt. Một người chào tạm biệt hai con người thay đổi hoàn toàn cuộc đời người đó như thế nào? Tôi đoán chuyện đó giống như câu nói của chú Steve, “Bọn chú chưa từng gặp cháu, Brian ạ, thế mà bây giờ cháu là một phần quan trọng trong đời bọn chú. Nơi này sẽ luôn chào đón cháu. Gọi cho bọn chú nếu cháu cảm thấy mọi chuyện xuống dốc. Tin chú đi, cả hai chú đều biết cảm xúc đó là như thế nào.”

Tôi chưa được lái chiếc Porsche. Nhưng chuyện đó không thành vấn đề. Tôi có được một thứ tốt hơn nhiều.

Chú Whit về vừa kịp và chúng tôi ra sân bay trong khi lắng nghe chuyện chú ấy làm gì trong ngày. “Kết quả khá tốt cho thân chủ của chú. Ba trong số bọn con đồ vẫn còn vị thành niên nên bọn nó sẽ phải lao động công ích cho tới năm mười tám tuổi. Tên mười tám tuổi đi tù hai năm. Phần tuyệt nhất là.....” mắt chú cười vui vẻ, “cha mẹ bọn chúng sẽ phải trả chi phí bệnh viện.”

“Đã tới lúc các bậc cha mẹ phải chịu trách nhiệm cho những gì họ dạy con cái rồi,” cha tôi nói.

“Thế vẫn chưa đủ, nhưng ít nhất những kẻ đó không thoát được một cách dễ dàng.”

“Nhớ những gì ta nói tối qua không,” chú Steve nhắc tôi, “Chúng ta đi từ từ vào tương lai. Một ngày nào đó, những hành động như vậy sẽ nhận được những hình phạt tương xứng.”

Tôi như ở nơi này đã lâu lắm rồi. Cuộc sống của tôi ở Kansas có vẻ ở rất xa. Tôi hy vọng tôi có thể mang những gì tôi học được về nhà.

Chúng tôi ôm tạm biệt nhau. Lần này không còn những cái ôm nữa vời ngực nghếch. Không đời nào! Chuyện hay nhất là.....tôi có thể sụt sịt một chút nếu muốn. Tôi không phải giấu cảm xúc của mình. Tôi nhìn cha tôi ôm chú Steve. Giờ tôi đã biết họ quan trọng với nhau như thế nào. Cha quay sang chú Whit, “Chăm sóc cậu ấy nhé.”

“Tất nhiên rồi.”

Chú Steve nói, “Cẩn thận nhé” với cha. Cha mỉm cười và nói, “Em cũng vậy.”

Đi vào sân bay thật khó vì tôi cứ muốn quay trở lại. Tôi muốn được ở đây, nơi tôi có thể là chính mình. Cha vỗ vai tôi và nói, “Mọi chuyện sẽ ổn thôi, Brian ạ. Rồi con xem.”

Chúng tôi ngồi vào chỗ và cài dây an toàn, và nhìn xem, ghế bên cạnh tôi để trống. Bình thường tôi sẽ nhảy ngay sang đó và chìm vào trong thế giới riêng của mình với headphones và âm nhạc, nhưng tôi có quá nhiều thứ cần nói với cha mình. Tôi ngồi yên trong chỗ của mình.

Chúng tôi chuyển máy bay ở Los Angeles và hướng về nhà.

“Cha ơi?”

“Sao?”

Tôi hạ giọng. “Sao con chưa bao giờ nghe gì về chú Steve? Tại sao cha không bao giờ nói chuyện về chú ấy hoặc đến thăm chú hay cái gì đó giống vậy?”

Cha cau mày, “Cha không biết nên nói như thế nào. Cha nghĩ khi Steve đi học đại học và nói là chú ấy sẽ không bao giờ quay lại, cha đơn giản là khép lại phần đời đó của cha. Cha đi học ở một trường đại học cộng đồng địa phương và biết là cha sẽ thừa kế cửa hàng của ông nội. Đời cha đã được định sẵn. Cha hợp với cuộc sống tỉnh lẻ hơn và cha biết Steve nhắm tới những thành phố lớn.”

“Chú ấy không bao giờ quay lại sao?”

“Không bao giờ. Chú ấy luôn nói rằng khi chú ấy đi khỏi quê, chú ấy sẽ không bao giờ sống lại kiểu sống đó nữa và chú ấy làm đúng như vậy. Cha có nhớ chú ấy, chú ấy là bạn thân nhất của cha, nhưng cha hiểu. Những gì chú ấy tìm kiếm không tồn tại ở Kansas.”

“Nhưng cha có biết về chú Whit không?”

“Ồ có chứ. Cha và chú ấy vẫn gọi điện thông báo cho nhau những chuyện quan trọng xảy ra. Cha biết về Whit ngay sau khi Steve gặp cậu ấy hồi đại học. Nghe giọng Steve cha có thể đoán được chú ấy đã gặp ai đó đặc biệt và cha đoán đúng.”

“Tại sao con không bao giờ biết những chuyện này?”

“Cha nghĩ đó là cha muốn giữ phần đời đó cho riêng mình. Khi cha nhìn thấy hình ảnh của Steve xuất hiện trong con, cha kể cho chú ấy và chú ấy bảo cha quan sát và chờ con tự tìm được hướng đi của riêng mình. Khi con đánh nhau, cha biết là đã đến lúc nên giúp con một tay.”

Tôi cười, “Cảm ơn cha.”

“Cha biết là mọi chuyện sẽ không thay đổi nhiều ở nhà, nhưng cha hy vọng cách con nhìn nhận chúng sẽ khác đi, biết đâu con có thể thay đổi được gì đó.”

“Con không thể hứa là con muốn để yên cho ai đó ném đồ của con vào thùng rác, nhưng có lẽ bây giờ con có thể tìm cách tránh cho chuyện đó xảy ra. Hai chú Steve và Whit làm con nghĩ rất nhiều.”

“Cứ từ từ và nhìn nhận mọi khả năng. Hãy chờ xem chuyện gì sẽ xảy ra.”

*

Cuộc sống ở trường vẫn tiếp diễn. Tôi ước gì có thể nói là Derrick Langer đã nhận ra sai lầm của mình và chúng tôi lại là bạn, nhưng không. Hắn vẫn là một tên khốn, nhưng ‘ai đó’ kể về hắn cho huấn luyện viên Abernathy, người có một người chị không có gia đình sống cùng với một phụ nữ khác và những lời khó nghe chấm dứt. Nếu không thế thì hắn sẽ phải ngồi ghế dự bị trong năm cuối.

Tôi quyết định rút đầu ra khỏi đồng sách vở và hỏi thầy hiệu trưởng xem tôi có thể mở một cậu lạc bộ sách được không. Gary Tremont tham gia với vài nhân vật thú vị khác cả nam lẫn nữ, những người rất hóm hỉnh và thông minh khi họ cảm thấy an toàn. Chúng tôi hợp thành một hội của những nhà thông thái không hợp vào chỗ nào khác. Tôi có thể thấy vài người trong số họ cũng có rất nhiều câu hỏi, những để xua đi nỗi sợ cần rất nhiều thời gian. Chúng tôi quyết định rằng vào đại học sẽ là mục tiêu hàng đầu của chúng tôi. Khẩu hiệu của cậu lạc bộ là:

“Nhìn kìa, chúng ta không còn ở Kansas nữa!” Câu đó luôn làm chúng tôi bật cười.

Tất nhiên là tôi đã không ở Kansas. Các bạn biết mà. Sau khi về nhà, ngày hôm sau tôi nhờ cha đưa tôi đến nhà thờ Red Brick và chúng tôi lần tìm đường đi trong đám cỏ dại ra phần sau của nghĩa trang.

Cỏ mọc kín phần này của nghĩa trang, lẫn át vài bông hoa dại xung quanh những ngôi mộ mà không ai tới thăm, những người bị thế giới quên lãng. Một cơn gió nhẹ thổi qua và ánh mặt trời lọc qua tán một cây bông rủ bóng xuống bia mộ. Âm thanh duy nhất đánh tan sự im lặng là tiếng kêu cao vút của một con sếu bay ngang đồng cỏ.

Bầu trời xanh ngắt vùng Kansas nhìn xuống một bia mộ nhỏ. Tôi nhìn cha quỳ xuống nền cỏ và gọt sang bên cạnh cây cùng bụi đất trên mặt đá. “Cha vẫn tới đây nói chuyện với cậu ấy. Cậu ấy lúc nào cũng cô đơn và cha muốn cậu ấy biết rằng cha luôn nhớ đến cậu ấy.”

Tôi ngồi xuống cạnh cha và đưa tay theo hàng chữ:

Ronnie Sawyer

1944-1962

Sẽ luôn được hai người bạn của cậu nhớ tới.

“Thật không công bằng, cha ạ,” tôi thì thầm. Tôi có thể cảm thấy nắng ấm phủ trên vai mình và những giọt cổ nén đang nóng rực trong mắt tôi.

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy cha tôi khóc. Tôi trưởng thành hơn một chút chiều hôm đó. Tôi nhận ra rằng ai cũng có gì đó để hối tiếc. Đây là lúc tôi có thể giúp được cha mình.

“Cha đã làm tất cả những gì có thể. Cha làm bạn với chú ấy. Cha kể với con rằng chú ấy cười khi ở cạnh cha và chú Steve. Rằng chú ấy hạnh phúc.”

“Cha và Steve đã cố.”

“Cha à,” tôi lục trong cái phần mà tôi chưa bao giờ đụng tới trong đời mình, “Có lẽ chú ấy không được tạo ra cho nơi này. Có lẽ Chúa biết nỗi đau của chú ấy. Con muốn tin rằng Chúa biết chúng ta có thể chịu đựng được đến đâu. Con nghĩ cha và chú Steve là những người mạnh mẽ hơn còn chú Ronnie, hai anh em cha đã cho chú ấy một nơi an nghỉ. Những người bằng tuổi con không có đủ kinh nghiệm để biết rằng sẽ luôn có ngày mai. Mỗi ngày đều là một ngày cực kỳ quan trọng với bọn con.”

Tôi nhìn thấy sự đau khổ trên khuôn mặt cha và sự hối hận trong giọng ông. Tôi biết chú Steve cũng cảm thấy vậy. Trong đời có những kỷ ức mà người ta phải sống với nó. Tôi nhìn thế giới bằng một con mắt khác. Những gì đã xảy ra thật buồn, nhưng nó làm tôi nhận ra rằng những gì hai chú Steve và Whit muốn nói với tôi là sự thật. Ngày nay ở nhiều nơi có những người sẵn sàng giúp đỡ và che chở cho những người giống tôi. Người ta không phải sống cả đời trong sợ hãi. Chuyện của quá khứ đã qua đi, cách tôi sống hôm nay có thể giúp giấc mơ của tôi thành hiện thực vào ngày mai.

Năm vừa rồi tôi đã học được rất nhiều thứ. Tôi học cách trở nên can đảm hơn và tự hào về bản thân...không phải vì tôi là gay, nhưng vì tôi là tôi.....

Brian Randall Jenkins

mười bảy tuổi

tóc nâu

mắt hạt dẻ

thích đọc sách

giỏi máy tính

có chó tên Wulfie

biết làm pizza với thơm và thịt muối khá ngon

thích ngồi bên một ngôi mộ và nói chuyện với một người bạn mới

chạy ra bờ sông khi có quá nhiều chuyện xảy ra

yêu quý cha mẹ và hai người rất tuyệt ở California

là gay

vẫn giữ đủ bộ truyện và đồ chơi X-Men

thỉnh thoảng nghe nhạc cổ điển thay vì rock

hy vọng sẽ kiếm được một triệu đô trước năm 30 tuổi

sẽ đến đại học Arizona vào mùa thu

hy vọng sẽ được yêu

Tôi chỉ là một thiếu niên bình thường nhưng có lẽ một ngày nào đó, tôi sẽ là người đặc biệt của ai đó.

**

Tôi vẫn lên trang web ưa thích của mình và tối qua tôi vừa đọc một post làm tôi cười. Có một người nhờ giúp đỡ, nói rằng cậu ấy cảm thấy bế tắc và không biết nên làm gì. Không lâu trước đó. Người đó có thể là tôi. Những người khác trả lời bằng những câu như “Hãy kiên nhẫn”, và tôi nghĩ đó đều là những lời khuyên hữu ích. Thế rồi câu này xuất hiện:

“Cậu có thể im lặng làm theo những gì chúng nó nói. Nhưng cậu cũng có thể cười vào mũi bọn chúng, rồi tốt nghiệp, vào đại học, hẹn hò với vài chàng rồi yêu một người nào đó trong số họ và sống một cách có ý nghĩa và hạnh phúc.”

Tôi bật cười và nghĩ, “Phải rồi.” Tôi dự định sẽ làm tất cả những chuyện đó... chỉ trừ một chuyện, tôi nghĩ tôi sẽ tốt nghiệp trước và cười vào mũi bọn nó trên đường đi khỏi đây sau. Hahaaa!

Mọi chuyện có thể đơn giản đến thế sao? Liệu cuộc sống có mở ra khi ta lớn hơn một chút không? Hay sáng suốt hơn một chút? Hẳn rồi!

Hè này tôi sẽ đi San Diego. Chú Steve gọi và bảo căn phòng của tôi đã sẵn sàng và điểm đến đầu tiên sẽ là Black's Beach. Xì! Có những người không bao giờ trưởng thành! Tôi sẽ lái chiếc Porsche đó.....Hãy đợi đấy, các cậu California!

Các bạn còn nhớ người đã nhảy mắt với tôi trên một ngã tư ở Hillcrest không? Tôi vẫn trân trọng cử chỉ đó. Hy vọng tôi có thể làm thế một ngày nào đó.

Ghi chú của tác giả: Câu chuyện của Ronnie' là có thật; tất cả những chi tiết khác được viết ra để tôi có thể kể được chuyện đó. Tôi luôn hy vọng rằng những câu chuyện của tôi sẽ giúp ai đó thở một hơi sâu, mỉm cười, và thấy nhẹ nhõm hơn để tiếp tục con đường của mình. Chúng ta xem tin trên TV, đọc báo và chứng kiến tận mắt những chuyện không hay xảy ra. Nếu như ta có thể nhớ rằng khi chúng ta mở lòng mình ra một chút, chúng ta có thể thay đổi đời ai đó. Tôi tặng câu chuyện này cho hai chàng cao bồi ngồi cạnh nhau dưới gốc bông. Tôi ngả mũ chào họ và hy vọng tôi cũng như những người giống tôi sẽ được như họ một ngày nào đó. Còn cho người nói trên forum rằng tất cả những gì chúng tôi viết chỉ là tưởng tượng và cuộc đời này chẳng ra gì, tôi tặng cậu một cái ôm thật chặt và hy vọng rằng cậu sẽ hạnh phúc hơn.

Ghi chú của người dịch: một số chi tiết trong truyện mà mình nghĩ là có thể cần giải thích.

(1) LGBT: viết tắt của Lesbian (đồng tính nữ) – Gay (đồng tính nam) – Bisexual (những người thích quan hệ với cả hai giới tính) – Transvestite (những người coi mình là thành viên của một giới tính khác với giới tính sinh học của mình). Thường thì người ta gộp tất cả là “đồng tính”, nhưng trái với quan niệm thông thường, xét về mặt tâm lý-xã hội, thì ngoài chuyện thiên hướng tình dục, các nhóm gay-lesbian-bisexual vẫn coi mình là thành viên của giới tính sinh học của mình và ứng xử một cách tương ứng. Riêng nhóm cuối cùng là transvestite thì có thể gọi là trời sinh nhầm giới tính: những người này ăn mặc và ứng xử như các thành viên của giới tính mà họ cho là mình thuộc về chứ không phải là giới tính sinh học. Chính từ nhóm này phát sinh định kiến là người đồng tính nam thì “nữ tính” còn đồng tính nữ giống đàn ông.

(2) Hillcrest: như các bạn có thể đoán được, đây là một khu vực của San Diego nổi tiếng về sự đa dạng văn hóa và cởi mở với các nhóm thiểu số. Và cộng đồng LGBT ở đây hoạt động hết sức tích cực.

(3) Normal Heights: tên nơi ở của Steve và Whit, có thể dịch nghĩa đen là “đồng bình thường”. Vì vậy nên mới có câu bình luận là thật mỉa mai là khu vực đó lại cởi mở với người đồng tính.

(4) Shamu: tên chung của các “diễn viên” cá heo trong công viên/thủy cung SeaWorld.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/just-one-starfish>